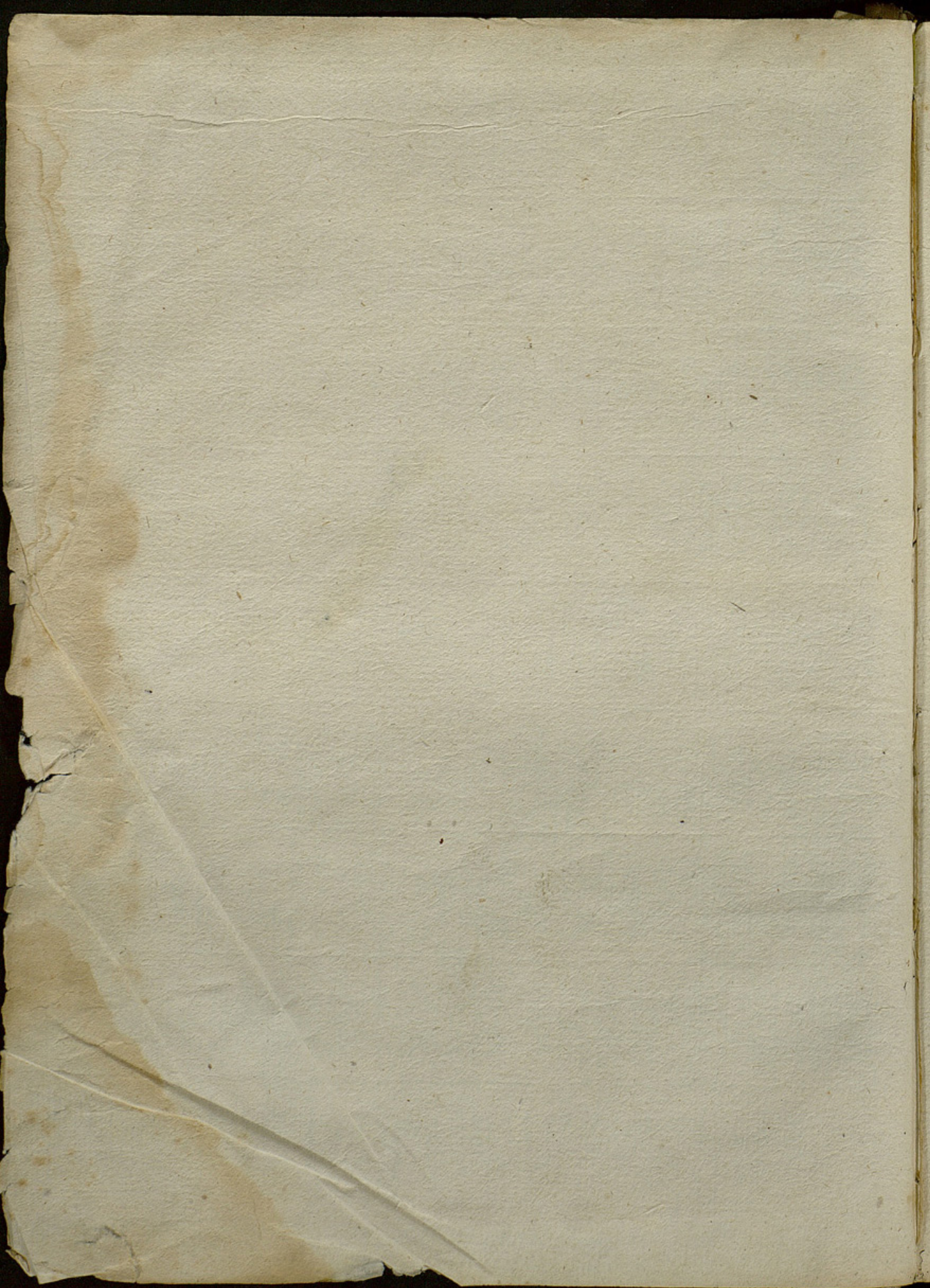

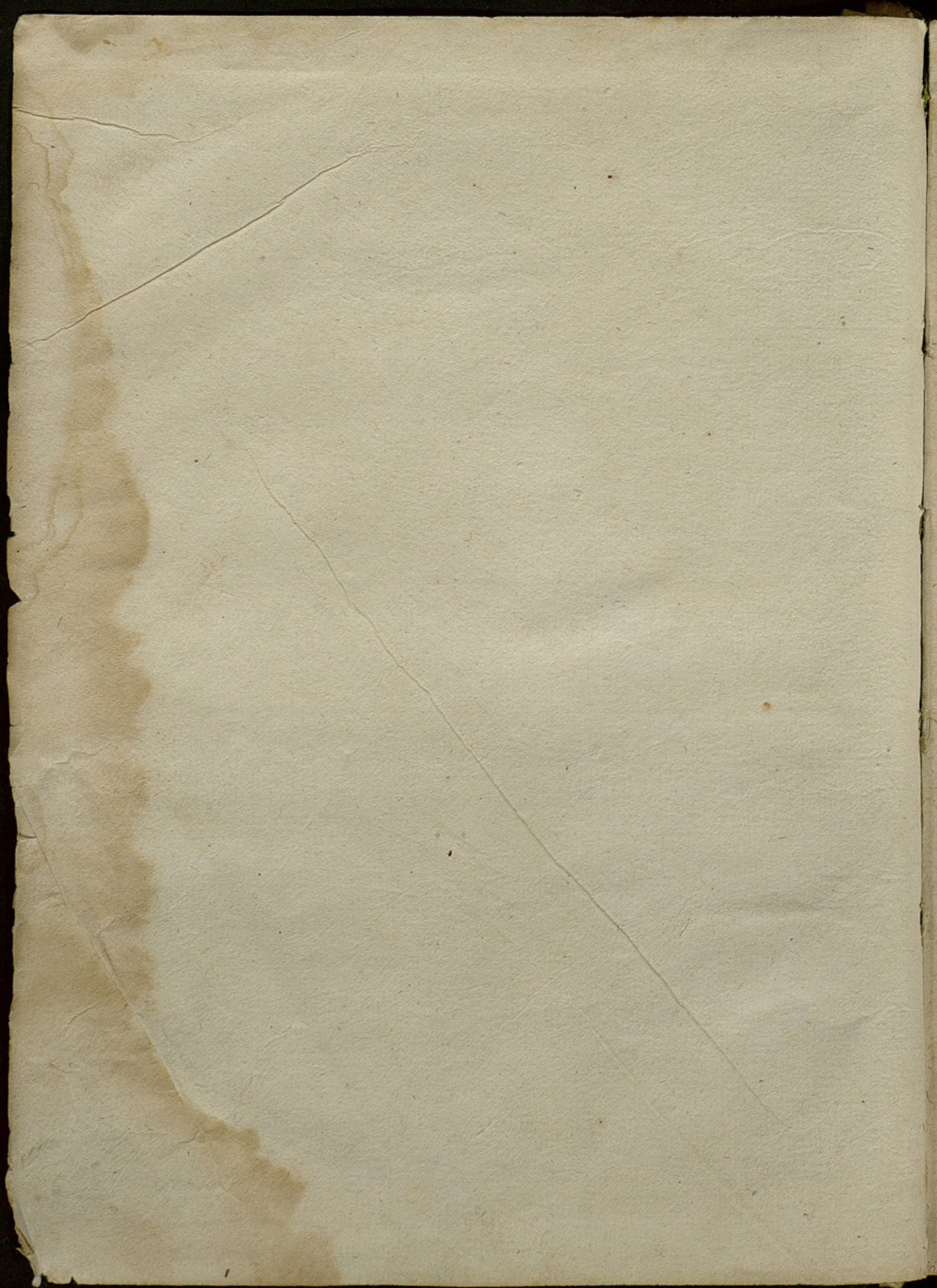
Est. B-77

Tab. 2

N.º 5

13

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ
THEATRIBO-
TANICI CASPARI
BAVHINI BASILEENS.
ARCHIATRI ET
Profess.ordin.

IN QVO
PLANTÆ SVPRASEXCENTÆ
*ab ipso primùm descriptæ cum plurimis figuris
proponuntur.*

D. Neveffe
J.

Francofurti ad Moenum,
Typis Pauli Jacobi, impensis Ioannis Treudeli.
Anno MDCXX.

HEGAPOMOS

THEATRIBO

TANICICASPARI

DAVHAMI BASILEEN

ARGHIA TRI ET

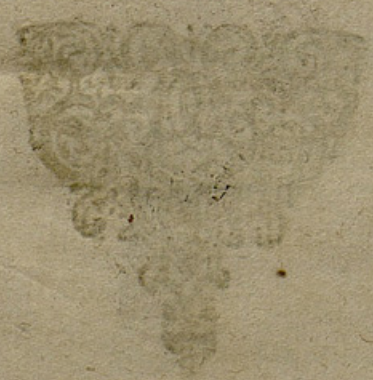
Hollhorn

IN 1710

PRINTED BY J. J. J. J. J.

at the ...

...

Francosurich Mennun

Typis Pauli Jacobi impensis Joannis Freyholdt

Anno MDCXX

REVERENDISSIMI PER-
ILLVSTRIS ET GENEROSI
DOMINI,

D. ERDTMANNI LIB. BARONIS IN PVTBVS;
ET ORDINIS EQVITVM DIVO IOHAN. SACROR. COMMENDA-
TORIS IN WILDENBVRCH, &c. FILIO

PERILLVSTRI ET GENEROSO
DOMINO,

D. PHILIPPO LVDOVICO LIB. BARONI IN PVTBVS, &c.

Hunc THEATRI sui BOTANICI ΠΡΟΔΡΟΜΟΝ

CASPARVS BAVHINIVS BASILEENS. ARCHIATROS OBSERV. MON.
ΤΥΧΗ ΚΑΙ ΠΟΝΩ offert.

Epistola Dedicatoria.

ALOMONEM populi Iudaici regem, PERILLVSTRIS & GENEROSE
DOMINE BARO, de omnium stirpium natura commentarios scri-
psisse, & quidem pro sapientia quam diuinitus acceperat, (omnium
priscorum, etiam Aegyptiorum sapientiam longe post se relincente)
sacra docet pagina: vt vel minima ac vilissima natura opera consi-
derarit, ita vt à Cedro Libani, vsque ad Hyssopum quae è pariete pro-
gignitur, disputarit. Quos in templi Hierosolymitani vestibulo diu asseruatos, Ezechias
rex, vna cum *ἱερὰ τῶν* libris, sustulisse asserunt, eo quod animaduertisset, egros, ad hos

); (2 tanquam

E P I S T O L A

tanquam ad numen aliquod confugere: ex his potius quam à Deo morborum curationes
 petere. Non enim dubium est in libris illis, posteritati ob insignem sapientiam commen-
 datis, multiplicem etiam abusum fuisse, qui aliquot seculis post duravit: & vnum refe-
 ram, Flauij ἀρχαῖολογία meminuit cuiusdam Eleazari exorcistæ, qui in Vespasiani exerci-
 tu, multos qui à demonibus torquebantur, presente Imperatore curauit hoc modo: obsessi
 naribus annulū indebat, sub cuius sigillo radicis à Salomone indicatæ species inclusa erat:
 quo iterum è naribus educto & agro languore in terram collapsō, eoque exanimato ia-
 cente, carminibus Salomonis demonem adiurabat, & per sacra in pristino ergastulo ha-
 bitare edicebat: & vt obsessum à spiritu maligno liberatum astantibus ostenderet, coram
 obsesso calicem aqua plenum collocabat, & demoni iam ab homine egresso, eum vt sub-
 uerteret, imperabat. Eiusmodi ergo profanitatē & idololatriæ exterminandæ studio, E-
 zechias pietatis zelo ductus, commentarios illos remouit, non artis odio, cuius auxilium
 ipsemet postmodum in vlcere curatione persensit. Quos sane libros si adhuc haberemus,
 forsitan deesset de herbis scribendi occasio. Verum cum non solum veteres solis herbis in
 medicatione contenti fuerint, sed etiam num hodie non minima Medicinæ pars in iis
 consistat, idcirco in earum inquisitionem cupidius incumbere oportet, præsertim eum qui
 Medicinam aliis salutariter facere cupit, cum nec Hippocratem piguerit, vt dogmata
 Δημοκρίτου ἐπισημῶν, diuinæ medendī scientiæ, ita βίττα κινῶν παρὰ δὲ τοῦ à Democrito, qui ab Æ-
 gyptiis eam acceperat, addiscere. Ad quod studium vnumquemque sua valetudo inuita-
 re debet, cum inter corporis dotes mortalibus à Deo nullā pretiosior concessa sit: id quod
 olim, nescio quis Poetarū senario comprobauit, ἢ ἐστὶ ὄψεταις κρείττω ἢ δ' ἐν ἰσθμῷ. Sunt quidem
 de simplicibus ab antiquis multa non feliciter scripta, sed à nemine omnium æque de om-
 nibus, neque ea ipsa in vnum collecta, ordineque, sine longis circuitionib. digesta. Quare
 laborē hunc, post plurimos clarissimos scriptores, cum susceperimus, dum THEATRVM
 BOTANICVM adornamus, in præsens PRODROMVM eius, qui vltra Sexcentas à
 me primum descriptas Plantas exhibet, præmittere placuit. Quem laborem, cui rectius
 offerrem quam tibi PERILLVSTRIS & GENEROSE DOMINE BARO, non oc-
 currit alius, cum ex conuersatione & colloquio, te & literas & literatos singulari can-
 dore amare, & virtutes togatas ac bellicas omni studio prosequi, & eius nomine ab om-
 nibus bonis & obseruari & laudari, sine fuce animaduerti. Non sane mirum, modo ve-
 rum sit illud, ex vnguibus leonem cognosci, siquidem & peruetusta & illustriss. pro-
 sapia, Rugiæ Principum oriundus sis, quin etiam illustriss. Parète natus, Heroe virtuti-
 bus cunctis, vt numero dicam, eminente: insuper ab Ephoris & præceptoribus in primis
 à præ-

DEDICATORIA.

à præstantiss. vereque modesto & ingenuo D. Joachimo Völschouio; moribus & vitæ
præeuntibus, instructus fueris. Non immerito ergo illustriss. parentibus & gaudio &
solatio, patriæ & Reip. feliciter te natum suo tempore abundè testatum facies: ad quod
ab vno & trino, porro fœlicissima quæque precor: & vt hunc laborem meum, serena
hilarique fronte suscipias, tuearis, & me porro tuo fauore prosequi digneris, opto, rogo-
que. Basileæ Jdib. Martij MDCXX.

:C. 3.

AD

AD MEDICINÆ STUDIOŒOS.

IGNA sane est, CANDIDE Lector, Galeni i. de Antidotis s. sententia, quæ ab omnibus Medicis perpendatur. Medicus ait omniũ STRIPIVM, si fieri possit, peritiam habeat, consulo, sin minus, plurium saltem quibus frequenter utimur. Nam qui studio Medico operam dare in animo habet, nil in artis operibus laude digni prestabit, si HERBARVM cognitione destituatur: tam enim medico necessaria

ὡς ἔχουσιν εἶναι χωρὶς αὐτῶν ἰατροῦ ἐν ὀρθῶς, vt Oribasius scribit: siquidem partem Medicinæ potissimam semper complexa sit: Homeri Scholiastæ ἡ ἀρχαία ἰατρικὴ ἐν βοτάναις ἦ: seu vt Seneca, Medicina quondam paucarum herbarum scientia fuit. Et apud Plutarchum Tryphon asserit, Chironem & Cadmum Agenoridem, qui duo primi Medicinam exercuisse credebantur, ægros suos solis herbis & radicibus sanasse. Sic cum Eurypylus apud Homerum ab Alexandro sagitta fauciatuŒ fuisse, vulnus eius Patroclus ita curauit.

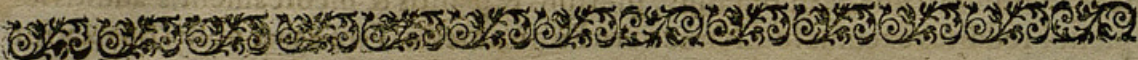
*ἀμα κίλων
Νίτ' ὕδαλιανῶ, ἐπὶ δὲ ρίζαν βάλει πικρὴν
χωρὶς διατρέψαι ὀδυνήφατον.*

Hæc & similia mecum perpendens, nunc ab annis quadraginta quatuor, studium Botanicum, ea qua fieri potuit diligentia excolui, nullis laboribus, nullis sumptibus parcens, ne quidem molestas peregrinationes intermittens, quo & plantarum cognitionem, quantum fieri humanitus licet, solidam mihi compararem: easdem colligerem & collectas asseruarem, & cum authorum descriptionibus conferrem: vnde factum, vt domi meæ in horto meo sicco supra quatuor millia Plantarum demonstrare possim, quod quam plurimi & Doctores & Studiosi diuersarum nationum testari poterunt, vt qui eas singulas, à me ipsis demonstratas, vti frequenter soleo, viderint. Et ad huius fidam cognitionem Authores etiam consulendi fuerunt, quare omnes quotquot hætenus habere potui, qui de herbis scripsere, vt & Florilegia, mihi comparavi. At quia non omnis fert omnia tellus, infinitis literis ad clarissimos viros datis, vt alibi plenius, suppellectilem meam Herbariam auxi, & ex ipsorum literis non pauca ad rem facientia, cognoui. Quare ne talentum à Domino mihi concreditum defoderem, sed Spartam quam nactus sum exornarem, ante annos viginti quatuor, in iuuenum gratiam Phytopinacis partem primam proposuimus, in quo plantas sparsim ab authoribus descriptas, certa methodo proposuimus, & quidem supra bis mille & circiter quingentos: cuius libri exemplaria cum fuerint vendita & distracta, proxime si Deus volet, Pinacem Theatri nostri Botanici, qui loco Phytopinacis erit, dabimus, vna cum synonymiis herbarum supra quinque millia, conuenienti methodo disposita, quo eo Studiosi in Herbarum nouarum Plantarum auctario, ante annos viginti duos dedimus: & ante annos nouendecim in historiam Lugduni suppresso nomine editam, animaduersiones scripsimus: &

ante

ante septennium Tabernæ montanus, plurimis & plantis & medicamentis additis locupletior redditus excusus fuit. Nunc vero **PRODROMVM THEATRI** nostri **BOTANICI** damus, in quo supra sexcentæ plantæ à me primum descriptæ, exhibentur: & licet earum aliquæ apud **C. Clusium**, & nobiliff. **Fabium Columnam Lyncæum**, & perpaucæ in horto **Eystadiensi** reperiantur, nostris tamen adiecimus, quia eas in supra dictis libris, antequam horum scripta prodirent, descripsimus. Figuras quas sculpi curauimus, tot quot ad manus fuere iam absolutæ adiecimus, sperantes futurum, vt & reliquæ **THEATR**o addendæ, sculpantur. Hoc labore nostro, iuuandi studio instituto, vt ere, donec **Theatrum nostrum Botanicum** accipias. Nam cum & **Iohannis Bauhini Illust. Ducis Wirtembergici Archiatri**, fratris mei pie defuncti opus præclarum sub prælo sit: & etiamnum **Romæ**, historia plantarum **Mexiocanarum** cum figuris excudatur, & ad medium absoluta sit, vt ex literis clariff. **Fabii Columnæ** cognoui, hæc opera expectare animus est, quo, si **DEVS** volet, in **Theatro nostro**, & vno volumine omnes omnium plantarum, à quibuscunque authoribus propositarum descriptiones, & quidem methodice, omnibusque superuacuis recisis, tibi, **Candide Lector**, exhibere valeamus, sicque perfectum opus accipias.

His interim in rem tuam vt ere, auctori faue, & si potes plantarum transmissione iuuato: & si quæ minus recte proposita animaduertes, pro humanitate tua moneto: monitus non solum gratias habebō, sed etiam lubens, quod homines ingenui, & fatebor & sententiam mutabo. Nam vt recte **Galenus**, χαλεπὸν ἀνθρώπων ὄντα, μὴ δευμαρτάνειν, ἐν πολλοῖς, ἀλλ' ὅλως ἀγνοήσαντα, τὰ δὲ κακῶς κείνοισι, τὰ δὲ ἀμελείς ἰρὸν γράφοντα. Vnum addam, paginis titulum **Theatri Botanici**, me inscio, impositum esse, qui vel omittendus, vel **Prodromi** nomen præponendum erat. Nunc nomina eorum à quibus plantas accepimus subiciamus, cum ingenuum deceat, per quos profecerit, fateri, quod hactenus fecimus, & porro, si **DEVS** volet, facturi sumus. **Viue & vale.**

NOMINA EORVM QVORVM OPERA
in prodromo adiuti fuimus.

- A** Clutius Medicus Alstrodamensis.
 Arnoldus Gillenius, Ducis Megapolitani Medicus.
 Bernhardus Paludanus, Medicus Enchufianus.
 Caspar Weckerlinus, p. m. Argentinensis Medicus.
 Caspar Bartolinus, Haffniæ Medicinæ Professor.
 David Vasmarus, p. m. Lubecensis Medicus.
 Daniel Lotitzius, Paterniacensis Medicus.
 Euerhardus Vorstius Professor Lugd. Batauorum.
 Fabius Columna Lynceus.
 Fridericus Meyer, p. m.
 Ferrandes Imperatus, Pharmacopæus Neapolitanus.
 Georgius Rumbaum Medicus Vratislauenfis.
 Henricus Heyl Medicus Dantiscanus.
 Honorius Belli Medicus in Creta.
 Iacobus Albinus, Medicus Hamburgensis.
 Iacobus Antonius Cortufus, p. m. Patricius Patavinus & horti præfectus.
 Iacobus Cargillus, Medicus in Scotia.
 Iacobus Zuingerus, p. m. Medicus Basileensis.
 Iacobus Hagenbachius, Basil. Med. Studiosus.
 Ioachimus Burferus, Medicus Annæbergensis.
 Ioannes Bauhinus, p. m. Wirtembergensis Archiater.
 Ioannes Fleifferus Vratislau. D. qui in Virginia obiit.
 Ioannes Francus, Senior Medicus Camicensis.
 Ioannes Henricus Churterus, p. m. Medicus Basileenf.
 Ioannes Neudorffer, Medicus Norinbergensis.
 Ioannes Pona, Pharmacopæus Veronenfis.
 Ioannes Rudolphus Saltzman, Poliater & Professor Medicinæ Argentinæ.
 Ioannes Sigfridus, Medicinæ Professor Helmstadij.
 Laurentius Rosenau, Pharmacopæus Lineburgensis.
 Laurentius Scholtzius Senior, p. m. Medicus Vratislau.
 Leonhardus Doldius, p. m. Medicus Norinbergensis.
 Ludouicus Furer Senator Northufanus.
 Ludouicus Iungermannus, Professor Giessanus.
 Matthias de Lobel, p. m. Botanographus Angliæ.
 Matthias Listerus, Medicus Londinensis.
 Nicolaus Agerius, Physices Professor Argentinæ.
 Nicolaus Contarenus, Patrius Venetus.
 Olaus Worm, Professor Haffniæ.
 Paschalis Gallus, Pietauensis Medicus.
 Philippus Stephanus Sprengerus, p. m. Pharmacopæus Heidelbergensis.
 Samuel Sattler, Ducis Brunsvic. Medicus.

THEATRI BOTANICI
CASPARI BAVHINI BASI-
LIENSIS ARCHIATRI
P R O D R O M V S.

PLANTARVM vniuersalem historiam, in THEATRO, Deo clementer vitam vire sque largiente, propositurus, hoc vero in libro, solum Plantarum à me primo descriptarum, historiam expressurus, eandemque methodum, quam in Theatro, obseruaturus à GRAMINIBVS auspiciari lubet.

LIBER PRIMVS.

DE GRAMINIBVS.

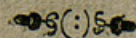
CAPVT I.

GRAMINIS differentias ducentas in THEATRO nostro, si Deo placuerit, proponemus, in præsens vero eas graminis species, quas à cæteris Botanicis prætermittas censemus, breuiter describere est animus, & id perspicue & sine omni verborum lenocinio: tu DEVS cæptis clementer, quod supplex peto, aspira.

I. GRAMEN caninum vineale: radice est alba, tenui, repente, geniculis distincta, ex quibus fibræ capillares in terram defiguntur: culmos habet tenues, læues, geniculatos, in terram reclinatos: ex quorum geniculis singulis, folium, duas, tresve vncias plerumque longum, angustum, atrovirens prodit: culmorum summo panicula breuis, parumque expansa, ex paruis glumis composita, insidet.

Apud nos in vinearum vijs, solo aliquantulum duriore, circa æstatis initium reperitur.

II. GRAMEN caninum supinum paniculatum dulce: ex radice oblonga, capillata, & nigra, folia pauca, læuia, viridia, angusta, vnciarum trium vel quatuor longa, prodeunt; inter quæ calamus tenuis, internodijs distinctus, folijs paucis oblongis cinctus; parte inferiore supinus, mox palmum longus, erigitur, & paniculam tenuem, albam, glumis exiguis donatam, sustinet: agris Londinensibus vdis gaudet, vnde D. Lobelius, Graminis dulcis nomine misit.

Gramen caninum maritimum
asperum.

III. GRAMEN caninum maritimum asperum: radicem habet ex multis fibris oblongis, albis, capillaribus compositam, ex qua ramuli plures dorsales, in terram primum reflexi prodeunt, calamis rotundis rufescentibus donati, quos folia quasi in fasciculo iuncta, brevia, dura, veluti in aculeum fastigiata, in circuitu leuiter hirsuta, ferre instar minutissime exasperata, cingunt: spicæ, folliculo primum inclusæ, angustæ, ceu ex lappulis elegantissimis, exiguis, asperis & echinatis compositæ. In litore Veneto, maritimis quoque circa Anconam, & Monspeffuli reperitur. Lobelius aduersariorum parte altera in catalogo graminum, gramen caninum medicatum maritimum spica echinata C. Bauhini (sed sine descriptione) vocat, quia hoc nomine in Phytopinace nostro ante annos viginti quatuor breuissime descripsimus.

Gramen caninum maritimum
spicatum.

IV. GRAMEN caninum maritimum spicatum: ex radicibus tenuibus, lignosis, leuissime capillatis, viticelli plures repentes, rotundi, læues, pedales, cubito etiam longiores, frequenter geniculati, vnde ramuli plures, foliis arundinaceis breuib. & angustis cincti, prodeunt, quorum superioribus spica triuncialis, ex cinereo nigricans insidet. Ad litus maris, non longe Montpelio, D. Saltzmannus legit & communicauit.

V. GRAMEN mureorum radice repente, ex radice nigricante repente & capillacea, culmi plures, pedales, incurui, tenues, geniculati, folijs paucis, breuib. & angustis cincti, prodeunt: quorum summitati panicula albicans, sesquiuncialis, ex minimis glumis contexta, insidet. Hoc in muris fossarum interiorum vrbis nostræ prouenit.

VI. GRA-

Gramen nodosum spica
parua.Gramen nodosum auenacea
panicula.

VI. GRAMEN nodosum spica parua: radice est parua, nodosa, albicante, fibris paucis & breuibus donata, cui ceu alter nodulus oblongus insidet, qui in calamus cubito altiorem, laeuem, internodijs aliquot distinctum abit, folio ad quemlibet nodum vno, angusto, uncias quatuor vel sex longo: in summitate spica vnica vix uncialis, mollis, typhini graminis forma. In dumetis vdis circa Bedfordiam (vrbe dici itinere Basilea distante) prouenit, vbi D. Ioannes Bauhinus frater meus p.m. collegit & transmisit.

GRAMINIS nodosi auenacea panicula descriptionem hic praterimus, cum ab alijs propoſita fuerit, solum figuram nouam cum a nullo perfecte fuerit delineata, addere placuit.

(S)

A 2

VII. GRA-

Gramen bulbosum aquaticum.

VII. GRAMEN bulbosum aquaticum: Bulbum vnicum habet, elegantem, cum recens est, maculis luteis striatum, carne alba, nullius odoris nec saporis, in ima parte quasi caudulam habens, ex quo pediculus duarum vniciarum exurgit: cuius summo radix manifeste fibrosa ad foliorum exitum conspicitur: folia aliquot habet latiuscula, palmaria, striata: an calamum ac florem proferat ignoramus, cum tale à D. Vasmaro anno 1592: Eubeca acceperimus: scribit se in ripa fluminis Trauæ inuenisse fluctibus forte proiectum, quod absque dubio sub aquis nascatur, foliorum contemplatione id docente: imbecilliora enim esse, quam ut sine fulcimente aqua sese sustinere possit: quod in Phytopin. etiam monuimus.

VIII. GRAMEN bulbosum ex Alepo: Radice est bulbosa, cortice reticulato obuoluta, cui fibræ parvæ capillares subijciuntur: culmos duos tresve striatos, sesquipedalæ altitudinis habet,

Gramen tremulum minus panicula parua.

folijs plurimis, oblongis, gramineis cinctos: spica, hordeo marino similis, culmo insidet, quam folijs, vesicæ instar parte inferna cingit eamque superat. Hoc siccum apud Iohan. Bauhinum fratrem vidimus.

IX. GRAMEN tremulum minus panicula parua. Radicibus rufescentibus huc illuc repentibus, nititur, vnde culmi palmares duo vel tres, geniculo vno vel altero distincti, folijs gramineis vireantibus & glabris, angustis, acuminatis, quorum vnũ iubam vesicæ in modum obuoluit, & suo acumine vel superat, vel saltem adæquat, quæ multis laminis squamatis, lenticulæ similibus, rotundis, spadicæ sæpe coloris, filo tenuissimo adpensis, constat: ex quibus flosculi tenues, ex flauo pallentes, in vere emicant. In pratis nostris montosis & ericetis provenit, & vulgo Hasenbrod / id est, leporinus panis, dicitur.

Gramen tremulum maximum.

Gramen pratense paniculatum molle.

GRAMINI stemuli maximi, cuius Cæsalpi-
nus sub Phalaride altera, & Clusius in Cu. post. iud
gramine Amourettes maiore meminit: Figuram à
nemine propositam ad potius placuit.

GRAMEN pratense paniculatum molle, cum
nomine graminis lanati in historia Lugdunensi
propositum sit, solum figuram veram spectandam
exhibemus.

X. GRAMEN pratense paniculatum maius an-
gustiore folio: ex radice capillacea, rufescente, fo-
lia capillacea, quædam breuia, quædam palmum

superantia, prodeunt: inter quæ culmi tenues, ge-
niculati, cubitum superantes, vno altero ve folio
breui cincti, in quorum summo panicula leuiter
expansa, vnicuius quatuor longa, quæ ratione lo-
ci, strigiosior vel latior: In pratis & dumetis ad ri-
pam Wiese fluminis apud nos reperitur.

Huius simile ad ripam prædictam inuenitur, po-
tissimum radicum capillarum, vt & caulium nu-
mero, paniculis & in ijs glumis longioribus,
varians.

Gramen panicula multiplici.

XI. GRAMEN panicula multiplici: ex radice multis cirthis villosis albicantibus composita, culmi plurimi, palmares, laeves, geniculati & recurui, folijs gramineis, oblongis, angustis vestiti, exurgunt, quibus panicula triuncialis angusta varie diuisa, per maturitatem rigida & spadicea, insidet. Montepessuli prouenit; maius & minus reperitur, & gramen minus duriusculum vocatur.

GRAMEN aruense panicula crispa, cuius figura apposita, pro gramine à Matthiolo, gramine Xerampelino à Lobelio, gramine bulbofo Dalechampij in historia Lugd. describitur, figura non fœliciter expressa.

Gramen aruense panicula crispa.

XII. GRAMEN montanum panicula spadicea delictiore: Radice est alba, breui capillacea, culmis ternis, quaternis, geniculatis, pedibus, vno alteroue folio cinctis, quæ etiam ad radicem breuia & pauca sunt: in culmorum summo panicula triunciales, spadicei coloris, ex locustis minimis composita.

Hoc tamen variat magnitudine, cum & caule sesquicubitali & spica semipalmari inueniatur: prouenit locis saxosis, maius quidem in monte

Crentzacho: minus vero in monte Wasserfall dicto.

XIII. GRA-

Gramen paniculatum odora-
tum.

XIII. GRAMEN paniculatum odoratum: Radicibus candidis, geniculatis serpit: culmo est bicubitali geniculis paucis distincto folijs angustis, longissimis, paniculam superantibus, in acumen fastigiatis, suauem odorem spirantibus: cuius culmo panicula parua, leuiterque sparsa, à pectore non rite expressa, insidet. Apud Borussos prouenit, & à Regiomontanis gramen Maris di-

ciur, quod in fasciculos collectum, propter odoris fragrantiam vestibus adijciunt, vt D. Vasmarus, qui plantam transmisit, perscripsit.

XIV. GRAMEN sylvaticum paniculatum altissimum: ex radice repente fibrosa, calami duorum triumve cubitorum exurgunt, qui paniculas paruas sustinent; folijs est latis, cyperi æmulis. Hoc in syluis circa montem Belgardum prouenit, ex quo rustici chlamides pastorales, & torques equis aratra trahentibus, conficiunt.

XV. GRAMEN palustre panicula speciosa. Hoc ad bicubitalem altitudinem exurgit, calamo satis crasso: folijs est paucis pedibus latiusculis, per marginem asperiusculis, quorum aliqua tubuli instar, calamum media ex parte ambiunt: panicula est iubata sesquipalmari, ex elegantissimis, paruis & subrotundis laminellis composita. In humidis circa Parauium legimus: & in Hassiæ stagnis reperi in intelleximus.

XVI. GRAMEN palustre paniculatum minus. Ex radice crassa, fibris albicantibus, durioribus donata, calamus rotundus, striatus, cubitum superans exurgit, quem folia pallide virentia, latiuscula pedalia, subaspera, inuestiunt: panicula palmari est, rara, ex locustis albicantibus, aristis oblongis armatis, composita. Hoc in dumetis humidis circa montem Crenzacensem prouenit: at in vdis Michelfeldensibus, altius exurgit.

XVII. GRAMEN maritimum fluitans cornutum. Ex radice exili capillata, culmus tenuissimus, geniculatus, cubito longior producitur: ex quolibet geniculo, folia iuncea, communiter bina, culmum basi lata, instar vesicæ, ambientia, in latus sparguntur, indeque cauliculus vnus aut alter educitur, & tandem in capitulum membraneum finit, quod in foliola bina, terna, rarius quaterna, angustissima, in latus reflexa, & cornuta desinit. Tota planta, stagnis Monspelienfibus mari finitimis, inanatur.

Gramen cristatum.

XVIII. GRAMEN spica cristata læui, vel gramen cristatum. Radicum capillamentis plurimis oblongis albicantibus abundat, quæ in vnum vel uri cespitem cœuntia deorsum repunt: culmis est

pluribus seque cubitalibus: geniculis paucis donatis: folijs breuibus angustis, & circa caulem paucis, vncias quatuor vel quinque longis: spicam habet tenuem oblongam, pallide virentem, quæ galli cristas plurimas, vel semen capitis gallinæ dictæ plantæ refert, cuius nomine cristatum in Phytopynace appellare placuit: quod nomen & D. Lobelius in Aduer. parte alt. probauit, gramen cristatum Cal. Bauhini nominans. Prouenit in prato infra patibulum, aliquando ad mœnia Basilien. s. i.

Idem, sed spica elegantiore & densiore, in monte Wasserfall & Monspeffuli obseruauimus: simile ei ex Anglia D. Lobelius, multis annis post, misit.

XIX. GRAMEN spica cristata subhirsutum. Hoc à priore differt, radicum capillamentis rufescentibus, culmis tenuioribus, parte inferiore leui lanugine aspersis & humilioribus: folijs longioribus: spica candicante, minus compacta, nec ita eleganter cristam exprimente: quod in dumetis circa Cliben copiose prouenit.

XX. GRAMEN spicatum angustifolium montanum. Hoc à gramine caryophyllato pratensi differt folijs, quæ angustissima; cauliculis, qui in hoc tenuissimi, plures & longiores: & loco, cum hoc solum in montosis, Maio mense flotens, proueniat.

XXI. GRAMEN syluaticum angustifolium spica alba. Ex radice rufa, transuersa, fibræ capillares descendunt, & folia plura, capillacea, palmaria, etiã breuiora, rarius longiora exurgunt, vna cum culmis tenuissimis, ipsis folijs plerumque breuioribus, quibus spica vt plurimum simplex, candida, exiguis aristis donata, vnciam vix superans, insidet: quod in syluis humidis Huningensium reperitur.

Gramen spicatum folio aspero.

GRAMEN spicatum folio aspero, in historia Lugdunensi, nomine graminis spicati Dalechampij proponitur, cuius figuram perfectam adponere placuit.

XXII. GRAMEN caryophyllum nemorosum spica multiplici. Radice est ex fibris capillaceis rufescentibus composita, ex qua, tanquam ex cespite, folia semipalmata, etiam breviora, Veronica caryophyllata similia, prodeunt: inter quæ culmi quam plurimi capillacei, nudi, folia aliquando superantes, spicas multas brevissimas & rufescentes sustinentes, exurgunt. Hoc in umbrosis & humidis ad Birsam & Wiesam reperitur. Huic non multum dissimile, sed radice magis geniculata, in via Richana ad sepem ad sinistram reperitur.

XXIII. GRAMEN caryophyllum montanum spica varia: Radicibus est parvis, fibrosis, oblongis, nigricantibus, ex quibus instar cespitis fo-

Gramen caryophyllum montanum spica varia.

lia, aliquando palmum longa, angusta, ut in gramine spicato caryophyllata: folijs, prodeunt: inter quæ culmi plures, tenues, folijs nudi, in summitate spicam modo diuisam, modo compactam sustinentes. In nostrâ urbis vicinis collibus reperitur.

XXIV. GRAMEN spicatum folijs & spicis hirsutis mollibus. Radice est arundinacea transeuntissima repente, paucis fibris capillata, ex qua culmi molles cubitum superantes, folijs oblongis, angustis, spicas superantibus, & molli lanugine aspersis, quasi per tubulos transeuntibus, exurgunt: quorum summo spica angusta, uncias duas longa, mollis, modo simplex, modo gemina, rarius triplex, alternatim disposita, insidet. Hoc in arenosis ad Birsam reperitur.

☞:☞

Gramen typhoides maximum spica longissima.

XXV. GRAMEN typhoides maximum spica longissima. Ex radice parua, nodosa, cui fibræ exiguæ & plurimæ adnatæ, culmus exurgit rectus, fessicubitalis, internodijs rarioribus distinctus, qui in spicam rectam, teretem, palmarem, virescentem in maturitate albicantem, tactu mollem, desinit, vtriusque aristas oblongiusculas & copiosas exhibentibus. Inter frutera circa Gappingam Ducatus Wirtembergici primum, dein non longe Basilea, in sepius agrorum inter Michelfelden & Huningen, & in selyceti Michelfeldæ legimus.

XXVI. GRAMEN phalaroides minus, siue Hispanicum: hoc folijs est oblongis, angustis, viridibus, quorum vnum vel alterum, culmos cubitales, tenues, sibi instar cingit: in culmorum summo spica Phalaridi similis, sed angustior, uncias tres longa, infidet: nec radicem, nec semen vidimus: & no-

Gramen alopecuroides, spica aspera.

mine Phalaroidis alterius Hispaniæ, D. Gillenius, transiit.

XXVII. GRAMEN phalaroides spica molli, siue Germanicum: culmo est cubitali, prioris crassiore, vno altero ve geniculo distincto: folio vno vel altero, eoque breui, culmum ambiente, cuius summo, spica biuncialis, prioris angustior, cinericei coloris, splendens & mollis infidet. Hoc Vlmenses, apud quod prouenit, à colore, Onocordon appellare, intelleximus.

GRAMEN alopecuroides, spica aspera, nomine Graminis echinati apud Lugdunensem describitur, quare solum figuram meliorem addere volumus.

XXVIII. GRAMEN tomentosum alpinum & minus. Ex radice parua inutili, calamus raro dodrantem superans, folijs duobus tribusve vestitus exurgit

exurgit, cuius summitati pappus subrotundus insidet. Prouenit in Heluetia, in D. Bernhardi monte minore ad lacum: ex Rhoetia D. Burferus attulit.

XXIX. GRAMEN sparteum Basiliense, siue capillaceo folio maius. Ex radice fibrosa, culmi plures exurgunt, qui statim in folia capilli instar angustissima, in acumen molle fastigiata, palmum, saepe pedem altiora, absumuntur: nec paniculam, nec spicam obseruauimus. Tota planta insigniter viuet, & ex multis plantis simul iunctis cespes constituitur: in paludibus Michelfeldæ prouenit: vti mihi anno præterito M. Hagenbachius, vna cum alijs Graminibus plurimis, ostendit.

XXX. GRAMEN sparteum Hollandicum, siue capillaceo folio minus. Hoc pro radice fibellas tenuissimas albas habet: folia copiosa, capillacea, pallida trium quatuorve unciam, inter quæ culmi tenuissimi, palmo altiores, vno alterove internodio donati & pene nudi: efferuntur, qui paniculam pallidam diuisam sustinent: & communiter plures cespitem constituunt. Nomine Sparti Hollandici ex sylua Hagana D. Weckerlinus misit.

XXXI. GRAMEN sparteum Monspeliacum capillaceo folio minimum: Radicem habet ex fibris albis, oblongis, capillaceis compositam: folia capillacea, uncialia: culmos tenuissimos, nudos, trium quatuorve unciam: paniculas paruas ex locustis minimis compositas & per maturitatem rufescentes: quod Monspelluli in agris æstiuo tempore reperitur.

XXXII. GRAMEN sparteum fetas equinas referens. Hoc album est, & ex radice alba setarum instar, folia cubitorum quatuor longa producit, quæ forma, & tenuitate, & robore, caudam equinam,

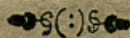
eiufq; fetas referunt: ex quibus Iauentia incole, tapetia texunt. Cuius fortimentio fit in C. Clusij curis posterioribus, sub Herba, Sparto Hispanico non ab simili.

Sic ex Insula Virginea, arboris cuiusdam cortex candidissimus, in pili tenuitatem diuisus adfertur, è quo incolæ pannos texunt: hunc corticem à D. Gillenio, Gramen vero à D. Saltzmanno accepimus.

XXXIII. GRAMEN sparteum variegatum: hoc folijs est quatuor vel quinque unciam, rotundis, variegatis, quorum alternatim pars vna viuet, altera rubet: quod primo vere in Franckenhufijs montibus copiose reperiri, D. Iungermannus anno 1602. scripsit, & colorem cultura mutare monuit, spartiq; nomine, solum folia, misit.

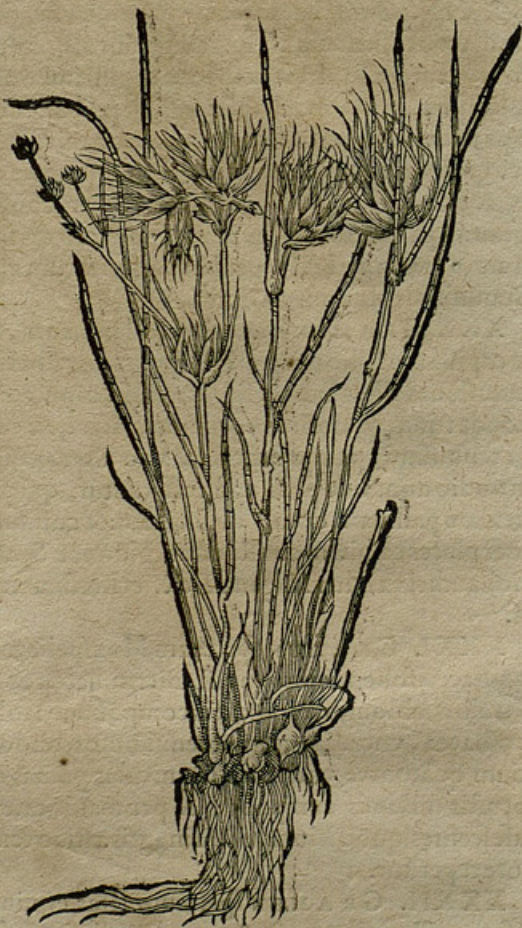
XXXIV. GRAMEN foliolis iunceis breuibus maius, radice nigra. Ex radice capillata, nigra, folia iunca, rarius duas tresve uncias superantia, prodeunt: inter quæ culmus tenuissimus, pedalis, lauis, cuius summo glumi minimi, quemadmodum in gramine exili duriore alternatim dispositi sunt: ad mœnia vrbis nostræ legimus.

XXXV. GRAMEN palustre iuncea racemoso femine: folijs est paucis iunceis, culmo cubitali, ex cuius summitate, inter bina foliola, veluti racemus paruus propender: in aquosis circa Francofurtum ad Oderam D. Fleifferus collegit, & anno 1605. communicauit.

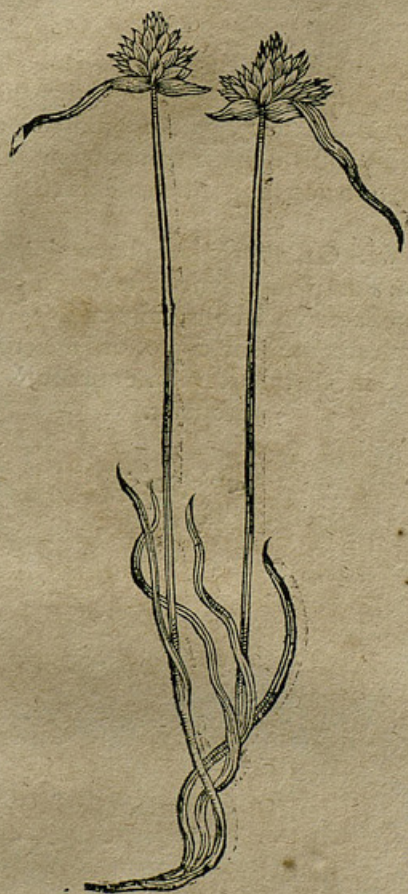
Gramen iuncum folio articulato
aquaticum.

GRAMEN iuncum folio articulato aquaticum: etsi pro aquatico altero à Lobelio, aquatico à Tabernamontano pingatur; verum cum foliorum articuli non exprimantur; nouam pro Theatro nostro sculptam, addere visum fuit: & cum post

Gramen iuncum folio articulato cum
vtriculis.

fœnifecium, caulis palmatis exturgat, cui raro capitula corymbacea insident; sed vtriculi vnciales paleacei, in capillamenta fisci, modo vitides, modo purpurascens, idcirco figura exprimi curauimus.

Gramen montanum iunceum capite
squamoso.

XXXVI. GRAMEN montanum iunceum capite squamoso: Radice est parua, fibrosa, circa quam folia bina, ternave semipalmaria: culmus iunceus, lauis, enodis & nudus; pedem superans: cuius summo capitulum instar Phalaridis squamosum in apicem desinens; ex albo leuiter rufescens, insidet, cui vtriusque foliolum rigidum subiecitur, quorum longius, vnciam superans, deorsum vergit, alterum quod triplo breuius, recta effertur. In Baldi montis summitatibus legimus.

XXXVII. GRAMEN iunceum minimū capitulo squamoso: Radiculae capillares sunt, folia pauca capillacea, vnciarum fere duarum, inter quae culmi vnciarum quatuor vel quinque exurgunt, in quorum fere summo capitulum vnicum minutissimū squamosum rufescens, cui culmi apex supereminet. In aquosis circa Altorffium Noricorum, vnde D.

Doldius misit: & Francofurti ad Oderam, prouenit.

XXXVIII. GRAMEN iunceum minimum alterum: à priore differt potissimum capitulis, quæ & summo cauliculo insident, & squamosa non sunt: in fossis Patauinis, aqua defluxa, reperitur.

XXXIX. GRAMEN iunceum minimum maritimum. Tota planta dodrantem non superat, cespiti similis, ex cuius singulis radiculis, singuli cauliculi exurgunt, foliis capillaceis paucis cincti, qui exiguis vtriculis donantur: hoc in Zealandiæ maritimis ad oppidum Gous, D. Gillenius collegit & transmisit.

XL. GRAMEN cyperoides latifolium spica spadiceo viridi maius: Radice est oblonga multiplici, rufa mirè capillata, caulibus triangulis, cubito minoribus: folijs arundinaceis, pedalibus, & quam in vulgari angustioribus: spicis ternis, quaternis, rarius quinis, alternatim succedentibus, angustis, trium quatuorve vnciarum longis, coloris spadiceo-viridis, quarum primæ semper folium oblongum angustissimum subiicitur. Hoc in humidis ad Sellam nouam Monspessuli primum vidimus: dein ex Lulatia, à D. Franco Graminis Sprawaldensis nomine accepimus.

XLI. GRAMEN cyperoides angustifolium spica spadiceo-viridi minus: Radice est breuiore, lignosiore, parum fibrosa, & rufa: caule triangulo, pedali: folijs angustis, duris, semipalmatis, in acutiè desinentibus: spicis aliquot angustissimis, oblongis, spadiceo-viridibus, alternatim dispositis, & pediculis longis capillaceis insidentibus, quod Aprili mense circa Birsam reperitur. Aliquando tamen altius exurgit.

XLII. GRAMEN cyperoides spica pendula longiore & angustiore. Caule est cubitali, anguloso, striato: folijs oblongis, angustis, basi oblonga, caulem instar tubi vestientibus, ex quo veluti tubo, spicæ singulæ, vncias quatuor vel sex longæ, angustæ, prodeunt & propendent, ipsum vero folium cuilibet spicæ subiectum, oblongum est. Hoc locis humidis circa Thermas Apponenses Patauinorum crescit.

XLIII. GRAMEN cyperoides spicis minoribus minusque compactis. Ex radice fibrosa, lignosa tamen, folia prodeunt angustæ, graminea palmum longa, inter quæ caulis sesquicubitalis, triquetrus, subasper, & magna ex parte nudus exur-

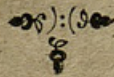
git: in cuius summo, spica parua diuulsa, & quasi aculeata consistit, quæ semina oblonga, subnigra, in aculeatum cuspidem definentia, continet.

Huius tres differentias notauimus: 1. est latioribus & longioribus folijs, spicis maioribus, & ad riuiulum molendinarium vrbs nostræ trans Rhenum reperitur. 2. à priore rarioribus & minoribus spicis differt, & in via Richana ad sepes crescit. 3. folijs est angustioribus, breuioribus, spicis inter duas priores medijs, quod Parauij locis humidis anno 1578. collegimus, & cum D. Guilandino ostendissemus, Ischæmon Plinij censuit, quod non probamus: idem sed per omnia minus anno 1579. Monspessuli in humidis inuenimus, quod gramen cyperoides nominabant.

XLIV. GRAMEN arundinaceum plumosum album. Radice & folijs est arundinaceis, & in arundinis altitudinem excrecit: caule anguloso albo, paniculam arundinaceam, ramosam, palmarem, albam, mollem, splendentem, instar serici albi sustinet. Non longe Monspelio, circa Perault & Magolanam reperitur.

XLV. GRAMEN nemorosum paniculis albis capillaceo folio: cespitis instar gramen hoc existit, quod ex radicibus capillaceis, folia copiosa, viridia, pilistenuissimis similia, pedem longa, emittit: inter quæ culmi tenues, geniculati, cubitales, aliquando sesquicubitales, pene nudi, in paniculam rariorem albicantem, palmo minorem, ex glumis paruis aristis donatis compositam, abeunt: in Querceto non longe Michelfelda copiose prouenit.

XLVI. GRAMEN holosteum alpinum minimum: Tota plantula uncias tres non superat, folijs capillaceis vncialibus, cuius culmis capitula paleacea insident, copiose in Heluetia, in S. Bernhardi monte minore, prouenit.

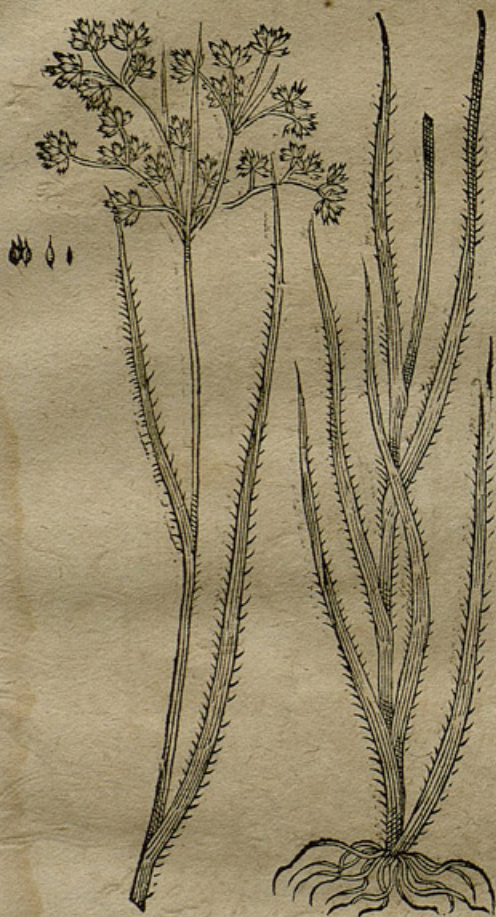

Gramen hirsutum latifolium minus iuncea
panicula.

GRAMINIS hirsuti differentia sunt plures: est latifolium maius ab alijs descriptum: est minus iuncea panicula, magnitudine potissimum à priorre differens, cuius figura adposita: est & capitulis psyllij, quod exile hirsutum cyperoides Lobelio

Gramen hirsutum capitulis
psyllij.

dicitur, cuius hic exactior figura exhibetur, est denique hirsutum angustifolium maius hic descriptum, & minus, quod gramen Leucanthemon in histor. Lugdun. dicitur.

Gramen hirsutum angustifolium
maius.

XLVII. GRAMEN hirsutum angustifolium maius. Ex radice exigua fibrosa, rufescente, culmus vnicus, cubito altior, vt plurimum læuis, exurgit, in cuius summitate panicula alba, mollis, leuiter sparsa, ex multis laminulis composita, in quarum qualibet semina minuta, subnigra & subrotunda: folijs est paucis, angustis, palmaribus & villosis (sculptor in pilis exprimendis lapsus est) aliquot culmum cingentibus: ipsi vero paniculae, vtrinque folium tenuissimum subiecitur, quorum alterum panniculam superat, alterum non adæquat. Prouenit in nostris paludosis pratis Michelfeldensibus.

Gramen spica subrotunda
echinata.

XLVIII. GRAMEN spica subrotunda echinata, vel gramen echinato capitulo. Radice est capillacea, alba, folijs paucis angustis, tactu subasperis, duarum, triumve vnciarum, inter quæ culmi festucarum instar læues, vno alterove folio cincti, prodeunt: & quidem terni, vel quaterni, sed altitudine inæquales, alter enim duarum, alter trium quatuorve: alter sex vnciarum: quibus singulis capitulum vnicum, instar tribuli echinatum & spinosum, infidet: flores & semina non obseruauimus.

Hoc locis sterilibus circa Monspelim crescit: idem sed maius ex Hispania D. Albinus attulit, quod videtur clariss. Columnæ, gramē echinatum tribuloides appellasse.

XLIX. GRAMEN spica plana echinata. Plantula palmaris est radícula ex fibellis albis composita,

sita ex qua foliola capillacea, pauca, vnciam longa, & festuca tenuissima, prodeunt: spicam habet vnciam, planam, quæ ex vtriculis minutissimis aristas acutas emittit: ex Hispania D. Albinus attulit.

L. GRAMEN montanum panicula miliacea sparsa. Ex radice fibrosa rufescente, folia pauca, angusta, vncias quatuor vel quinque longa, vna cum culmo tenuissimo cubitali, vno altero vè folio vestito, exurgunt, in cuius summo panicula sparsa, ex locustis minutissimis composita: in monte Crenzacenfi prouenit.

L.I. GRAMEN arundinaceum panicula miliacea: Ex radicibus fibrosis albis, vnus & alter culmus cubitalis exurgit, quem parte inferiore folia arundinacea vnciarum trium cingunt ad partem su-

pernam duobus nodis distinctam, folia duo angustiora, longioraque vestiunt: in cuius summo panicula trium vnciarum, milij paniculæ similis: in agris Patauinis reperitur, & à gramine miliaceo à Lobelio proposito, plane diuersum est.

L.II. GRAMEN arundinaceum Sorghi panicula sparsa. Hoc culmis est cauis, magna ex parte reclinatis, ita vt capillaribus radicibus terræ affigantur, qui folia (quæ longiora & angustiora quam in priore) veluti per tubum transeunt, & in summo paniculam fere palmarem, sparsam, paruis vtriculis donatam, sustinent. Locus natalis memoria excidit.

Gramen latifolium spica triticea compacta.

Gramen angustifolium spica tritici muticæ simili.

C

LIII.GRA-

LIII. GRAMEN latifolium spica triticea compacta: Culmo est sesquicubitali, vno altero ve geniculo distincto, folijs frumentaceis, pedalis, spica triticea, palmari, lata, glumis acutis carente: Basileæ, ad agrorum margines.

LIV. GRAMEN latifolium spica triticea diuisa. Hoc à priore, spica potissimum differt, quæ in spicas distinctas & angustas diuisa est, & sibi inuicem alternatim in culmo subsequuntur, quarum vtriculi breuissimis aristas armantur: in Italia ad agrorum margines.

LV. GRAMEN angustifolium spica triticea compacta: Hoc folijs est angustioribus, sesquipalmari- bus rigidis, acuminatis & albicantibus: culmo læui rotundo, striato, sesquicubitali: spicis palmari- bus, compactis: vtriculis rigidis & acuminatis. Basileæ, ad sepes locis aridioribus extra portam.

Blasianam.

LVI. GRAMEN angustifolium, spica tritici mutica simili. Radicibus oblongis, geniculatis, nodosis candidis serpit: culmis est sesquicubitalibus, rotundis: folijs iuncis, oblongis, duris, in acumen fastigiatis: spica oblonga triticea, ei Triticeo; quod alijs spica mutica dicitur. simili: glumis paucis, oblongis, aristis carentibus. Locis arenosis circa Basileam, vt ad Cliben prouenit. Weisengrass appellare lubet, quod in Phytopinace sub gramine arūdinaceo spica triticea posuimus, & Lobelius in Catalogo Graminum, quem aduers. p. 2. addidit; gramen frumentarium, segetaleue triticeum, siue triticea spica Cat. Bauhin. nominat.

LVII. GRAMEN spica secatina: ipsi Secati similitimum: calamo est tricubitali, læui, geniculato & pallente: folijs paucis longiusculis: spica vncias quatuor longa, oblongis aristis armata: quod Basileæ, in agris frumentaceis frequenter reperitur.

Gramen spica brizæ maius.

LIII

Gramen maritimum panicula lobiacea.

LVI

LXVIII. GRAMEN spica brizæ maius. Radicibus & culmis est frumentaceis, folijs angustis, spicis palmaribus, multiplicibus, vtriculis aristis breuibus armatis, flosculis, vt in tritico, luteolis: Tota planta ad viri altitudinem assurgit, & apud nos locis accliuibus ad Rheni ripam, & ad montis Crenzacensis ascensum prouenit.

LIX. GRAMEN spica brizæ minus: Tota planta palma minor est, radice exili, fibrosa, foliolis ad radicem breuibus, mollibus, canescentibus, spica vnciali, q̄ modo simplex, modo gemina & terra, vtriculis aristis armatis: in agris Monspelienf. D. Saltzmannus legit.

LX. GRAMEN loliaceum latifolium spica angustiore: Ex radice alba, arundinacea, fibrosa, culmi aliquot bicubitales exurgunt, folijs paucis, latiusculis, oblongis cincti, quorum summo spica angusta, vncias quatuor vel quinque longa, Phœnici vel Hordeo marino similis. Basileæ circa Cliben, longioribus & breuioribus folijs varians, reperitur.

LXI. GRAMEN loliaceum minus, spica simplici: Ex radice capillacea, cauliculi plures, rotundi, duri duarum vnciarum, & et semipalmares, folijs paucis, angustis & breuibus cincti, exurgunt, quibus spica duarum vnciarum, angusta, lolio similis, infidet: in agris Monspelienfibus frequens est.

LXII. GRAMEN loliaceum minus supinum spica multiplici. Hoc maiori ex parte reperit, & cauliculis est multis, vnciarum quatuor, folijs paucis, & spica multiplici, cuius vtriculis semen paruū oblongiusculū includitur, & hoc apud Monspelienf. prouenit.

LXIII. GRAMEN maritimum panicula loliacea. Ex radicibus capillaceis, cauliculi plures, rotundi, recurui, altitudine impares, palmo inferiores geniculati, folijs paucis, angustis, oblongis cincti, exurgunt, paniculā loliaceam, triū quatuorve vnciarū, sed ramosam, sustinentes: locis maritimis circa Mōspelum, vnde D. Saltzmannus attulit, prouenit.

LXIV. FESTUCA graminea glumis vacuis. Ex radicibus fibrosis simul iunctis, culmi aliquot geniculati, pedales, ad radicē lanugine pubescentes, folijs angustis, paucis donati exurgunt, qui glumos plurimos, læues & vacuos, filamentis tenuissimis adpendentes, partim virides, partim spadiceos, aristas oblongis donatos, sustinent: hæc apud nos in tectis & muris crescit: & cum glumi longis filamentis adpensi sint, facile à quouis vëto agitati, tremunt, hinc Monspelienfibus gramen tremulum dicitur.

Hæc aliquādo, apud eosdem, glumis paucioribus

& aristas longioribus & recuruis in agris reperitur & festuca graminea aristas incuruis, nominari potest.

LXV. FESTUCA graminea effusa iuba. Hæc altius exurgit, caule viridi & rotundo, qui in iubam pedalis longitudinis effunditur, cuius glumi angustiores & longiores, breuibus aristas cincti, pediculis capillaceis, oblongis infident, qui per maturitatem albicant: inter segetes reperitur.

LXVI. FESTUCA iuncea folio. Ex radice parua, fibrosa alba, folia pauca, iuncea, semicubitali longa, vt & culmus rotundus, cubitalis exurgit, qui in paniculam auenaceam, sed angustiorē, albam, angustam, definit, quæ ex oblongo folliculo (à folio constituto) paniculam longe superante, prodit: cuius glumi rari, aristas longissimis & argenteis donantur. In Valesia ad paludem vrbis Sedunenf. copiose prouenit, vnde D. Burserus nobis attulit.

LXVII. FESTUCA iuncea folio spica gemina. Hæc culmo est sesquicubitali, rotundo, geniculato & ramolo, cuius summitati spicæ, vix vnciam longæ, molles, rufescentes, aristas oblongis armatæ, lchemo graminis villosi similes, infident, & temper duæ simul, vni oblongo pediculo infidentes, iunguntur: folia habet iuncea, longa, inordinate disposita: locus natalis excidit.

LXVIII. FESTUCA pratensis lanuginosa: ex radice capillacea, rufescente, folia multa, angusta, pedalia, vna cum culmis tenuibus, bipedalibus, foliaceis, molli & pauca lanugine (culmi potissimū) asperfit, exurgunt: spica est oblonga, angusta, ex glumis oblongis, aristas donatis composita, & quasi in paniculam paruam expansa. Basileæ passim in pratis.

LXIX. FESTUCA dumetorum. Ex radice capillacea nigricante, culmi plures geniculis distincti, paucissimis pilis aspersis, duorum triumve cubitorum, folijs oblongis, angustis cincti, exurgunt, in quorum summo spica oblonga, locustis raris, oblongis, cauli proximis, & aristas armatis constans: Iulio mense, in dumetis circa Birsam, verum etiam in vepribus, locis sicciorebus, prouenit.

LXX. FESTUCA dumetorum angustissimis & pilosis folijs: Radix est albicans, ex durioribus fibris composita: ex qua calami aliquot tenues, vno alterove geniculo distincti & pene nudi, exurgunt: folia sunt breuia angustissima, læui molliq; lanugine hirsuta: calamorum summitati veluti panicula, ex spicis pluribus composita, quarū quilibet capillaceo pediculo infidet, multis glumis aristatis & candidantibus constans: prouenit in dumetis circa Cliben.

Gramen montanum auenaceum locustis rubris.

LXXI. GRAMEN montanum auenaceum locustis rubris: Ex radice tenui, repente, alba, fibris capillaribus vtrinque donata, culmus simplex, læuis, pene cubitalis (rarius ex vna radice plures exurgunt) circa radicem purpurascens, qui quasi in spicam tenuem desinit, cuius glumi ut plurimum ab vna parte siti sunt, & foris ex nigro purpurascunt, intusque albi sunt, in quorum medio utriculus parvus, candidus, pedicello donatus, semen minutum continet: folijs donatus paucis, angustis, acuminatis, circa radicem breuibus, at circa culmum, quem duo triaue cingunt, longioribus, communiter spicam superantibus. Iulio & Augusto, hinc inde in montosis & vmbrosis, vt circa arcem Richenstein, in monte Mutero Basileensium, & monte Crentzacensi reperitur.

Gramen auenaceum lanuginosum glumis rarioribus.

LXXII. GRAMEN auenaceum lanuginosum glumis rarioribus. Ex radice fibrosa, folia iuncea oblonga, & culmi plures, iuncea, cubitum superantes, paucis folijs donati, exurgunt, in quorum summo glumi rariore, albi, lanuginosi, utriculum continentes, quibus semen nigrum, splendens, inclusum est: locis asperis circa Monspelium prouenit: diuersum est à Gramine montano. auenæ semine Clusij.

Gramen glumis varijs.

Iuncus acutus capitulis Sorghi.

LXXIII. GRAMEN glumis varijs: Ex radice crassa, membrana alba rugosa intecta, caules bini, ternive, pedales, fragiles, laeues exurgunt, quorum summo spicae similis panicula vncialis, ex glumis varij coloris, insidet: folia plura ad radicem angusta, palmaria, saturate virentia: locis montosis circa Montembelgardum provenit, vnde à fratre p. m. accepimus.

DE IUNCIS.
CAPVT II.

IUNCIS differentias viginti quatuor in Theatro preposituri, paucas hic apponemus: præmissa figura Iunci acuti capitulis Sorghi, qui Iuncus maritimus primus, aduersariorum auctoribus & Iuncus rotundus alter, Cæspino dicitur: cum huius figura à nullo fuerit expressa.

Iuncus acutus maritimus caule triangulo.

I. *IUNCUS* acutus maritimus caule triangulo: Radice est repente, fibrosa, à qua aliæ radiculae, prioribus exiccatis, nascuntur: hinc caules, quos ad radicem breuia folia cingunt; pedales, trianguli exurgunt & in extremitatem pungentem desinunt, infra quem à latere floccus racemosus, rufescens exit. Hic in litore Veneto; & à Perault via qua Monspelio ad mare itur, prouenit: & ad Danubium Lintzij D. Burserus legit.

II. *IUNCUS* exiguus montanus mucrone carens. Radice est pusilla, nigra, capillacea, cauliculo quatuor vel quinque unciarum, cuius summo capitulum paruum, ex fisco purpurascens, quadrifidum, in exiguum rigidiusculum filamentum abiens, infidet: foliola ad cauliculi principium tria, iuncea, unciarum longa: in Taurero Raftadiensi, D. Burserus eruit.

Iuncus acumine reflexo trifidus.

III. *IUNCUS* inutilis, siue Chamæschænos: hic radice est fibrosa, & pro plantæ magnitudine, cum unciarum vix superet, satis crassa, folijs est tribus quatuorve unciarum. Tiguri propè lacum Felinum, Maio mense. Ioan. Bauhinus p.m. collegit, & à C. Gesnero, ipsi Chamæschænos nominatus fuit.

IV. *IUNCUS* acumine reflexo alter: caule est sesquicubitali, rotundo, laui, aphyllò, panicula umbellæ simili: atro splendente, pediculo carente, filamentis cæruleis, vt in Aphyllonthe, donata, quam caulibus duarum triumve unciarum, acutus, sed mollis, parumque reflexus superat: in Prouincia Galliarum prouenit.

V. *IUNCUS* acumine reflexo trifidus: Ex radice nigra, geniculata & fibrosa, iunci plures, tenues, palmum superantes exurgunt, qui in summo in tres, rarius quatuor stylos, tenuissimos, trium quatuorve

triorve vnciarum, diuiduntur, in quorum summitatibus, post iunci diuisionem, panicula parua locata sunt. In monte Fracto Lucernatum, in Pyraenis & montibus Morauia prouenit.

Iuncus alpinus capitulo lanuginoso.

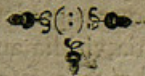
VI. IUNCCELLVS capitulis equiseti fluitans: Ex radiculis capillaceis, iuncus recuruus tenuissimus prodit, qui in plures iuncellos duarum triumve vnciarum subdiuiditur, quorum aliqui erecti,

aliqui reflexi, capitulum minimum sustinent, & iuncellis singulis foliolum tenue capillo ceu adponitur. In aquosis Angliae fluitat, vnde D. Gillenius attulit.

VII. IUNCVS alpinus capitulo lanuginoso: Radice est subnigra, tenui, fibrosa, ex qua aliorum iuncorum more, loco foliorum, quasi styli tenues, recti, rotundi, & quidem plurimi, in laeue acumen vergentes, longitudine dispari, quorum longissimi, vix palmares sunt, & ad radicem rufescunt: & subhirtuti sunt: inter quas caulis vnicus, strictus, ad spithamæ, plus minusve, altitudinem exurgit, cui capitulum vnicum, oblongum, molle, lanuginosum, haud multum leporum caudæ dissimile, insidet: cuius nomine *χοινολαβιστον* in Phytopinace appellauimus: in montosis Harcynia prouenit, ad acidulas, inter fontem acidum Ribelsaw & Griessbach, vbi Iulio mense Io. Bauhinus p.m. collegit, & nomine Iunci alpini cum cauda leporina misit.

VIII. IUNCVS alpinus bombycinus: Ex radice aliorum iuncorum simili, folia iunceae exurgunt, inter quæ culmi plures tenuissimi, palmo minores, qui capitulum paruum, lanugine alba ornatum, sustinent. In montibus Morauia loco dicto Kessel, D. Fleissner eruit, & communicauit.

IX. IUNCVS floridus minor: Radice est candida, geniculata, fibris plurimis adhaerentibus: caule palmari, folijs ternis, iunceis, oblongis, acutis, duobus caulem superantibus, cuius summo, singulis pediculis, qui quini sunt alternatim sibi succedentes, flores (quos non vidimus) insident, quos fructus gemini rotundi Orobi Cretici magnitudine sequuntur. In palustribus Heluetia circa cœnobium Eremitanorum, & in monte Fracto ad lacum Pilati Lucernatum, D. Burserus obseruauit.

Cyperus rotundus inodorus Germanicus.

DE CYPERO.

CAPVT III.

CYPERVS longus inodorus syluaticus: Radices habet oblongas, geniculatas, rufescentes, folia plura, palmaria, viridia, angusta, subaspera, ad principium membrana rufescente simul vestita: caulem hactenus nullum obseruauimus, in syluosis, montosis, humidis, vt in monte nostro Muteto, prouenit.

CYPERVS rotundus inodorus Germanicus, sub aquatico septentrionalium à Lobelio descriptus, cum non recte sculptus sit, figuram exhibere debuimus.

DE SPARGANIO.

CAPVT IV.

SPARGANIUM minimum: plantula est vnciarum quatuor; nam radícula ex fibellis oblongis componitur, vnde cauliculus vnciarum duarum effertur, & in capitulum exiguum subrotundum, cui aliud minus insidet, herbacei coloris & formæ, quemadmodum in sparganio maiore, desinit: circa quem folia vtrinque quaterna, vel quina, angusta, caulicum superantia. Plantulam hanc D. Furerus, anno 1617. transmisit, his ascriptis: Sparganium minimum & semestrale, Northusij in lacunis quibusdam cœnosis, quarum partes superiores per ætatem exiccantur.

DE EQVISETO.

CAPVT V.

I. **EQVISETVM** palustre linariæ scopariæ folio: Ex radice repente geniculata, caulis rotundus, calami in modum inanis, geniculis distinctus, cubitoque altior assurgit: folijs ad genicula pluribus, linariæ vulgaris folijs latioribus, & linariæ scopariæ similibus, viridibus, oblongis, fragilibus, subasperiusculis: æulos in cacumine non obseruauimus, licet quandoque velut in ramos diuidatur. Basileę, in paludibus Michelfeldensibus, & etiam in riuulo iuxta patibulum, reperitur.

II. **EQVISETVM** palustre minus polystachio: Radice est repente, geniculis distincta, caule tenui, cubito minore, geniculis crassioribus articulado, folijs, aut potius geniculatis cirris, ad articulum vtrinque ternis, vel quaternis, iunceis, palmatis, quibus pene singulis minuta spica iuli instar insidet: caulis vero iulum oblongum, minus compactum, flosculis pallidissime rubentibus donatum, sustinet: in aquosis Michelfeldensibus.

III. **EQVISETVM** palustre tenuissimis & longissimis fetis: Culmo est inani, bipedali, geniculis pixidatim coherentibus articulado, cum cæteris conueniens, exceptis folijs, siue fetis iunceis, longis, multoque tenuioribus: in palustribus Michelfeldensium.

IV. **EQVISETVM** nudum minus variegatum Basileense: Ex radice, parua nigra, transtuerfa, nonnihil

nihil capillata, cauliculi plures, inæquales, rarissime pedales, communiter palmares, semipalmares & multo breuiores, striati, pallide virentes, geniculis parte infera nigris, superne albidis, articulati: folijs carentes, & caui: in quorum summitatibus capitulum breuissimum iuli instar insidet, quod à corona alba, ex octo, nouem, etiam duodecim foliolis acutis composita, sustentatur: & quando pedibus calcatur, crepitat. Prouenit ad ripam Rheni, iuxta locum *Die Saar* dictum. An Gesnerus libello de stirpium collectione, hoc intellexit? dum inquit: *Hipparis lacustris* quædam, folijs mansuarenosis, in sine Iulij floret, vti puto: plura non habet.

Equisetum fœtidum sub aqua
repens.

V. *EQUISETVM* fœtidum sub aqua repens: Radice est fibrosa, caulibus tenuissimis, rotundis, per obliquum, vt *Saccharum penidium*, striatis, geni-

culatis, fragilibus per terram sparsis, quandoq; cubitalibus, in plures cauliculos brachiatis, folijs aliquot breuibus, in breues apices distinctis, ad genicula iunctis. Tota planta fragilis, quæ aquis cœnosis dū innatat viridis est, at extracta & exiccata, incana & friabilis, ita vt non solum digitis in puluere comminui possit sed sponte in puluerem abeat. Odoris est lutosi & sulphurei. Solum in aquis cœnosis demersum reperitur, quod primum Patauij in fossis Thermarum Aponitarum: dein non longe Lucerna: tum Basileæ cis pontem Birsæ, Michelfeldæ & Hunnigæ, in fossis obseruauimus.

DE ARVNDINE SIVE CALAMO.

CAPVT VI.

I. *CALAMVS* aromaticus Syriacus: Ex radice incutili, trium, quatuorve vnciarum longa, summo capite nonnihil extuberante & in paucas fibras desinente, caulis (modo vnus, modo plures) fere bicubitalis, rectus, rotundus, læuis, fragilis, multis geniculis distinctus, exurgit qui intus cauus, spongiosus & membranula (quasi tela alba subtensa) vti harundines præditus, qui assulatim frangitur, & in plures ramos diuiditur, hiq; in tenuissimos subdividuntur, ad modum Ligultri Ægyptiaci Alpini, vel Lentisci Perauiani siue Molle Clusij: qui flores paruos, foliaceos, plurimos, singulis tenuissimis pedicellis insidentes, sustinent, ex quorum medio apex styli instar prodit. Folia pauca, semper bina ex aduerso ad singula genicula sita, caulem amplectuntur, vnciam lata, sesquiunciam longa, neruis aliquot per longum excurrentibus. Caulis sapore est aromatico, valde amaro, quo in Theriaca pro calamo vtimur. Huius caulis partem anno 1579. à D. Paludano ex Ægypto reduce, Patauij accepimus. Verum cum totam plantam à D. Doldio habeamus, breuem eius descriptionem (cum ab alijs non proponatur) ad iocere lubuit.

II. *ARVNDO* Anglica folijs in summitate distinctis: Hæc folijs est cubitalibus, duarum triumve vnciarum latis, neruis aliquot, per folij longitudinem excurrentibus & eleuatis: folijs in summo in duos, tres & quatuor apices diuisis: hanc D. Cargillus ex Anglia misit.

III. *ARVNDO* Indica latifolia flore luteo punctato: Ex radice nigricante, nodosa, & fibris crassioribus donata, alijsque nodis adnascens, caules

caules plures sesquicubitales, crassi, arūdinis instar nodosi, prodeunt, circa quos folia pallide virentia expansa, lata, in acumen desinentia, nervosa & tenuia: quæ, cum primo ante caulium exortum nascuntur, corniculorum chartaceorum modo conuoluta existunt. Cauli, flores, gladioli floribus forma similes, coloris lutei, punctis asperis variegati, capitulo hirsuto inhaerent, quod flore delapso augetur, subasperum fit, & semen nigrum, subrotundum continet. Hæc ut omnibus sui partibus, ita & femine minor est, quam ea quæ florem minij coloris habet. Hanc in horto habemus, in olla colimus hyberno tempore in cellam reponimus, quæ pri-

mo vere plures caules, antiquis resectis profert, & Iulio mense floret.

DE SECALE.

CAPVT VII.

SECALE latifolia: Culmis exurgit candicantibus, rotundis, striatis, quibus spica palmum longa, crassa, aristis longissimis, & ut in vulgari tenuissimis denticulis exasperatis armata, insidet: folia habet cubitum longa, vnciam lata & per marginem leuiter exasperata: grana non vidimus: spicam & folia ex horto Nobiliff. Contareni, Senatoris Veneti, habemus.

LIBER SECVNDVS.

DE GLADIOLO.

CAPVT I.

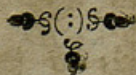
GLADIOLVS angusto gramineo folio: pro radice bulbum geminum habet, vnum alteri insidentem, caulem læuem, teretem, pedalem: folia bina ternave, graminea, angustissima, striata, mucronata, palmaria: flores ternos, quaternos, pallide rubentes, supra se inuicem ad caulis summum vtrinque, ex sex folijs oblongis commissi: quibus ut in cæteris, folliculi semen paleaceum continentes, sed minores, succedunt. Ex Hispania D. Albinus, in Muræna collectum attulit.

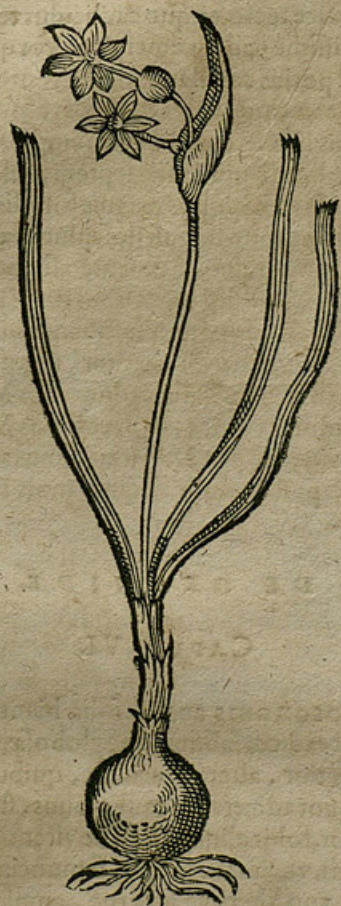
DE HYACINTHO.

CAPVT II.

HYACINTHVS minimus maritimus. Totali plâta vnciarum sex est: ex bulbulo paruo ob-

longo, cortice villoso tecto, cauliculi duo vel tres nudi, inter folia angustissima exurgunt, quibus capitula minuta, rotunda, sursum porrecta insident, flosculis minutis caruleis, quibus veluti siliquæ oblongiusculæ, semen minutum continentes, succedunt: Monspeffuli in litore maris anno 1595. D. Gallus collegit eundem & loco eodem, sed vncias tres non superantem, D. Weckerlinus anno 1615. eruit, & communicauit.

Narcissus angustifolius albus
minor.

DE NARCISSO.

CAPVT III.

I. **N**ARCISSVS angustifolius albus minor: Ex radice bulbosa, tunica subnigrescēte & paucis fibris capillata, folia bina vel terna oblonga, angusta, porracea exurgunt: inter quæ cauliculus palmaris, cuius summo bini flores, parui, albi, calice oblongo, angusto donati, insident: non longe Monspelio in saxosis & montosis reperitur.

II. **PSEVDONARCISSVS** gramineo folio, siue Leuconarcissus æstiuus: Ex radice, oblongum, angustum bulbum imitante, exiguis capillaceis fibris prædita, membrana fusca tecta, folia bina, eroceis æmula, oblonga, exurgunt, quæ sæpe cauliculum superant, qui nudus, tenuis, trium, quatuor, quan-

doq; quinq; vnciarum, qui foliolis ternis, quaternis, breuissimis cinctus florem vnum stellatum, intrinsecus albicantem, extrinsecus venis purpurascētib; variegatum, ex foliolis sex compositum, sustinet: in cuius medio caliculus breuissimus, in stylum abiens, quem staminula apicibus candidis donata, cingunt, cui capitulum triquetrum, semen continens succedit. In alpibus Heluetiorum & Rhætorum, vt monte Spligel & ad Thermas Fabarias, Iulio mense floret: sed & Augusti fine, in Taurero Austriæ monte, D. Burserus eruit.

DE ALLIO.

CAPVT IV.

I. **A**LLIUM iunci folium bicorne luteum: ex bulbo oblongo, capillaceo, tunica alba vestito, caulis rotundis, palmo altior, folijs iuncis duob; tribusve vestitus, exurgit, vmbellam paruam luteam sustinens, cuius flores singuli, filamentis oblongis insident, ex sex foliolis luteis compositi, in quorum medio staminula totidem, & in medio stylus, quibus capitula trigona, semen continentia, succedunt: ipsi vero vmbellæ, foliola duo angustissima quorum alterum communiter longius, in latus expansa, subijciuntur. Monspelio D. Saltzmannus attulit, & D. Burserus in Austria prope Stain & Baden, eruit.

II. **ALLIUM** montanum minus: ex radice parua, aliquantum nodosa & fibrosa, cauliculus vnus & alter tenuissimus, nudus, trium, quatuor, etiam sex vncias altus, inter folia oblonga, angusta, exurgit, qui capitulum minimum (quod apertum non vidimus) sustinet: in petra circa Oenipontem reperitur.

III. **ALLIUM** montanum radice oblonga: priori simile, sed caule altiore & folijs longioribus, capitulo rotundo pallide purpurascēte, floribus ex foliolis sex, totidemque staminibus composito, non longe Monspelio, loco montoso, qui Hortus Dei dicitur, obseruauimus: quod forte Allium montanum siue Petroscedon Gesnerii in libro de Hortis.

Moly moschatum capillaceo folio.

DE MOLY.

CAPVT V.

I. **MOLY** Affricanum umbella purpurascente: ex radice bulbosa, caulis (modo vnus, modo plures) cubito altior, nudus & cauus, vna cum folijs aliquot latiusculis, in acutum desinentibus, palmaribus & etiam sesquipalmaribus, per marginem, instar graminis hirsuti, pilosis: umbella, caulis summo insidet, cuius flores communiter ex quinque foliolis, dilute purpurascens, pediculis oblongis & firmis insident: quibus vesicula, duotriue semina nigra rotunda includens succedit. Odore est Allij grauiore. Hoc Argentina à D. Meyero acceptum, in horto ab aliquot annis alius.

II. **MOLY** moschatum capillaceo folio: bulbo est paruo, oblongiusculo, rufescente & veluti reticulato cortice tecto, ex quo cauliculus tenuis, palmatis, rarissime pedalis emergit, circa quem folia iuncea vel potius capillacea, sed sine ordine, quæ modo vnciam, modo tres quatuorve vncias longa (quæ nimis lata in figura exprimuntur) cauliculi summo pedicelli quini, seni, septeni, veluti in umbella dispositi, à duobus exiguis foliolis sustentati, insident, quorum singuli flosculum ex sex foliolis acutis compositum, obscure albentem lineis fuscis per medium discurrentibus dissectum & staminulis aliquot donatum sustinent: his capitula rotunda semina tria vel quatuor, nigra oblonga, triquetra, continentia, succedunt: flos Moschi vel Zibethi odorem spirat, & in collibus Monspelio vicinis prouenit, vnde D. Saltzmanus anno 1598. attulit, & postmodum aliquot annis in hortulo coluimus.

DE ORCHIDE.

CAPVT VI.

I. **CYNOSORCHIS** angustifolia hiante cucullo: huic radices subsunt duæ globosæ, altera maior & vegetior, altera flaccidior, quibus superne fibræ aliquot adhærent: caulis cauus, striatus, cubito minor, folijs aliquot pallide virentibus, læuibus, striatis, vncias sex longis, semunciam latis inferne, & vna alterove superne, amplexantibus: spicam habet oblongam, ex floribus raris, candore purpurascens, ex oblongiusculis pediculis dependentibus, hiantem cucullum referentibus: hanc in pratis Patauinis legimus.

II. **CYNOSORCHIS** militaris montana spica rubente conglomerata: ex radicibus prædictæ similibus, caulis est vitalis, rotundus, cauus, paucis folijs angustis, striatis, vncias sex longis cinctus, exurgit, cuius summo spica, ex floribus paruis, eleganter rubentibus conglomerata, insidet: quorum labrum in quatuor paruas barbulas diuiditur, calcare tenuissimo à tergo. Nascitur in herbosis montis Mutetæ, Maio flores: quam prius circa Patauium obseruauimus.

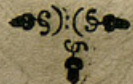
III. **CYNOSORCHIS** militaris pratensis elatior floribus variegatis: hæc prior est testiculis minoribus, caule breuiore, folijs latioribus vncias duas longis, etiam caulis summum, tubi instar cingentibus.

gentibus: spica breuiore, ex floribus priore longemioribus, iisque ex albo & rubro eleganter variegatis. In pratis humidis Michelfeldenibus, & trans Rhenum reperitur.

III. CAMÆORCHIS alpina folio gramineo: planta palmaris est, ex cuius radice gemina, globosa, oblonga, folia angustissima, vtrinque quaterna, cauliculum nudum, triunciale, qui inter ea fertur, superantia exurgunt: spica vnciali, cui vtrinque foliolum breuissimum subijcitur: flosculi virides galericulati sunt. In monte Heluetiorum Gothardo, copiose & aceruatim, Iunio florens, reperitur.

V. ORCHIS montana Italica flore ferrugineo lingua oblonga: Testiculos duos habet paruos, rugolos, quorum alter, vt in reliquis Orchidibus vegetior, hinc communiter solum vnus testiculus reperitur: quorum summo, fibræ oblongæ, varie & oblique sparæ, adpositæ. Caulis cauus, nonnunquam pede altior, quem folia angusta pauca; vncias tres vel quatuor longa, basi sua vestiunt, at cuiuslibet flori folium breue quidem, sed latius & in apicem desinens, subijcitur. Flores quini, seni, alternatim in caulis summo dispositi, coloris ferruginei, obliqui tubuli forma, quorum lingua propen-

dens oblonga est, & ex basi latiore in apicem abit, cui legumentum pallidioris coloris, vesicæ instar impositum, etiam in apicem & communiter bifidum finit: floribus vtriculi, semine puluerulento repleti, succedunt. Hanc in Italiæ montibus Bassanensibus legimus: & Matthiolum sub Testiculi tertij specie prima, in figuris maioribus exprimere voluisse, censemus, cuius tamen figura mala & sine omni descriptione, & vt in historia Lugdunensi sub Testiculo 3. Matth. At fateor peiorem esse eam figuram, quam Matthiolo meo emaculato addidi, desumptam ex Tabernæmontani figuris: tunc enim quid sibi vellet Matthiolum, non constabat, imo etiamnum dubius sum: quare aliam figuram delineari curauimus. Huius haud dubie species, quam doctissimus Columna in sua Epherasi minus cognitarum stirpium, Orchidis macrophyllæ nomine & eleganter descripsit, & icone expressit.

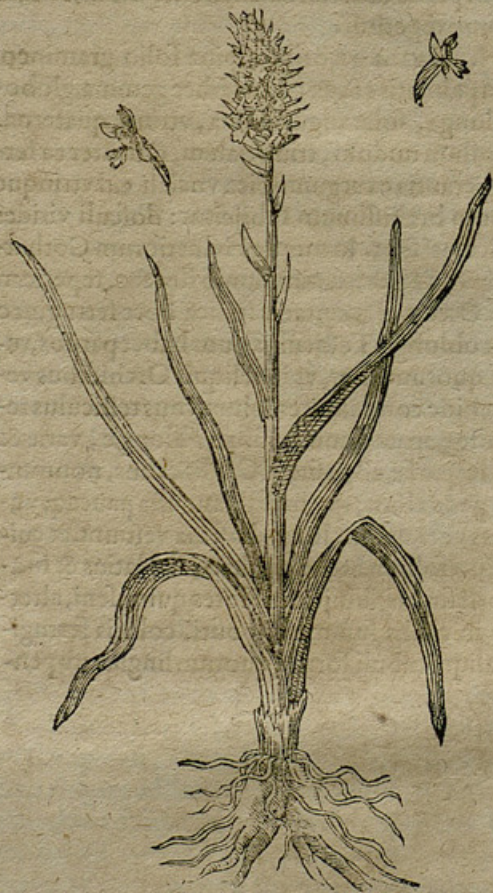
Orchis palmata pratensis angustifolia.

VI. ORCHIS palmata pratensis angustifolia maior: radices habet paruas, veluti palmas geminas, in binos digitos distributas, fibris paucis annexis: folia liliacea, angusta, læuia & palmaria, per, quæ veluti tubum, caulis cubitalis cauus effertur, cui spica fere palmaris angusta, ex floribus dilute purpureis, breui calcare donatis composita, quibus singulis foliola oblonga acumina subiiciuntur, & capitulum oblongum, semen aliarum instar continens, succedit. Hæc in pratis vdis Michelfeldæ, ipsa æstate reperitur.

VII. ORCHIS palmata angustifolia minor flore odoratissimo. Radice est gemina, oblonga, angusta, palmæ simili, in tres quatuorve fibras crassissimas diuisa, supra quas ex imo caule fibræ aliquot ortæ expanduntur: ex radice folia quina aut sena, oblonga, graminea prodeunt, inter quæ caulis vnicus palmatis, paucissimis & exiguis foliolis do-

Orchis palmata angustifolia minor flore odoratissimo.

natus, qui velut in spicam biuncialem abit, cui flores dilute purpurei odoratissimi insident, qui galea tecti, labro prominulo, in quatuor barbulas diuisi sunt, & paruo calcari, à tergo prominente, donati. In pratis humidis Michelfeldæ prouenit & autumno floret (quamuis etiam Monspeßuli reperitur) & sub Satyrio octauo in Phytopinace descripsimus.

VIII. ORCHIS palmata flore viridi: ex radice gemina, palmata & parua, caulis palma altior, folijs paucis, neruosis, vncias tres longis, vnam latis, vestibis exurgit, spicam habens triuncialem, flosculos paucos, sub virides, galea tectos, & labro prominulo in duas barbulas diuiso, quibus singulis foliolum oblongum, angustû, subiicitur. In montibus Bohemiæ, Silesiæ finitimis in Saxo Mommelgrund, copiosam Iunio florentem, D. Fleisserus obseruauit, & attulit.

IX. ORCHIS

Orchis palmata montana maxima.

IX. ORCHIS palmata montana maxima: Radices habet geminas instar palmarum duarū sibi inuicem iunctarum, & velut in plures digitos diuisarum, quarum altera alba, vegetior ac solida, supra quas fibræ paucæ conspiciuntur. Caulis est bicubitalis, striatus, vacuus, quem folia pedalia primum, mox palmaria, sesquivnciam lata, neruis distincta, complectūtur: in cuius summo flores in spica palmari digesti, coloris dilute purpurei, qui parui sunt galeola tecti, labro exiguo propendente, in angustissimas barbulas diuiso, & à tergo oblongo, capillaceo calcari donati, ad quorum exortum foliola singula, quasi in filamentum abeuntia, obseruātur: his capitulum oblongum, striatum, semen exiguum scobis instar continens, succedit. Hæc in montibus vicinis, potissimum Mulero, copiose Maio mense florens, prouenit.

DE OPHRIS.

CAPVT VII.

OPHRIS minima: è radice subflauescente fibrosa & Orchides redolente, cauliculus simplex, triūm, quatuorve vnciarum, sub foliis prodit, cui foliola duo Ophrios vulgaris modo apponuntur, quæ parua sunt, glabra, splendentia, coloris vni folij & non nihil in cordatam effigiem, è rotundiuscula figura discedentia, quibus cauliculi altera pars, similiter triūm, quatuorve vnciarum supereminet, cuius summo flosculi parui herbacei insident, in Ophris vulgaris floribus, exilitate sola recedentes, quibus vascula exigua succedunt. Florētis in locis vbi sponte prouenit, Iulio potissimum mense: at in hortos, cū glebæ foli natalitij translata, citius. Nascitur plurimum, vt D. Furerus monuit, à quo eā (sed prius à D. Sigfrido) accepimus, Ophriidij seu Bifolij Broccenbergici minoris nomine, in opacis muscosisq; syluis Broccio & Offmannino vertici dicto, interuenientibus.

DE OROBANCHE.

CAPVT VIII.

I. OROBANCHE flore maiore ex cæruleo purpurascens: Radice est crassa, longa, fibrosa: caule semipalmari, foliolis paucis, breuissimis, crassis & acutis cincto, qui in quinque, sex, etiam plures pediculos triūciales, nudos, absumitur, quamuis etiam ex foliorum alis pediculi prodeant, quorū summo calyx, vncialis sinuatus insidet, & ex quolibet flos vnicus, cæruleo purpurascens, longo pediculo donatus, exit, qui magnus, vncias duas longus, forma galericulatus, & veluti rostratus, vt in Alectorolopho, ex quo filamentum oblongū, reflexum prodeit: quod flori succedat, non constat. Hanc, in Pyrenæis montibus D. Butserus legit & communicauit.

II. Monere lubet de vulgari Orobanche eā recte à Theophrasto Limodoron, quasi famem adferēs, vocari; eo quod plantæ cui adnascitur, alimentū subtrahat. Hanc n. semper alterius plantæ radici adnatam obseruauimus, vt Genistæ vulgari & Hispanicæ, Hieracio Sabaudo, Trifolio, Astragato sylvatico & alijs.

III. OROBANCHE quæ Hypopytis dici potest: hæc Orobanche vulgari similis, sed humilior & nigricans, caule vnciarum quatuor, quasi squamis cōtecto: flores in summo, veluti in paruam spicam congesti, Nido auis similes, albidiores tñ, ramores ac duriores. Sub piceis, abietibus & pinastris (hinc hypopytis) prouenit. Sapore est aliquantū astringente.

LIBER TERTIVS.

DE RAPUNCULO, SIVE CAPANULA
GLABRA.

CAPVT I.

Rapunculus spicatus cæ-
ruleus.

Rapunculus alpinus siue Pyramidalis
minor.

RAPUNCVLVS spicat^o datur spica alba, vel cinericea, vel coloris violacei saturi, hic solum figura Rapunculi spicati cærulei adposita, cum iam descriptus sit.

I. **RAPUNCVLVS** alpinus siue Pyramidalis minor: Radix Rapunculi forma: caulis vnus, sesquipalmaris, folijs pallide virentibus, per ambitum crenatis, acuminatis, vnciam latis, tres longis, alternatim cingitur: in summo flores pauci, cærulei, campanulæ forma, pedicellis annexi & filamentis oblongo ex eorum medio prodeunte, donati propendent: quibus singulis capitulum oblongum, pertusum vt in campanula perfici folia, succedit, cui semen minutum includitur: in

Italia provenit, sed locus excidit.

Rapunculus alpinus corniculatus.

II. **RAPUNCVLVS** alpinus corniculatus, quem nomine rapunculi alpini (spicato simili, ante annos viginti duos in Phytopinace, dein in Matthiolo emaculato, descripsimus, nunc vero diligentius, cum eam ex Baldi rupium fissuris, absque radice euerimus, vt figura nostra in Matthiolo exprimit, postmodum à D. Neudorffero cum radice, & perfectiorem à D. Pona ante annos decem acceperimus.

Radice est tuberosa inæquali quasi ex pluribus grumis compacta, alba, digiti crassities, aliquando lignosa, pallida, rugosa & palmari: ex qua cauliculus (modo vnus, modo plures) tenuis ac striatus, vnciarum quatuor exurgit: folia, quæ saturate virentia, tenuia, ad radicem aliquando ex rotunditate oblongata: Bellidis cærulea forma, communiter subrotunda, crenata, Alliariz forma, sed minor, pediculis vncias quinque; vel sex longis prædita, ex radice vna cum cauliculis exurgunt: quæ vero cauliculis & quidem pediculis brevioribus adhaerent longiora sunt & angustiora, profundius, sed rarius, incisa, quorum quina vel sena, stellæ in modum umbellæ subijciuntur, quæ cauliculi summo insidet, & ex floribus viginti, etiam pluribus, aride iunctis & ex cæruleo purpurascens, constat, qui, ex calicibus pediculis latis brevibus & striatis donatis prodeunt: ex singulo calice flos vnus, ad exortum tumidus, oblongus, sensimque angustatus, & in extremitate crenatus, formam cucurbitæ vitreæ referens, in medio tumore, incisuræ superficialiæ quinque; conspiciuntur: apertus, ex foliolis quinque compositus, filamenta aliquot exhibet, inter quæ vnum longe producit, in summo bipartitum, aliquando instar capreoli vitium contortum: semen non fuit obseruatum. In Baldi montis iugis, inter præcipitia propendet, vbi Augusto mense florentem anno 1578. collectum, quod cum Parauij D. Guilandino ostenderemus, Rapunculum montanum, at D. Cortusus, Catabiscam alteram Anguilare nominabat. Io. Pona in suo Baldo ante annos quindecim excuso, Trachelij petraei minoris nomine proposuit.

III. **CAMPANVLA** alpina latifolia flore pullo: hæc cauliculo est tenuissimo palmo minore, qui ad partem vsque; mediam, folijs vncialibus, subrotundis, alternatim dispositis, leuiter crenatis, pallideque virentibus, cingitur: at pars superior nuda est, cui fere semper vnicus flos, mediæ magnitudinis, pulli coloris insidet. In alpihus Austriacis, vt Sneeberg

E

& alijs

& alijs D. Burserus reperit, & Rapunculi alpini latifolij nomine, misit.

IV. CAMPANVLA alpina linifolia cærulea. Ex radice tenui, alba, cauliculi quaterni, quini, plures paucioresq; palmares, & sesquipalmares, graciles, rotundi, simplices, emergunt; folijs oblongis angustissimis, confuso ordine septi: flores in summitate cærulei vt in Rapunculo vulgari, quibus capitula, exiguum semen continentia, succedunt. Hæc rupes & summa iuga montis Wasserfall, Iulio mense florens, exornat.

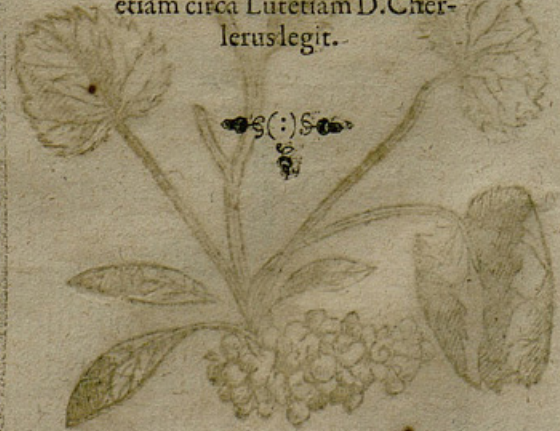
Campanula alpina rotundifolia minor.

CAMPANVLA alpina rotundifolia minor à Eluſio ſub Campanula alpina minore deſcribitur: verum figura quam addit eſt Campanulæ rotundifoliæ vulgariſ minoris, quare veram figuram adpoſuimus.

V. CAMPANVLA rotundifolia minima: plantula eſt vnciarum trium, ex cuius radícula alba, capillari, oblonga, exurgunt cauliculi (ſæpe vnus, plerūque terni, quaterni) tenuiſſimi; ſubrubentes & ad radicem ſubhirsuti, maiori ex parte nudi, ſinguli vnicum ſtoſculum ſubcæruleum deorſum nutantē, calathi forma, ex vnico folio ſexangulo compoſitum, ſuſtinent, quibus capitula foraminibus per- tuſa, vt in reliquis campanulis, ſuccedunt: foliola habet potiſſimum ad radicem, exigua, ſubrotunda, ferrata, rigidiuſcula, quandoq; rubentia. Hanc in Rhætorum alpiſ cum Italiam peteremus, anno 1577. Septembri mēſe adhuc florentem inter ſaxa copioſiſſime obſeruauiſmus, nec altiore m inuenire licuit: quam cum D. Cortuſo oſtendiſſemus Cantabricam Plinij nominauit. Plinius l. 25. cap. 8. ſuæ Cantabricæ, quæ per Diui Auguſti tempora à Cantabris reperta fuit, caulem iuncum, pedalem tribuit, in quo ſint ſtoſculi oblongi veluti calathi: in quibus ſemen perquam minutum, & quæ vbiq; naſcatur.

VI. CAMPANVLA Cymbalarie folijs: ex radice exigua capillacea & albicante, cauliculi tenuiſſimi, virides, nonnunquã palmum ſuperantes, & mox in alios brachiati, prodeunt: quibus folia rara, ſubrotunda, hederacea, vel potiùs Cymbalarie folijs ſimilia, anguloſa, viridia, tenuia, longis pediculis donata, ſine ordine adharēt: flores cærulei, oblongi campanulæ forma, aliquando ſummis cauliculis, aliquando pedicellis biuncialibus, ex eorundem lateribus exurgentibus, inſident. Hæc non longe Tolofa in Ericetis prouenit, & quia vix ſola ſuſtinetur, Ericis incumbens exurgit. eandem etiam circa Lutetiam D. Cherlerus legit.

Campanula serpillifolia.

Campanula folijs subrotundis.

VII. CAMPANULA serpillifolia: Tota planta floribus exceptis serpillum refert: nam radice est tenui, obliqua, tenuissimis fibris capillata, & hinc inde repente: cauliculis plurimis rubentibus in terram reflexis, cui novis fibellis adhærent, qui in ramulos plures tenuiores diuiduntur: quos foliola Serpilli, vel potius Nummularæ, quæ flore est purpurascens, forma subrotunda, duo semper opposita, quædam maiora, quædam Serpillo minora, crenata, subtus pallide virentia, pediculis brevissimis, & leuissime pubescentibus, ambiunt: cauliculi aliquando in pediculos nudos, flores sustententes desinunt: aliquando ex cauliculorum lateribus pediculi triunciales in summo nudis, floribus ornati exurgunt: flores bini vel terni campanulæ forma, ex cæruleo rubentes, deorsum nutantes, singuli singulis pedicellis donantur. Huius ramulum à D.

Bauhino fratre primum habuimus, dein in Baldo cum floribus legimus: tum à D. Paschali Gallo, qui eam in Rhætia ex rupibus dependentem collegit.

Similem, sed folijs inferne albidioribus & superve pallide virentibus, in Insula Toupinambault Brasil anorum natam, D. Burserus communicauit.

DE TRACHELIO SIVE CAMPANULA

HIRSVTA

CAPVT II.

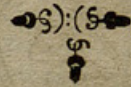
I. CAMPANULA folijs subrotundis: ex radice tenui, repete, caulis scilicet squipalmaris leuianugine pubescens exurgit, quæ folia pauca, subrotunda, uncias duas pene longa, lataque, pediculo oblongo donata, tenuia, subaspera, per ambitum crenata, cingunt: in caulis summo flores pauci, dilute cærulei Campanulæ forma, deorsum,

pendentes, ex quorum medio stylus exurgens, extra florem fertur. Hanc cernicariæ minoris rotundifoliæ nomine D. Sigfridus, Helmstadio misit.

Hæc à campanula hortensi Rapunculi radice differre videtur altitudine, foliorum longitudine, florum magnitudine & numero, quæ pro radicibus, multas, tenues, transversas & oblique repentibus, habet, ita ut ex hortorum areolis vix extirpari possit, à quibus radices oblongæ, candidæ, Rapunculi radicibus similes, demittuntur.

II. CAMPANULA Drabæ minoris folijs: ex radice Rapunculi minoris forma, caules sesquipalmares, lanugine leuissima aspersi prodeunt, quos

folia, Drabæ minoris folijs similia, subrotunda, viridia, vnciam longa, semunciam lata, per ambitum crenata, & in acum fastigiata, subaspera, pediculis carentia, alternatim vestiunt, flores pauci, subcerulei, sexanguli, calathi forma, mediocris magnitudinis, & pediculis oblongis donati, summo cauli insident. In pratis, circa Valesianorum Thermas copiose prouenit, vnde D. Burserus attulit.

Campanula folijs Echij floribus villosis.

Campanula folijs Echij.

III. CAMPANULA folijs Echij floribus villosis: ex radice oblongiuscula, folia angusta quatuor & quinque uncias longa, subsæpera, prodeunt, inter quæ caulis palmaris, rarius pedalis, rotundus, subsæper, paucis breuibjs & angustis folijs vestitus, exurgit, ex cuius summitate flores unciales, lati, Campanulæ forma, quini, seni, cærulei, alternatim dispositi, breuibjs pediculis dependent: quorum extremitates, quemadmodum & calices, pili oblongi, pappi instar, ambiunt. Hæc in Baldo reperitur & Heluetiorum alpibus Gotthardo & monte Fracto: diuersa plane à Trachalio montano historia Lugdunensis.

Huius & minor species, quæ minus hirsuta, semipalmaris, folijs breuibjs, cauliculo gemino, ex quorum quolibet reflexo, flos vnicus, illo tamen minor, dependet: quam ex Heluetiorum alpibus D. Burserus attulit.

Campanula adhuc alia datur folijs Echij, quam cum Clusius nomine Trachelij *ouo eio* descripserit, nullam vero figuram adposuerit, eam præcedenti iungere volumus.

DE RAPISTRO.

CAPVT III.

RAPISTRVM floribus Leucoij marini: plantula semipalmaris est, radice oblongiuscula, alba, fibellis donata, cauliculis trium quatuorve unciam: folijs vulgari Rapistro luteo similibus, paruis, uncialibus, crenatis, & subsæperis: flosculis paruis subcæruleis, Leucoij marini similibus, quibus siliquæ paruæ, angustæ, semen minutum continent, succedunt. Circa Massiliam in rupibus D. Burserus legit.

II. RAPISTRVM monospermon: ex radice longiuscula albicante, parum fibrosa, caules pedales, quandoque altiores, rotundi, tenues, ramosi, eleganter virentes, leuiterque hirsuti exurgunt: folia humi sparsa, crassa sunt, Rapi folijs similia, ad principium laciniata, dein subrotunda, leuiter sinuata & subhirsuta: flores secundum cauliculos palmares & tenues, velut in spica dispositi: quadrifolij eleganter lutei aureive, quibus siliquæ succedunt rotundæ (eleganter propter strias, per eas quemadmodum in semine Coriandri discurrentes) in filamentum oblongum abeuntes: quæ quasi geminæ sibi insident, parte tamen superiore maiore,

Rapistrum monospermon.

cum in ea semen paruum oblongiusculum, sed vnicum (vnde ei nomen) contineatur. Huius semen, nomine Lampsanæ monospermi, D. Doldius misit, & hic Basileæ in horto D. Zuingeri, Maio mense floruit.

Hoc ipsum postmodum, sed multo strigosius (illud enim cultura elegantius) in agris qua Augustam Rauracorum itur, ad rubram domum obseruauimus: idem sed humi ius & valde ramosum, folijs paruis, eleganter virentibus, in agris circa

Huringen ad syluam, inuenimus: & simile Monspelio, vbi quoque sponte creuit, habemus.

☞: (36)

DE NAPO.

CAPVT IV.

NAPVS syluestris Cretica: folijs est ad palmi longitudinem accedentibus, instar foliorum Rapistrualbi, vel Irionis vulgaris, in lacinias octo vel decem diuisis, per margines crenatis, asperis: caule albido, rotundo, ramofo, subafpeto, summitate, cui flores non insident, aculeata, florib. (quos non vidimus, vt nec radicem) filiquæ angustiffimæ biunciales succedunt, quæ semen exiguum nigricans continent. Buniadis agrestis nomine; ex Creta ab Honorio Belli accepimus: & à Cretensibus σκίλοβρῆς, vocatur.

Raphanus aquaticus alter.

DE RAPHANO.

CAPVT V.

RAPHANVS Creticus: ex semine Cretico ab Honorio Belli, Ramolo nomine misso, Raphanus in hortis nostris creuit, cuius planta tota, toto habitu à vulgari nõ dissidebat; radice oblonga, alba & gustus acerrimi; caule non adeo alto: folijs minus hirsutis & asperis, flore modo purpureo, modo albo: filiquis & seminibus minoribus.

Raphani aquatici duas figuras, tanquam optimas, adposuimus, sed sine descriptione: cum is, qui folijs est in profundas lacinias diuisis sub Radicula syluestri, à Dodonæo: sub Raphano syl. aquatico, à Lobelio in editione Belgica: Raphano aquatico à Tabernæmontano, siue syluestri & palustri in historia Lugdun. describatur: alter vero, nomine Rapistrualbi à Tabernæmontano exhibetur.

Raphanus aquaticus folijs in profundas lacinias diuisis.

DE DRACUNCULO.

CAPVT VI.

DRACUNCVLVS alpinus folio scabiosæ: radicebus est fibrosis, cauliculis rotundis, pedalis, in summo in alas brachiatis: folijs instar scabiosæ laciniatis, alte incisus & crenatis, alternatim dispositis & pallide virentibus: flosculis, in summis virgulis, quoad discum medium subluteis, quem foliola albida vt in Chamæmelo vulgari ambiunt. In Heluetiorum pratis alpinis prope Fabarias & in Gotthardo prouenit, Iulioq; floret.

Eruca latifolia.

DE ERUCA ET SINAPI.

CAPVT VII.

I. ERUCA latifolia: hæc caule est cubitum excedente, albo, crasso, striato, ramoso: folijs glabris

pallide virentibus, ad radicem pedalis, profundis incisuris laciniatis, per quorum medium nervus latus excurrit, quem utrinq; foliorum laciniæ bianciales, alarum instar, triangulares, corrosæ, figuræ diuersæ, inferne & superne continuæ, cingunt: quæ vero in caule breuiora sunt, & horum quædam Eruca vulgaris folijs similia, suprema vero angusta & parum sinuata: in caulis summo flores satis magni, aurei, quadrifolij, staminibus plurimis donati, quibus siliquæ oblongæ strictissimæ succedunt. Eruca nomine in horto sata: an forte Eruca tertia Anglica, in horto Camerarij?

II. ERUCA sylvestris minor Bursæ pastoris folio: ex radice crassiuscula, cauliculus palmo altior, subasper, breuib; alas brachiatus exurgit: folia ad radicem sparsa, sesquiunciam longa, Bursæ pastoris mediæ modo laciniata, subaspera, in caule nulla, nisi quæ alas, & quidem vix laciniata, subijciuntur: flores subaurei, satis magni, longis pediculis insidentes, quibus siliquæ breues succedunt. Montspessuli collecta.

III. ERUCA sylvestris minor incana: ex radice cauliculi læues, virentes, quatuor, sex & octo unciam, in pures alas unciales diuisi prodeunt: folia ad radicem plura, biuncialia, tenuissime laciniata, quæ etiam cauliculos alternatim cingunt, omnia incana sunt: flosculi plurimi, pallide lutei, quibus strictissimæ & breues siliquæ succedunt: Montpelio D. Rumbaum attulit.

IV. ERUCA lutea siue Barbarea flore pleno: hæc à vulgari magnitudine differt: caule est crasso & striato, sed breuiore: folijs uncialibus: floribus nonnihil quam in vulgari maioribus, aureis & plenis. Inter segetes Paterniacenses, & iuxta Arburg arcem Bernatum, Iunio floret.

Eruca cærulea in arenosis crescens.

V. ERUCA cærulea in arenosis crescens: Ex radice rufescente, oblonga, tenui, leuiter fibrosa, caules plures palmares, rari⁹ sesquipalmares striatos, hirsutos, ramulis aliquor brachiatos, emittit: folia ad radicem per terram sparguntur, erucæ vulgaris instar sinuata, & quali circumrosa, hirsuta, aspera, sesquiuncialia, sed etiam breviora & angustiora, quæ in caule rariora sunt, minus sinuata & aliquando integra: flosculi eleganter cærulei, vel purpuro-cærulei, quadrifolij, filamentis breuibus donati, ramulorum extremis insident, quibus siliquæ oblongæ, tenues & læues, semen minutum subrufum & acre includentes, succedunt. Prouenit apud nos locis arenosis, utijs quæ Birsalluirit: sic quibusdam in locis in muris reperitur: imo etiam altissimis iugis & petris circa Delspergam & Lauffen Rauracorum: in Phytopinace, & Matthiolo, addita figura, quoq; descripsimus.

Eruca maritima Italica.

VI. ERUCA maritima Cretica siliqua articulata: tota planta albicat, folia habens ad radicem breuia, angusta, in minores lacinias diuisa & subspecta: cauliculis est palmariibus, reflexis, striatis (flores non conspecti) siliquis plurimis, incuruis, articulatis, trium quatuorve unciarum, asperis semine minutum subrufum continentibus, quam ex Creta Honorius Belli misit.

ERUCÆ maritimæ Italicæ siliqua hastæ cuspidi simili, figuram perfectam adposuimus, cuius tres diuersæ vna cum descriptione (inter quas vna ex Lobelio desumpta, qui nomine Cakile Serapionis

Eruca folio, napi flore exhibuit) in Lugdunensi historia proponuntur.

Eruca Monspeliaca siliqua quadrangu-
la echinata.

VII. ERUCA Monspeliaca siliqua quadrangu-
la echinata. Hanc Monspeffuli anni 1579. vbi col-

legissemus, sic descripsimus, quemadmodum in Phy-
topinace videre est: ex radice semipalmari, crassiuscu-
la, leuiter fibrata, albicante, caules ad exortum
purpurascens, terni quaternive, pedales, aliquan-
do cubitales, rotundi, striati, subasperi, in ramos
brachiati exurgunt: folia ad radicem humi sparsa,
pauca, oblonga, angusta, sinuata, hirsutie aspera,
bina ternave simul iuncta, in caulibus, praesertim
siliquis onustis, pene nulla, oblonga, leuiter sinua-
ta: flosculus est luteis quinquefolijs, quibus siliqua
succedunt quadrangulae, in apicem acutum rigi-
dumque desinentes, laeues, oblongo pediculo insi-
dentes, per maturitatem durissimae: quarum queli-
bet latera quatuor obtinet, quae ad formam alarum
percae piscis eleuata, in medio sinum ostendunt:
his per longum dissectis, utrinque duae capsulae di-
stinctae conspiciuntur, in quarum qualibet, semina
vnicum rufum, cochleae instar conuolutum acu-
minatum & acre continetur. Iunio mense floren-
tem & siliquas ferentem, legimus. Hanc videtur
Herbarij Lugdunensis auctor, sub Sinapi echina-
to voluisse proponere, verum figura vitiosa & de-
scriptio non sufficiens.

I. SINAPI paruum siliqua aspera: radice est ob-
longa, crassiuscula & capillata, ad quam folia plu-
ra, Erucae syluestris mirrotis forma, sed minora, in
laciniis tenuissimas diuisa, & acria: cauliculi plu-
res, recurui, laeues, duarum triumve vnciarum (ra-
rissime cauliculus palmaris erigitur) in alas vncia-
les brachiati: flores parui, pallide lutei, quibus sili-
quae multae strictae, vnciales & asperae, in latera di-
uaricatae, semen minutissimum continentes,
succedunt: circa Monspelium
prouenit.

Resedæ affinis Phyteuma.

DE RESEDA.

CAPVT VIII.

RESEDA linariæ folijs: ex radice candida, longiuscula, caulis cubitalis rotundus; in ramos palmares diuisus, folijs linariæ strictissimis, oblongis, viridibus vestitus exurgit: rami singuli, in floriū oblongam, veluti spicam abeunt, quam flosculi parui, muscosi, tenuibus capillamentis ornati, vt in Resedâ minore alba (quam Sesamoidem paruam Salmanticensem Clusius nominat) pallide flauescerentes constituunt: quibus capitula vel vascula angulosa, bifida, exili semine pallido plena, succedunt. Hæc in solo arenoso conuallium montium Pyrenæorum, à D. Bursero collecta.

RESEDA affinem facimus eam quam Phyteumæ Montpelicnsum, Lobelius & Lugdunen. vo-

Eryfimo similis hirsuta alba.

cant, describunt & depingunt: verum cum folijs nunc oblongis, nunc in aliquot lacinijs diuisis reperiatur, vna figura exprimere voluimus.

DE ERYSIMO.

CAPVT IX.

ERYSIMO similis hirsuta: ex radice oblonga, alba, lignosa & fibrosa, caulis modo vnus, modo plures cubitales, aliquando subrubentes, striati, hirsuti, aliquando in ramulos brachiati, exurgunt: folia plura, ad radicem humi strata; aliquando pediculis carentia, sesquiunciam longa, aspera, hispida, subalbicantia, per ambitum crenata, rarius laciniata, & quæ in caule minora sunt, cumque basilatiore cingunt: secundum ramulorum longitudinem, veluti in spica, flosculi albi, quadrifolij, pedicellis

dicellis insident, qui in siliquis oblongas, strictas, semen minutum continentes, abeunt. Prouenit locis saxosis, ruderibus, muris, vt hic Basileæ ad mœnia, ad arcem Mönchenstein, primoque vere floret: Monspeßuli quoque in ruderibus vmbrosis, sed per omnia minor: rarius in arenosis, vt apud nos ad Wiesam fluium Patauij similiter collegimus, & hanc D. Guilandinus Dryophanon Plinij lib. 27. cap. 9. Drabam alteram & Thlaspi speciem: at D. Cortulus. Erysimum tertium, nobis nominabat: post modum Barbaram muralem Ioan. Bauhinus frater appe lauit. Huius descriptionem & iconem, in Matthiolo emaculato, exhibuimus.

DE PERSICARIA.

CAPIT. X.

PERSICARIA. angustifolia: ex radice nigricante, fibris oblongis capillata, caules plures cubito altiores, rubentes, laues, geniculis distincti exurgunt: quos folia, Persicariæ vulgaris folijs triplo, quadruplove angustiora, duas, raris tres, vncias longa, ambiunt, & in summo in ramulos brachiantur, quibus spicæ oblongæ, floribus pallide purpurascensibus ornatae, vt in vulgari insident. In humidis circa Michelsfeldam, æstate florens, reperitur.

Nasturtium hortense latifolium.

Nasturtium hortense crispum angustifolium.

Nasturtium hort. crispum latifolium.

DE NASTURTIO.

CAPVT XI.

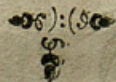
NASTURTIVM hortense duplex est, plano & crispo folio: illud latifolium, cuius solum fi-

gura adposita, & angustifolium vulgatius: hoc, quod crispum similiter duplex est.

I. NASTURTIVM hortense crispum: hoc, folijs exceptis, cum vulgari conuenit: huius enim folia crispa sunt: estque duplex, latifolium & angustifolium, quemadmodum binis figuris in Matthiolo exhibuimus (cum sæpius in hortulo nostro creuerit) & hic repetere placuit.

II. NASTURTIVM pratense paruo flore: ex radice tenui, fibrosa, caulis cubitalis, viridis, varie incuruatus exurgit, folijs atrouirentibus, oblongis, Erucae syluestris minoris, aut Sij forma, vtrinque longis petiolis in lobos subrotundos; aliquando oblongos diuisis, & per ora dentatis, cincti: in caulis summo, flosculi parui, albi, velut in umbella dispositi, quibus siliquæ paruæ semine minutissimo refertæ, succedunt. Circa Montembelgardum locis humidioribus prouenit. Suspiciamus Matthiolum, quem Tabernæmontanus secutus est, sua figura Sisymbrij aquatici alterius, duas plantas miscuisse: ita vt florum umbella, huic iam descriptæ,

folia vero, Nasturtio pratensi vulgato magno flore conueniant.

NASTUR-

Nasturtium aquaticum maius &
amarum.Nasturtium alpinum minus Resedæ
folijs.

NASTURTIVM aquaticum maius & amarum, quod Thalius nomine Sifymbrij alterius specie secunda descripsit, & sæpe inter Nasturtium aquaticum supinum reperitur, à quo sapore amaro potissimum distinguitur, hic describere nolimus, at figuram adponere, cum nullus eam exhibuerit, volumus.

III. NASTURTIVM sylvestre minus: ex radice tenui capillacea, cauliculi plures (& quantum ex sicca colligere licet reclinati) trium quatuorve vnciarum emergunt: folijs Nasturtij vulgaris formæ, sed minoribus, per terram sparsis & etiam cauliculos cingentibus: in quorum summo flosculi parvi albicantes, valvulæ exiguæ, vt in Iberidæ, vel Bursa pastoris minima. Hoc primo vere, ad alveos aquarum salugine imbutarum Franckenhusij Thuringiorum, copiosissime erumpit, vnde D. Furerus

cum alijs elegantissimis, Iberidis pusillæ, seu Nasturtij sylvestris Franckenhusiani nomine, misit.

IV. NASTURTIVM alpinum minus Resedæ folijs: ex radice alba tenui & oblonga, cauliculi læues, tenues; recurui, communiter indivisi, palmoque minores prodeunt: folijs longis pediculis, instar Resedæ vulgaris, præditis, in lobos tres, vel quatuor subrotundos, diuisis: flores, in cauliculorum summis albi, mediocris magnitudinis, quibus siliquæ strictissimæ, sesquiunciales succedunt. In Rhætorum alpiibus Julio florens, reperitur. Verum ex Helueticorum alpiibus & Pyrenæis, longe minus habemus, ita vt tota planta absq; radice, vncias tres non superet.

V. NASTURTIVM alpinum capsula Nasturtij hortensis: radice est lignosa, parum fibrosa, cauliculis vncias duas non excedentibus: foliolis par-

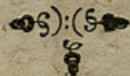
uis, angustis, crassis, vngue breuioribus: flosculis paruis albis, capsulis satis magnis, Nasturtio hortensi similibus. In Rhætia monte Nombre prope Balneum Worms,estate florens, Io. Bauhin. frater collegit.

VI. NASTURTIVM alpinum Bellidis folio maius: Ex radice caulis cubitalis rotundus, lævis, ad exortum statim diuisus, prodit: folia habet tenuissima, bellidis forma, vncias quatuor longa, quæ vero in caule sunt, pediculis carent, & instar Thlaspi vulgaris lato semine, leuiter sinuata, eum ambiunt: flores albi, in caulis summo, quasi in spica vncias sex longa, quibus siliquæ triunciales, angustæ, semine rufescente, rotundo, plano, refertæ, succedunt. Circa Fabarias Thermas, ad aquæ defluxum, D. Burserus legit.

VII. NASTURTIVM folijs Barbareæ: Radice est parua, capillacea, albicante: cauliculis

pluribus tenuissimis, fragilibus, reflexis, nonnihil villosis, nonnunquam in alas diuisis, semipalmaribus, palmaribus & nonnullis cubitalibus: folijs ad radicem pluribus, paruis, tenuissimis, viridibus, foliorum Barbareæ modo, sed minus frequenter sinuatis, quæ in cauliculis rariora sunt, & quædam minime sinuata: flosculis est minimis albis: siliquis oblongiusculis & strictissimis. Hoc Cardaminæ aut Eruce peculiaris nomine,

D. Burserus ex Austria, sed in finibus Bohemæ collectum, transfert.

Thlaspi villosum capsulis hirsutis.

DE THLASPI.

CAPVT XII.

THLASPI vaccariæ folio, Bursa pastoris siliquis: caule est cubitali, rotundo striato, læui,

viridi, ramoso, quem folia vaccariæ similia, atrouirentia, glabra, pediculis carentia, cingunt: flores parui, albi: siliquæ Bursa pastoris forma, sed maiores: Non longe Monspelio, in horto Dei dicto, D. Burferus collegit.

II. THLASPI vaccariæ incano folio minus: Tota planta villosa, & incana est: ex radice crassiuscula, rufescente, cauliculi semipalmares, etiam minores, recurui & quasi repentes, villosi & incani prodeunt, folijs paruis incanis, vaccariæ similibus, pediculis carentibus & alternatim dispositis, vestiti: in quorum summitate, flosculi plures, albi, quasi in subrotunda spica vniti, quibus thecæ parua succedunt. Hoc in agris Monspelienfibus repens, & in Prouincia prope Massiliam, paulo maius & erectius reperitur.

III. THLASPI villosum capsulis hirsutis: ex radice tenui, oblonga, albicante, caulis pedalis vnicus rotundus, villosus exit: ad cuius exortum folia aliquot humistrata, longis pediculis donata, orbiculato cuspidate, hirsuta: quæ vero in caule, longe breuiora, pediculis carentia, latiore basi ipsum amplectuntur, quorum quædam leuiter crenata sunt: flores albi quadrifolij: siliquæ magnæ, hirsutæ, compressæ, longo pediculo donatæ, superiore parte fissæ, vtriculis duobus præditæ, in quibus semen rufescens, acri sapore præditum, continetur. Hoc anno 1577. in horto Patauino (postmodum Monspelluli sponte natum) collegimus: cuius semine, in Italia pro vero Thlaspios semine, olim vfos fuisse, ex D. Cortuso cognouimus: hoc in Phytopinace primum sub 19. Thlaspi, dein in Matthiolo, figura addita, exhibuimus.

☉()☉

IV. THLAS-

Thlaspi Creticum flore albo.

IV. THLASPI Creticum flore albo radice est oblonga, paucis fibris donata, cauliculis palmum superantibus, rotundis: folijs paucis, oblongis, angustis, lauibus, alternatim caulem vestientibus: in cauliculorum summo, flores candidi magni, quibus thecæ magnæ, apice medio donatæ succedunt. Hoc Thlaspi, Cappadocici fruticantis flore albo perennis nomine, D. Doldius Norinbergæ misit.

V. THLASPI saxatile rotundifolium: Ex radice alba, longa, fibris carente, sublignosa, cauliculi plures, tenues, pedales, reflexi, & fibris capillaceis, deorsum missis, terræ affixi, prodeunt, folijs est parvis, subrotundis, tenuibus, inter quæ cauliculi palmares, nudi exurgunt, flores paucos pallidos sustinentes, quibus siliquæ parvæ, tenuissimo filamento donatæ, semen minutum concludentes, succedunt. In locis petrosis circa oppidum Lauffen M. Hagenbachius reperit.

Thlaspi alpinum minor capitulo rotundo.

VI. THLASPI alpinum folio parvo crenato: vel Thlaspi alpinum minus capitulo rotundo: à radice crassa, è rupium fissuris prodeunte, caules exurgunt tenues, palmares & sesquipalmares in ramulos brachiati: folia habet ad radicem plura, breuia, acuta, leuiter crenata, longis pedicellis donata, in caule pauca & angustiores flosculi in summo albicantes, quibus folliculi copiosi, oblongis pedicellis insidentes, tenues, subrotundi, septo membranoso distincti, semen minutum flauum & acre continentes, succedunt. Prouenit in monte Wasserfall, & in Heluetiorum ac Rhætorum alpibus. Huius in nostro Matthiolo & figuram & descriptionem, sub Thlaspi saxatili minori folio exhibuimus: & Thlaspi alpini maioris iconem addidimus: vtramque & hic exhibemus.

Thlaspi alpinum maius capitulis rotundis.

Thlaspi montanum incanum luteum.

VII. *THLASPI* alpinum repens: ex radice oblonga, cauliculi plures, per terram repandi, trium quatuor vel quinque vnciarum, folijs parvis subrotundis, inordinate dispositis, vestiti prodeunt, floribus copiosis magnis & albis ornati, quibus siliquæ, *Thlaspi* bellidis folio similes, succedunt, sapore est *Erucæ*. D. Burferus ad *Thermas Fabarias* Helueticorum, dein in *Austria* collectum, transmissit.

Variatione loci: illud enim folijs est leuiter hirsutis, floribus communiter purpurascens, rarius albis: hoc vero folijs est glabris, floribus albis.

Et sic *Thlaspi montani* incani lutei serpillifolij maioris figura erat adponenda, cum minus recte sculptor, apud *Lobelium* nomine *Thlaspi* supini lutei, expresserit.

VIII. *THLASPI* biseuratum villosum flore calcarati donato: caule est cubitali hirsutie aspero, summitate in alas brachiata: quem folia crassa, villosa, aspera, per marginem profundis incisuris crenata, quædam sinuata, vncias duas longa, semunciam lata, vsq; ad summum, basi lata vestiunt: flores habet luteos, magnos, calcarati vt in *linaria* donatos, quibus peltæ duæ rotundæ vnitæ, semen continentes, & in apicem oblongum desinentes, succedunt. In saxosis Gallo prouinciæ *Bormij* non longe ab *Infulis Strechadibus* prouenit, vnde D. Burferus attulit.

IX. *THLASPI* fruticosum leucoij folio latifoliū: caulibus est pedibus, rotundis, lignosis, quos folia pallide virentia *Leucoij* forma, sed breuiora & angustiora, vestiunt: flores in summitate pallidi, magni, & vascula bifurcata. Circa *Massiliã* D. Burf. legit.

G

Idem,

Idem, sed minus & folijs angustioribus, ex Italia, Thlaspi perpetui nomine, habemus.

X. THLASPI Alexandrinum: planta est elegantissima, dodrantalis, ex cuius radice singulari, caules plures in ramulos brachiati, prodeunt, & ad divisiones singulas, folia subrotunda perfoliata instar, ramulos ambiunt: à ramulorum extremitatibus, ex pediculis dependent siliquæ plurimæ, fere circinata, vt in Thlaspi tenui folio Fuschii, eoque ordine, sed maiores, Nasturtij vulgaris fere magnitudine, in angulum oblongum cum cuspe desinentes, quæ in partes duas finduntur, & membranulam tenuem relinquunt. Hoc apud Iohan.

Bauhinum fratrem vidimus, quod à Cortuso accepit, vt in Phytopinace monuimus.

Bursa pastoris maior loculo oblongo.

DE BURSA PASTORIS.

CAPVT XIII.

I. BURSA pastoris maior folio non sinuato: radice est longiuscula tenui, aliquando capitata: caule palmum superante, communiter vno (rarius pluribus) ramoso: folijs atroirentibus, ad radicem longis pediculis donatis, quæ circa caulem alas duas habent & basi complectuntur: floribus & thecis cum vulgari conuenit. Basileæ in arenosis: Italia syluestribus, circa Monspelium (vbi tamen longe minor est quoque notauimus.

II. BURSA pastoris maior loculo oblongo: radix tenuis, fibrosa, inutilis & alba, cauliculum palmarem, hirsutie asperum, ramosum: aliquando vix semipalmarem, sed alis earentem, emittit, ad cuius exortum, folia aliquot inter se viridia, laui strata, vnguis magnitudine, ovali figura, serrata, hirsutie aspera: quæ vero caulem ambiunt, pauca sunt & pediculis carent: flosculi in summo multi, parui, congesti, albi, quibus loculi parui oblongi, è petiolis oblique tendentibus succedunt: quibus semina duo, parua, fulua, acris saporis, includuntur, quæ loculo maturo aperto, & tantum altera parte foliacea relicta, decidunt. Apud nos locis siccioribus & campestribus, Martio flõrens & loculis onusta reperitur, vt in Phytopinace monuimus. Monspelluli, Thlaspi Veronica folio nominatur, & hanc videtur Doctiff. Columna, sub Draba minore murali discoide descripsisse.

Bursa pastoris alpina hirsuta.

Myagrū monospermon latifolium.

DE MYAGRO.

CAPVT XIV.

III. BURSA pastoris alpina hirsuta: radice est vnciali, foliolis copiosis pallide virentibus, in orbem humistratis, mollibus, incanis, lenticulae magnitudine, leuiter crenatis, aliquando integris: cauliculis aliquot tenuissimis, leuiter hirsutis, pene nudis, tres quatuorve vncias longis: flosculis paruis, albis: oculis flauescens oblongis, multo quam in vulgari maioribus, semen minutum rufum continentibus: in alpibus Heluetiorum, vt monte Fracto & Spligel, reperitur.

I. MYAGRVM fœtidum: ex radice caules cubitales, aliquando sesquicubitales, virides, crassi, rotundi & asperi exurgunt, quos folia pallide virentia, subaspera, lenissime sinuata, quatuor vel quinque vncias longa, sesquiunciam lata, alternatim cingunt, qui in summo in alas breues diuiduntur, quibus flores pallide lutei, longis petiolis donati, veluti umbellæ insident, hisque vtriculi orbiculati, minutum semen continentes, succedunt. Hoc apud nos in arenosis ad pontem fluminis Wiesen repertum, quod ad differentiam vulgaris, ab odore, fœtidum appellare placuit.

G 2

II. MYA-

II. MYAGRUM monospermon latifolium: caule est cubitali, aliquando altiore, rotundo, tortuoso, varie & inæqualiter brachiato: folijs vulgari viridioribus, latioribus, linea alba diuisis, obtusis, latiore basi caulem amplexantibus, ijs quæ ad radicem sunt, Cichorij fatiui modo laciniatis, reliquis aliquando sinuatis: floribus luteolis, paruis, quibus vtricoli oblongi peræ similes; superne in duas extuberantias desinentes, quorum medio apex insidet, per maturitatem, vti & totus fructus, durus: in cuius vtricoli medio, cauitas vnica, semen vnicum (vnde nomen) rufum, oblongum continens. Sapore Myagro non respondet. Hoc in horto D. Felicis Plateri primum, dein in horto Illustr. Ducis Wirtembergici, quod Montembelgardii frater coluit, (cui semen Bricourrues nomine missum fuit) legimus: ex Euganeis quoque accepimus, & Pseudoisatidem ab Alpino vocari intelleximus. In Phytopinace primum sub ζ . dein in Matthiolo figura addita, descripsimus.

III. MYAGRUM monospermon minus: ex radice parua, tenui, capillata, albicante, caulis vnus vel alter tenuis, pedalis prodit, folijs paucis tenuissimis, pallide virentibus vestitus: quorum ea, quæ ad radicem per terram sparguntur, parum sinuata sunt, pediculis oblongis donantur, & vnciam lata sunt: at quæ in summo caulis, basi sua in alas abeunte, caulem amplexantur: in summo flosculi albi, conglobati: quibus vtricolus paruus, semen continens, succedit. Monspeffuli, non longe à monte Calcaris, D. Burferus collegit.

IV. MYAGRO similis siliqua rotunda: radix caulem cubitalem, hirsutum, fragilem, in ramos varios brachiatum, emittit: cui folia ad radicem hirsuta, aspera & succulenta, quæ masticata, cum visciditate leuem acrimoniam exhibent, sex vncias longa, sesquiunciam lata: quæ vero caulem ambiunt minora, pediculis carentia & alata: flores pallidi, minuti, quasi in spica semipalmari dispositi, quibus semen paruum, rotundum, rugosum in apicem desinens, quodlibet pedicello oblongo insidens, primum viride, per maturitatem nigrum, medulla flaua, oleaginosa plenum, succedit. An-

Myagro similis siliqua rotunda.

nua est planta, ex semine deciduo renascens, Iulio & Augusto florens. Ioan. Bauhino in horto Montembelgardiano nomine alicuius Myagri creuit. Montpelio prope Lunellam natum, Lepidij & à D. Doldio, Thlasi nomine Norinberga, accepimus.

50:50
3

DE DRABA.

CAPVT XV.

I. DRABA tenuifolia velut spicata: radice est oblonga, tenui, albicante, caulibus pedalis, aliquando cubitum superantibus, fragilibus breuib; brachiatis: folijs paucis, tenuibus, pallide virentibus, nonnihil in ambitu dentatis, triuncialibus, vnciam latis, basi lata caulem cingentibus, alatis, gustu feruente & acri proditis: floribus albis, paruis, in cauliculis palmaribus, quasi in spica natis, quibus singulis semen rotundum paruum, longo pedicello insidens, succedit. Hanc Bononiæ D. Agerius legit, & Drabam feruentem vernam nominaria affirmavit.

II. DRABA flore cæruleo galeato: ex radice fibrosa albicante, Asclepiadi simili, gustu feruidioris aromatici, caulis vnus (aliquando dico) cubitalis, læuis, striatus, in ramos brachiatus, exurgit: quem folia pauca vestiunt, quorum inferiore subrotunda, læuia, per marginem crenata, vncias duas longa, vncia minus lata: superiora vero angusta, acuminata & dentata, floribus est cæruleis galeatis, vt in Orchide, vnciam longis, alternatim in caule dispositis. Lutetia D. Cherlerus, ex Gallia Narbonensi, D. Burserus, attulere.

DE COCHLEARIA.

CAPVT XVI.

I. COCHLEARIA minor erecta: Ex radice capillacea, cauliculus tenuis, læuis, palmo minor, prodit: foliola habet ad radicem pauca; exigua, oblongis capillaceis pedicellis donata, & quæ cauliculum alternatim ambiunt, lente minora sunt exiguis pedicellis donata & instar Cochleariæ Britannicæ sinuata: in cauliculo summo, flosculi albi, quibus siliquæ parua; oblongæ, semen minutissimum nigrum continentes, succedunt. Hæc in Daniæ Insula Amagria, in autumno à D. Olo Worm collecta, & Hassnia, Cochleariæ nomine transmissa fuit. Similem sed palmarem, cauliculo crassiore in duos ramulos diuiso, ex eodem loco, D. Caspar. Bartolinus misit.

II. COCHLEARIA Danica repens: hæc vnciarum trium est, radice & foliolis priori similibus, sed numerosioribus, inter quæ cauliculi semiunciales, minutulis flosculis albis ornati: Hæc eodem quo prior loco prouenit, humi instar herbæ cancri serpit, omnino folijs, floribus, seminū loculis & gustu priori respondens, quemadmodum D. Olaus Worm perscripsit, & D. Bartolinus, Cochleariæ marinæ paruulæ repentis nomine misit.

Brassica spinosa.

DE BRASSICA.

CAPVT XVII.

I. **N**APORASSICA. Radicem habet Napo, aut Carotæ pene similem, admodum fibrosam & villosam, vt barbata aut pilosa, propter multiplices & minutas fibras, dici possit: & licet frequenter fibram pollice crassiorē habeat, attamē semper prima radix tuberosior & longior, quæ Napum imitatur, conspicitur; ex hac caulis sesquicubitalis, læuis, rotundus, in ramos brachiatus exurgit: folia ad radicem, vna cum pediculis oblongis, palmaria, Brassicæ syluestris modo & subrotunda, & in profundas lacinias diuisa; quæ vero in caule, oblonga sunt; angusta, sinuata, pediculis carentia: flores lutei, intensioris coloris, quam in vulgari, magni, qui in cauli palmum excedente, inordinate longis pediculis insident, quibus siliquæ angustæ,

vinciales succedunt. In locis frigidioribus agri Norici, montanis potissimum & versus Bohemiam colitur, & ab incolis Dorfen vel Dorfschen appellatur. Radix esui apta est, quare aliqui eam vt Brassicam floridam condiunt: pauperes minutim vt Rapas concidunt: sic per hyemem in cella in arena, vel ad cibum, vel ad semen sequentis anni, asseruatur. Aliquando radix propter nimiam æstatis siccitatem & loci angustiam, lignosior euadit: quare post lationem, in area spatiosa plantanda est.

II. **B**RASSICA spinosa. Huius solum binos ramulos habemus, quorum descriptionem subiungamus: caulis lignosus, crassus, in ramulos duos, alterum palmo maiorem, alterum minorem, rotundum, læuem, striatum diuiditur: circa quos folia biuncialia, & semiunciam lata, per ambitum leuiter sinuata, quibus & minora interijciuntur: ramuli in spinas acutas, vnciales & minores abeunt. Ramulum vnum Patauij in horto Bembiano natum, à D. Camerario; alterum ex horto D. Alpini priuato accepimus, cuius figuram etiam Marthiolo nostro addidimus.

III. **B**RASSICA syluestris alpina: ex radice exigua, alba, caulis palmo altior, rotundus, læuis exurgit: folijs est tenuibus pallide virentibus, leuiter sinuatis, circa radicem oblongis, plerisque vncialibus, in caule paucis, pediculo carentibus: in summo flores albi quasi in umbella dispositi, longiusculis pedicellis donati: siliquas non vidimus. Hæc in Austriæ montibus natam, Turritis alpina nomine, D. Burserus, misit.

DE ACETOSA.

CAPVT XVIII.

I. **A**CETOSA Americana folijs longissimis pediculis donatis: ex radice caules plures, rotundi, striati, læues, cubitales, in terram reclinati, prodeunt, qui mox in plures ramos oblongos brachiantur: folia habet pallida & veluti nitroso puluere obsita, angulosa, non tamen vt in vulgari bifurcata, aut alata, sed potius Atriplices forma biuncialia, & pediculis triuncialibus donata, mollia, carnosia, sapore acido, ex quorum sinibus alæ surgunt, folijs minoribus, sed eadem forma: in quorum, vt & caulis summo, flores exigui, muscosi, veluti in spica dispositi, emicant: quibus fructus foliacei (ex tenuibus rufescentibus membranis elegantissi-

gantissimis venulis, veluti in Fritillaria, per eas dif-
eurrentibus, compositi) vt in alijs, sed quadruplo,
quam in vulgari maiores, ex paruis pedicellis de-
pendentes, succedunt, quibus semina triangularia
oblonga, rufescentia & splendens inclusa conti-
nentur. Hanc aliquot annis in horto aluimus.

II. ACETOSA rotundifolia alpina: planta palma-
minor, ex cuius radice, folia quina, sena, violæ
luteæ alpinæ modo rotunda, vnguem lata, pedicu-
listres, etiam quatuor, vncias longis & tenuibus
donata, prodeunt, & inter hæc, cauliculus læuis &
nudus sexuncialis, exurgit: in cuius summo floscu-
li muscosi parui, veluti in spica vnciali, cui folio-
lum simili forma subiicitur. Hæc in muris Noto-
dochij, quod in monte maiore Bernhadi Helue-
tiorum est, provenit, vnde D. Fleisserus attulit.

III. ACETOSA scutata repens: radice est rufes-
centibus, cauliculis nodosis, tenellis, per terram
repentibus, vncias quatuor longis: folijs vnguem
latis, sed longis pediculis cauliculos æquantibus,
donatis, formam scuti, vel potius Aronis folium
referentibus, in medio tamen vtrinque sinum obti-
nentibus & in apicem desinentibus. In horto Pata-
uino nata.

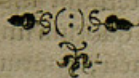
IV. ACETOSA Cretica semine aculeato: radice
est parua, rufescente, fibrosa, in summa tellure hæ-
rente: cauliculis quandoque pluribus palmam su-
perantibus, humi reclinatis, quandoque vno, sed
in ramulos brachiato: folijs paruis, oblongis, pedi-
culo donatis, auriculis carentibus: flosculis multis,
exiguus, muscosis, circa ramulos semipalmates in
modum spicæ alternatim dispositis, quibus semen
succedit, tenuibus membranæ aculeatis inclusum,
cui pediculus oblongus, incuruus, tenuis, vt in Cal-
tha additur. Iunio floruit & semen maturuit, an-
no 1594. in Illustr. Ducis Wirtebergici horto, qui
Montembelgardis colebarur, semine Florentia à
Casabona misso: Hanc in Phytopinace & Mat-
thiolo, figura addita, Acetosæ Creticæ nomine,
proposuimus.

V. ACETOSA lanceolata angustifolia repens:
hæc cauliculis est pedalibus, rotundis, striatis, per
terram sparsis, folijs ternis, quaternisve, alternatim
in caule dispositis, vncijs quatuor à se inuicem dif-
fisis, angustissimis, crispatis, vncias quatuor longis,
lanceam referentibus, cum ex pediculo in alas

Acetosæ Creticæ semine aculeato

duas vtrinque bifurcatas abeant; sensimque angu-
stiora reddantur: floribus est minutulis, rubenti-
bus, spicæ oblongæ adhaerentibus. Hæc in are-
nosis circa Norinbergam reperitur,
vnde D. Doldius anno 1604.
misit.

Laphatum maritimum foetidum.

DE LAPATHO.

CAPVT XIX.

LAPATHVM maritimum foetidum: radice est & caule atro rubente, pedali, incuruo, quem folia atrorubentia, subrotunda, longis pediculis donata, & vncialia interdum sinuata, communiter alata, ambiunt: ex quorum sinu ramuli exurgunt, similibus folijs cincti, quorum superiora leuiter per ambitum dentata sunt; in caulis summo flosculi quadrifolij, mucosi, quasi in spica dispositi: quibus vtriculi foliacei, subrotundi, satis magni, semen continentis, succedunt. Hæc dum viret grauis odoris est, & in maritimis non longe Monspelio prouenit.

Centaurium alpinum luteum.

DE CENTAVRIO MAIORE.

CAPVT XX.

CENTAVRIVM alpinum luteum: radicem habet rectam, profunde descendentem, crassam, parumque fibrosam, substringentem & Centaurij maioris sapore fere præditam. Caulis est sesquicubitalis, etiam bicubitalis, rotundus, striatus, in alas brachiatus: folijs ludit, quæ enim ad radicem palmaria, & sesquipalmaria, vncias quatuor lata, inæqualiter laciniata & crenata, glabra, pallide virentia, neruo albo folium percurrente: at quæ in caule sunt, planta florescente, quædam cubitum superant, quædam palmaria sunt, & in partes decem, duodecim, pauciores, pluresve, vncias quatuor longas, semunciam latas, per marginem leuiter dentatas, ita secantur, vt folia peculiã esse videantur.

deantur. Flores lutei, Centaurio maiori similes, ramulis insident: ex calice enim squamoso, florum stamina plura prodeunt: ex capitulo ante meridiem liquor pellucidus, & Mannæ instar dulcis, in guttis seu stillis sponte exudat, & capitulum compressum & suctum, altero tamen die hunc humorem emittit. Floribus semina Centaurij similia, aliquantotamen minora, succedunt. In monte Baldo provenit: plantam & semina, D. Doldius Norinberga quoque misit.

Beta Cretica semine aculeato.

DE BETA.

CAPVT XXI.

BETA Cretica semine aculeato: ex radice tereti, breui, parum fibrosa, caules plures cubitales, per terram sparsi, rotundi, striati, ad radicem leui hirsutiae canescentes, in ramulos effusi, exurgunt: folia habet pauca, Betae nigrae similia, sed minora, longis pediculis donata: flores parui, ex flauo virescentes: fructus statim ad radicem multi conspiciuntur, & hinc inde per caulem, ad quodlibet fere folium asperi, extuberantijs donati, in aculeos tres, in latera reflexos abeunt: in cuius cavitare, granum vnum continetur, forma seminis Adonidis subrotundum, in apicem abiens, duplici membrana rufa tectum, interiore, proxime medullam albam farinaceam cingente. Hanc primum in horto D. Zuingeri, Iulij mensis principio florentem & Augusti fine semine pregnantem, eamque aridam legimus & nunc à multis annis in hortulo nostro, colimus: cuius descriptionem in Phytopinace primum, dein in Matthiolo, figura addita, exhibuimus,

(5)

H

CAPVT

Atriplex sylvestris lappulas habens.

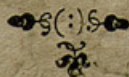
CAPVT XXII.

I. **A**TRIPLEX sylvestris fructu compresso roseo vel stellato: à radice caulis exurgit pedalis, rotundus, incuruus, læuis & albus, qui statim in aliquot ramos inæquales, & hic in alios minores, diuiditur; folia habet albã, quasi polline aspersa, vnguam lata, sinuata vel angulosa, vt in Atriplice syluestri, quæ Pes anserinus dicitur, pediculis carentibus fere singulis, fructus foliaceus, pallidus, cõ-

pressus, apponitur, cuius formam elegantem vix exprimere licet: is enim in medio leuiter extuberrat, quatuor alijs extuberantijs, in circumferentia adpositis; quas tamen sinus leues intercedunt, ea plane forma, qua rosæ depressæ, in quorundam nobilium insignijs pingi consueuerunt: in singulis quatuor extuberantijs, semen compressum, mediocris magnitudinis continetur. Si fructus hi mori rudimentum exprimerent, ad Atriplicem syluestrem bacciferum Clusij referri posset: Hanc Monspeßuli circa mœnia collegimus.

II. ATRIPLEX sylvestris lappulas habens: extradice parua fibrosa, cauliculi palmares, striati, emittuntur, quos folia atrouerentia, parua, angulosa, alternatim disposita, breuibus pediculis donata, cingunt: ad quorum exortum lappulæ duæ, Coriandri feminis magnitudine, adherent, semen nigrum, paruum, compressum continentes. Hanc Atriplicis syl. insipidæ paruæ erectæ nomine, D. Doldius misit; at in monte Ventoso Galliæ Narbonensis, altius excrefcit. Hanc in Phytopinace sub octaua descripsimus, etiam in Matthiolo, vbi figura à sculptore non satis recte expressa addita, quare aliam in nostro Theatro, si Deus volet, & etiamnum, proponimus.

III. ATRIPLEX maritima angustifolia: caule est subcano, lignoso, cubitali, ramoso, in spicas alias breuiore, alias longiore, pallide flauescens, & maculis nigris punctatas abeuntes: folijs inferioribus uncias duas, absque pediculo longis, angustis, crenatis, nigricantibus, superiorib. angustioribus, & plerisque crenis carentibus: plura non licet, cum solum ramum siccum Ruppellæ collectum, D. Rumbaum attulerit.

LIBER TERTIVS.

DE HALIMO.

CAPVT XXIII.

HALIMVS minor: ex radice tenui, capillata, caulis cinericeus, palmum superans, varie incuruatus exurgit, qui paulo supra radicem, in ramulos plures tenues. uncias tres longos, abit: folijs paucis cinericeis, & oblongo rotundis: sed in ramulis angustioribus nonnullis instar Atriplicis, vtrinque; vna lacinia diuisis: flosculi plures, parui, herbacei, muscosi, inus luteoli, longis pedicellis, per ramulorum summitates sparguntur: quibus vascula quadruplicia, semen paruum, griseum, reniforme, continentia, succedunt. Hic infra Northusam in der gûlden Aro prouenit, vt ex literis D. Fureri colligere est qui plantam nomine Halimi aurei arui anno 1617. transmisit.

Cynocrambe Dioscoridis.

DE CYNOCRAMBE.

CAPVT XXIV.

CYNOCRAMBE Dioscoridis: ex radice oblonga, tenui, fibrosa, viticuli plures, palmares, quandoque longiores, rotundi, striati, laeues & succulentissimi, virides, aliquando parum rubescentes, reclinati, geniculis plurimis distincti, prodeunt: ex quorum singulis emergunt primum foliola duo, Alfines forma subrotunda, mox alternatim ex vna parte, eodemque loco folium sextuplo maius, oblongo pediculo donatum, oxalidis rotunde folio oblongius, quadam veluti aspergine obsitum, succedit: tandem ad idem geniculum, alia decuplo minora, bina, terna, etiam sena notantur: iuxta quae ab ima radice, ad viticulorum summa internodia, flosculi, bini, terni, quaterni, muscosi ex herbaceo albidis, plurimis filamentis donati: quibus succedunt fructus rotundi, geniculis inter folia haerentes, Mercurialis forma, sed minores, rotundi, duriusculi, primum virides, postea ex nigro cinerei, medulla alba referti. Herba gustu est insipido & aquoso. Montepesuli locis vmbrosis legimus: mox Cynocrambe nomine & plantam & semen, à D. Cortuso accepimus, quae copiose nobis prouenit. Hanc videtur doctiss. Columna in suo Phytobasano, Alfines nomine expressisse, quam in Matthiolo descripsimus, & figuram adposuimus.

Lactuca folio oblongo acuto.

DE LACTUCA.
CAPVT XXV.

I. LACTUCA folio oblongo acuto: hæc radice, caule, floribus, alijs lactucis similis est, & solum folijs differt, quæ leuiter sinuata sunt, palmum longa, uncias duas lata, in acum fastigiata, & nervo per folium excurrente eleuato. Huic, Lactuca Gallica, apud Durantem, valde similis est, quam à Ioa. Bauhino fratre accepimus, & in horto Montembelgardiano postmodum legimus.

II. LACTUCA Italica laciniata: huius folium tenuissimum est, pallide virens, in plures partes semipalmares & laciniatas diuisum: per reliqua vulgari Lactucæ similis, quæ esu tenerrima:

ex semine Italico in horto copiose creuit.

Sonchus asper laciniatus Creticus.

DE SONCHO.
CAPVT XXVI.

I. SONCHUS asper laciniatus Creticus: ex radice, scaulis cubitalis, inæqualis, striatus, asper, cauus & ramosus exurgit: folijs ad radicem palmaribus & sesquipalmaribus, primis quidem vix laciniatis, alijs vero in plures & magnas lacinias diuisis, & in circumferentia nonnihil asperis: floribus est luteis, magnis, quorum singuli singulis oblongis pediculis insident, qui aliorum more in pappum in quo semen latitat, abeunt. Hic ex semine ex Creta accepto in horto creuit.

II. SONCHUS asper subrotundo folio: ex radice exili, longiuscula, cauliculus rotundus, palmaris, aliquando sesquipalmaris, parte inferiore brevissimis aculeis exasperatus, exurgit: circa quem folia pauca,

pauca, subrotunda, sesquiuncialia, quorum quaedam sinuata, omnia tamen per marginem, vt & neruus per folij medium excurrens, leuissimis aculeis exasperantur: in cauliculi summo duo tresve pediculi, quorum singuli vnum florem Hieracio similem, paruum, luteum, qui in pappum abit, sustinent. Monspelij sponte nascitur, & Sonchus aspera vulgi flore Hieracij, nominatur.

Est huius & minor species, capillari radícula à qua pedicelli bini, quatuor vel sex vncias longi, aliquid vero vix vnciales, vnicum florem paruum luteolum sustinentes, exurgunt: flori, semen minutum nigrum, pappo adhærens, succedit: circa radicem folia sena, septena, parua, obtusa, per latera dentata. Ibidem reperitur.

III. SONCHVS læuis in plurimas tenuissimas lacinias diuisus: caule est viridi, læui, tenui, striato & pedali, in summo in alas brachiato: folijs in plures angustas lacinias diuisis, ad caulis diuisionem maioribus: floribus luteis mediocribus & in pappum abeuntibus. Monipessuli ad muros, vt & Florentiæ apud quos in acetaria venit, prouenit.

IV. SONCHVS angustifolius maritimus: radice est palmari: tenui, fibris carente, folijs ad radicem pluribus, atrouirentibus, vncias quatuor, quandoque sex longis, rarius vnciam latis, per margines spinulis exasperatis, & reliquorum Sonchorum instar lac fundentibus, inter quæ caulis vnicus, palmaris & sesquipalmaris, tenuis, læuis, duobus tribusve foliolis sua basi cum cingentibus, cuius summo flos vnus, (rarius duo) fatis magnus & luteus insidet, & tandem in pappum abit. In litore Veneto ad Lio primum, dein circa Monspelim, ætatis initio collegimus.

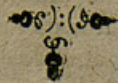
V. SONCHVS montanus læuis laciniatus minor: ex radice crassiuscula caulis in principio crassus & lignosus, rotundus, læuis, statim in alas brachiatus, ad cubitalem altitudinem accedens, exurgit: folijs est sesquiuncialibus, in paucas lacinias, late distantes & acuminatas diuisis: flores in caulis summo, veluti in spica alternatim dispositi, parui, & palliduli. In montibus Euganeis frequens est.

VI. SONCHVS villosus luteus minor: ex radice rufa longiuscula, fibris carente, cauliculi bini, terni, rotundi, nonnihil villosi, palmum superantes, & in summo in ramulos binos, ternosve diuisi, prodeunt: folia pauca ad radicem, vncias quatuor longa, sed angustissima, lacinijs late à se distantibus & læuibus, diuisa, quæ circa caulem strictissi-

Sonchus montanus læuis laciniatus minor.

ma & vncialia: flores in summis ramulis intense aurei, ex paruis capitulis, suauiter tomento villosis prodeuntes, in pappum abeunt. Tota planta leuiter tomentosa est, & à quibusdam Hieracium tomentosum dicitur. Monspessuli in laceo Gramuntio prouenit.

Cichorium spinosum Creticum.

DE CICHORIO.

CAPVT XXVII.

CICHORIVM spinosum Creticum: ex radice oblonga, medio criter crassa, fibris paucis donata, denso cortice albicâte tecta, caulis durus, lignosus, mox in ramos multos palmares, virides, striatos, late diffusos brachiatur, qui oēs in oblongas, communiter bifurcatas, aliquâdo trifurcatas quasi spinas, seu cornua finiunt: folia circa radicem plura per terram sparguntur, q̄ oblonga, angusta, acuminata & Cichorij vulgaris modo in ambitu circumrosa, vel in plures laciniâs superficiarias & subrotundas diuisa, quæ in cauliculis angustiora, nec circumrosa: amara sunt, non lactescunt & cito pereunt, etiam reliquis plantæ partibus eleganter virentibus.

Flores, in ramorum maxime alis, ex calicibus imbricatis prodeunt, forma vulgaris similibus, sed longe minoribus, carulei coloris, ex quinque folijs summa parte leuiter incisus, compositi, in quorum medio stamina aliquot flaua continentur: his semen vulgari simile, parique thecæ inclusum, succedit. Iulio & Augusto floret. Hoc primum Chondrillæ spinosæ, dein Cichorij spinosi, nomine & plantâ & semen D. Dold, misit, ex quo in horto D. Zuing. creuit: postmodum ex Creta ab Honor. Belli, Cichorij spinosi appellationes, qui monuit, vulgo *σπινος* *στρις*, hoc est, hydriam spinam dici, quo Cretenses in Cichorij defectu vtantur. Huius primum in Phytopinace anno 1596. meminimus, dein in Matthiolo iconem cum descriptione anno 1598. exhibuimus: postmodum Chondrillæ peregrinæ nomine Clusius, & apud eundem sub Cichorio spinoso Cretico Belli, Pona an. 1601. proposuere.

DE DENTE LEONIS.

CAPVT XXVIII.

I. **D**ENS Leonis latifolius caulescens: caule est cubitali, hirsuto, rotundo, striato, & cauo; quem folia basi alata, in laciniâs aliquot diuisa, subrotunda, vncias sex longa, setquiunciam lata, marginibus non nihil pilosis, cingunt, quæque in caulis summo tantum leuiter sinuata, proxime caulem vestiunt: flos magnitudine fere & colore, sed pallidiore, vt in Dente Leonis vulgari. Plantam hanc absque radice ex horto nobiliss. Nicolai Contareni, nomine Hieracij Hispanici à D. Loretio accepimus.

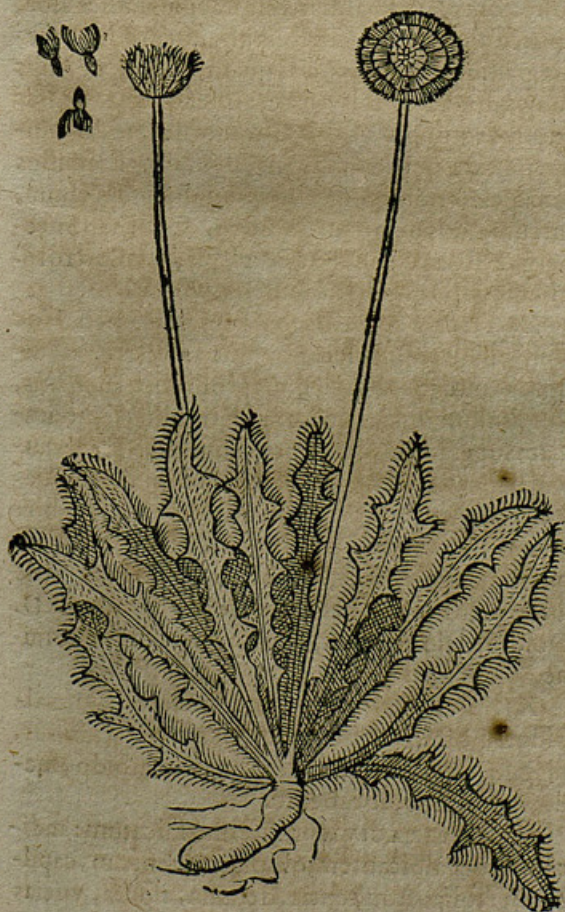
II. **D**ENS Leonis tenuissimo folio: ex radice crassa, rufa & fibrosa, folia aliquot tenuissima, virore splendentia, palmaria, vncias duas lata, primum profunde laciniata, dein quælibet laciniâ, vt plurimum vtrinque duplici, vel triplici leui laciniâ (vel potius apice) subdivisa prodeunt, vt & pediculi tenuissimi, nudi, duabus vncijs folijs longiores, florem paruum sustinentes. In Austria prope montem *Drawenstein* D. Burserus reperit.

III. **D**ENS Leonis minor folijs radiatis: ad radicem paruum nigricantem, folia plura per terram sparsa, vncias tres longa, semunciam lata, in plures laciniâs profundas diuisa, quibus hoc peculiare, quod quodlibet folium in summo in tres profundas laciniâs diuidatur, & harum quælibet apices plures, quasi radios obtinet: foliorum pediculi tenuissimi

uissimis pilis pubescunt, cauliculi plures, læues & nudi, quorum vnus palmo minor erigitur, reliqui breuiore reclinati, singuli florem vnicum, paruum, luteum, in pappum abeuntem, sustinent. D. Neudorfferus communicauit.

IV. DENS Leonis minor aspero folio: ad radicem paruum albicantem, folia plura subrotunda, duas tresve vncias longa, vnam lata, laciniata & per ambitum leuissimis spinulis, vt in Soncho, exasperata: cauliculus duarum vnciarum, florem latis magnum, pallide luteum sustinet. Monspeßuli prouenit.

Hieracium dentis leonis folio hirsutie asperum minus.

DE HIERACTIO.

CAPVT XXIX.

I. HIERACIVM dentis leonis folia hirsutie asperum minus: radice est parua, oblonga, ad cauliculorum & foliorum exortum rufescente, folia ad radicem pilosa, aspera, angusta, vncias duas longa, in lacinijs diuisa, inter quæ cauliculi nudi, asperi, modo vnus, modo bini, ternive, palmam non excedentes exurgunt, florem vnicum, aureum in pappum abeuntem, sustinentes. Monspeßuli prouenit.

Idem, sed longe asperius, folijsque latioribus, ex Hispania D. Albinus atculit.

II. HIERACIVM minus glabrum: ex radice albicante, oblonga, tenui, cauliculi palmares, rarius pedales, tenues, læues, virentes, in alas diuisi, exurgunt, folia habet pauca, ex virore splendentia, oblonga, angusta, raris lacinijs prædita: quorum quædam basi latiore & alata, cauliculum amplexantur: floribus est minoribus, quam in vlla specie, aureis, quorum singuli singulis pedicellis, vnciam superantibus, insident & aliorum more in pappos abeunt. Apud nos circa autumnum florens, in agris reperitur.

III. HIERACIVM dentis leonis folio obtuso minus: ad radicem paruum folia sena, septenave terræ incumbunt, quæ crassa & aspera, vncias duas longa, vnciam semilata, obtusa, nec profunde laciniata: inter quæ caulis læuis, nudus & cauus exurgit, qui florem vnum pallide luteum & magnum sustinet. Prouenit in pratis extra minorem Basileam.

IV. HIERACIVM dentis leonis folio floribus paruis: ex radice parua, lignosa, fibrosa, capillacea & albicante, caulis pedalis, rotundus, aliquantum hirsutus exurgit, quem ad radicem folia pauca, subaspera, coriola, acuminata, vncias tres longa, semunciam lata, cingunt: in caule ad eius medietatem pauca, folunt dentata, eumque basi sua complectentia: cuius summo flosculi plures, lutei, pedicellis breuissimis insident. Hoc in Gallia Narbonensi circa Massillam reperitur.

V. HIERACIVM dentis leonis folio bulbosum: radix ex aliquot oblongis quasi Asphodeli bulbis composita, de se mittit caulem cubito altiore, nudum, leuem, striatum, circa medium in

in ramos pedales (vnum vel alterum) diuisum, quorum quilibet florem paruum, subflauum, sustinet: folia ad radicem per terram sparsa dentis leonis similiter sinuata & corrosa, inferne molli lanugine pubescentia, superne subaspera, vnciam lata, tres longa, Monspelio D. Saltzmannus attulit.

VI. **HIERACIUM** tomentosum Hispanicum: tota planta mollis est, incaua, tomentosa; radicem habens cortice rufescente testum, caulem palmarem, rotundum, incanum: folia ad radicem oblongis pediculis donata; vncias tres quatuorve longa, semunciam lata, mollia, crassiuscula, ad formam foliorum dentis leonis vulgaris sinuata, quæ in caule angustiora, minusque profunde sinuata: cauliculi summo, flores bini, terni, lutei, breuissimis pedicellis insident, quorum singuli ex eleganti calice hirsuto in plures apices diuiso, emicant. In aridis & saxosis Aragoniæ, D. Albinus obseruauit.

Hieracium maximum asperum Chondrillæ folio.

VII. **HIERACIUM** maximum asperum Chondrillæ folio: caule est sesquicubitali, crasso, rotundo, inæquali, striato & aspero: in summo in ramos semipalmares brachiato: quorum singuli singulos flores luteos sustinent: folia habet pauca, alternatim caulem ambientia, Chondrillæ modo in laciniis diuisa, vncias tres longa & hirsute aspera. Monspelluli in asperis, quæ loca cariges vocant, prouenit.

VIII. **HIERACIUM** alpinum angustissimo oblongoq; folio: ad radicem duriusculam rufescentem, folia plura graminea, palmo longiora, glabra, atrouirentia, obseruantur: inter quæ caulis cubitalis, leuis, rotundus, striatus, paucis folijs cinctus & circa medium in plures ramulos diuisus, exurgit: ramulis singulis flos vnicus, paruus, luteus insidet, cui semen paruum succedit, quod cum suo pappo à vento excutitur. In monte Baldo reperitur.

IX. **HIERACIUM** alpinum pumilū Chondrillæ folio: tota planta palmaris est, ex cuius radice alba, cortice nigricante teeta, folia aliquot prodeunt læuia, pallide virentia, vncias quatuor longa, pediculis longis donata, vix laciniata: inter quæ cauliculus exurgit rotundus, folijs Chondrillæ modo diuisis cinctus, qui in summo in duos, tresve ramulos vnciales diuiditur, quorum singuli florem vnum, luteum satis magnum sustinent. Crescit in Sneeberg Austriæ, vbi D. Burserus legit, & anno 1616. Hieracij aphacoidis nomine, transmisit.

X. **HIERACIUM** intubaceum flore luteo. Hoc folijs est Intubi, caulem proxime ambientibus, aliquibus integris, alijs in sinus profundos laciniatis, longitudine vncias quatuor, latitudine sesquiunciam superantibus, atrouirentibus & læuibus: caulem habet tenuem, pedalem, ramosum, reclinatum & læuem: cauliculo pene palmari nudo, flos vnicus, luteus, mediæ magnitudinis insidet, cui semen paruum pappo inclusum succedit. Hoc (vt & subsequens) Hieracij Aphacoidis nomine à D. Doldio, dein ex Italia, Sonchi Hieracitidis nomine, accepimus.

XI. **HIERACIUM** Intubaceum flore magno albido: hoc folijs est priore longioribus, latioribus, magisq; laciniatis: flore etiam maiore, albido, medio luteo, foris subrubente.

XII. **HIERACIUM** proliferum falcatum: radicem habet albicantem, oblongam, tenuem, capillatam: folia atrouirentia, dentata, aspera, vncias duas longa, semunciam lata: cauliculos læues, rotundos,

rundos, parum foliatis, palmares: capitulum paruum, ex plurimis stylis gracilibus per maturitatem recuruis, & asperis, compositum, inter quæ flos luteus, medio fuscus: at sub floris capitulo, communiter vtrinque; ramulus vnus; rarius duo; læuis, nudus, vncias quatuor, quandq; superans, exurgit, quibus vtrinque; foliolum angustissimum subijcitur, & horum summo similiter flos insidet, & sæpe sub hoc quoq; flore, pedicellus flosculum sustinens, emergit.

Hoc minus etiam reperitur, ita vt tota planta, palmum non excedat. Monspefuli in luco Granuntio reperitur, & quod minus est, Hieracium medio luteum vocant.

XIII. HIERACIVM minimum falcatum: plantula est vncias sex non excedens, radícula longiuscula, tenuissima, rufescente, ex qua cauliculi aliquot capilli crassitie, in ramulos diuisi, inter folia laciniata, læuia, vncias duas longa, & angusta, exurgunt: flores singuli exigui, luteoli, pedicellis singulis insident, qui instar prioris in stylos minutissimos recuruos & pungentes, absumuntur. In arenoso litore maris non longe Monspelio inuenimus.

XIV. HIERACIVM montanum rapifolium: ex radice rufescente, oblonga, parum capillata, folia pauca, ad Rapæ vulgaris modum, in lacinijs subrotundas, per margines sinuatas, & ad tactum asperas, diuisa, pediculis oblongis rubentibus & asperis donata, prodeit: inter quæ caulis cubito altior, cauus, striatus rufescens, vno altero ve breui folio cinctus, exurgit, qui superne in ramulos plures diuiditur, quorum singulis, flos communiter vnus, rarius duo, pediculis tamen distinctis insidet, luteus, mediæ magnitudinis, qui tandem in pappum abit. In monte Wasserfall prouenit.

XV. HIERACIVM montanum folijs dentatis flore magno: hoc folijs est atrouirentibus, lanugi-

ne carentibus, ad radicem maxime dispositis, vncias quinque; longis, vnam latis, per circumferentiam & dentatis, & leuissima lanugine pubescentibus: inter quæ caulis pene nudus, pedalis, cauus, hirsutie asper, exurgit, qui florem vnum cumque magnum, saturate luteum, eleganti quasi calici inclusum, sustinet. Hoc in Heluetiorum montibus, Gottardo, & circa Thermas Fabarias, crescit.

XVI. HIERACIVM ramosum magno flore: hoc caule est bicubitali, rotundo, subaspero, in ramos diuiso, quibus singulis, flos magnus, aureus, dentis leonis forma insidet: folia habet pallide virentia, non nihil aspera, sinuata, & per margines exiguis pilis donata, longitudine palmum superantia, tres vncias lata, per quorum longitudinem, costa insignis excurrit, à qua per transversum venæ feruntur. In montibus Belluacensibus reperitur.

XVII. HIERACIVM alpinum non laciniatum flore fusco: caule est sesquipalmari, hirsuto, parte superiore aphylo: folijs ad radicem hirsutis, obscure virentibus, acuminatis, duas tresve vncias longis, vnciam latis: floribus aliquot paruis, fuscis, in pappum (cui semen paruum oblongum & nigrum includitur) abeuntibus, & caulis summo insidentibus: quod in Rhæticijs montibus prouenit.

XVIII. HIERACIVM hortense non laciniatum floribus atropurpurescentibus: caule est bicubitali, hirsutie aspero, & pene aphylo: folijs ad radicem paucis, palmaribus, vncias tres latis, obscure virentibus, leuiter hirsutis, & per marginem leui lanugine pubescentibus, floribus atropurpurescentibus, in medio subflauis & mellei odoris: quod à quibusdam Pilosellæ maioris nomine (siquidem cum Auricula muris maiore Tragi, multum affinitatis habeat) in hortis colitur: & à priore cultura solum differre videtur.

Hieracium pumilum saxatile asperum, radice præmorfa.

XIX. *HIERACIUM* pumilum saxatile asperum radice præmorfa: ad radicem crassiusculam nigricantem, in fibras oblongas, præmorfas abeuntem, folia plura, villosa, acuta, longis pediculis donata, uncias tres, quatuorve longa, semiunciam lata, in circuitu rarioribus dētibus donata: inter quæ cauliculus palmo minor, hispidus, tenuis & rotundus, vno alterove foliolo vestitus exurgit, florem subluteum sustinens, cui semen paruum, nigricans, pappo immersum, succedit. In alpihus provenit.

Variat: nam & altera est species, folijs subrotundis, duas tresve uncias, absque pediculis biuncialibus, longis, sesquiunciam latis, per marginem crenatis: cauliculo longiore, tres quatuorve flores sustinente, & hoc *Hieracium saxatile asperum* radice præmorfa, folio subrotundo dici potest.

Est & tertia species, radice crassa, caulibus in

plures ramulos diuisis: quod in saxosis prope Clusam Solodurentium nascitur.

Priori plane simile *Hieracij* parvuli quarti nomine doctiff. Columna p. 2. proposuit, solum in eo differens, quod nostrum hirsutum sit, suum vero glabrum asserit.

XX. *HIERACIUM* montanum lanuginosum laciniatum paruo flore: ex radice oblonga, atro rubente, folia plura, pediculis uncias tres longis, donata, crassa, profunde laciniata, acuminata, molli lanugine pubescentia, superne atro viridia, & quasi maculata, alia sesquiunciam lata, alia angustiora, inter quæ cauliculus palmaris, tenuis, mollis exurgit, cuius summo, flores aliquot lutei, parui, & quidem singuli singulis pedicellis insident. Apud Monspelienfes, in horto Dei crescit.

XXI. *HIERACIUM* capillaceo folio: radice est Scorzonera simili, crassa, oblonga, tunica fusca & rugosa vestita, ex qua cauliculi bini, palmares, laetes, singuli florem vnicum, pallide luteum, mediæ magnitudinis, sustinentes exurgunt: folia ad radicem plurima, pili instar tenuia, duas, rarius tres, uncias longa, rigidiuscula, atro viridia, rarius cauliculorum partem cingentia. Monspelio D. Saltzmanus attulit. An forte Scorzonera

species?

os()oo

Hieracium murorum angustifolium
non sinuatum.

XXII. HIERACIVM murorum angustifolium non sinuatum: ex radice crassa, rufescente, caulis sesquicubitalis, pene nudus, rotundus & asper exurgit, in cuius summo quasi in umbella, flores plures, parui, lutei, resident: folia ad radicem subnigra, mollia, uncias sex longa, vix semunciam lata, in caulis parte inferiore pauciora, breviora, angustiora, longe à se inuicem distantia & in ordinate disposita: in muris nostris reperitur: quod circa Patauium, longe minus obseruauimus.

XXIII. HIERACIVM profunde sinuatum pubescens: radice est nigricante, lignosa, fibrosa, caule bicubitali, rotundo, fistuloso, leui lanugine, vt & tota planta, pubescente, in ramos brachiato: folijs ad radicem oblongis, acutis, profunde sinuatis, etiam laciniatis, oblongis pediculis donatis, per caulem paucis, similiter acute laciniatis: flores singuli,

singulis pediculis, aurei, in pappum abeuntes, insident: In pratis Michelfeldensibus siccioribus ad dumeta etiam in dumetis, prouenit.

XXIV. HIERACIVM fruticosum latifolium glabrum, ex radice fibrosa, nigricante, caules bicubitales, rotundi (leuissimis pilis hinc inde aspersis) exurgunt, qui in summo in ramulos breues brachiantur, quibus flores pallide lutei, vt in Hieracio Sabauda siue fruticoso, insident: hos folia ambiūt alternatim disposita, tenuia, atrouirentia, acuminata, uncias quatuor vel quinque longa, sesquiunciam lata, per marginem oblongis & raris apicibus donata: hoc in montosis circa acidulas Petrinas Iulio floret.

XXV. HIERACIVM fruticosum folio subrotundo: caule est cubitali, rotundo, striato, subaspero, qui in summo in ramulos, trium quatuorve unciarum brachiat, qui singuli, singulos flores, pallide luteos in pappum abeuntes, sustinent, quem folia subuiridia, subrotunda, acuminata & dentata, uncias duas longa, sesquiunciam lata & leuiter hirsuta, basi sua cingunt: quod Hieracij foliati nomine D. Iungerm. milit.

XXVI. HIERACIVM fruticosum minus: huius varietas triplex occurrit, nam licet ex radice fibrosa, & quasi præmorsa, caulis pedalis simplex exurgat, a tamen folijs breuibus & læuissimis, circa Patauium: at circa Norinbergam, paucis, breuibus, subrotundis, in circumferentia crenatis & asperiusculis prouenit.

§(:)§

Chondrilla viscosa humilis.

DE CHONDRILLA.

CAPVT XXX.

I. CHONDRILLA viminea viscosa Monspeliaca: ex radice oblonga, pallide lutea, caulis bicubitalis, albus, rotundus, striatus, in plures ramos brachiatus, exurgit: folia, caulis partem inferiorem cingentia (prima enim humi sparsa cum cito marcescant vt in vulgari, non notata) saliginis similia, vncias sex vel octo longa, semunciam lata & læuia, rarius vna, alterave lacinia donata: at superiora ramos cingentia, instar Chondrillæ in tenuissimas & acutissimas lacinias diuiduntur: flores parui, lutei, vt in vulgari dispositi, in pappum, cum semen matuit, euolentes. In aridis aggeribus viarum, estare circa Monspelium & in monte Lupi, reperitur.

Chondrilla purpurascens fœtida.

II. CHONDRILLA viscosa humilis: ex radice longa, tenui, alba, cauliculi plures, tenues, reflexi, pedales, prodeunt, quos vtrinque ad palmæ longitudinem, flores lutei, oblongi, in pappos abeuntes alternatim cingunt: folia habet ad radicem oblonga, angusta, quædam sinuata, quædam integra, & in caule paucissima: in agris Basiliensibus autumno florens, inuenitur.

III. CHONDRILLA purpurascens fœtida: ex radice oblonga, tenui, fibrosa, caules plures, ad cubiti altitudinem accedentes, ad exortum parum pilosi, ex rubore obscuro, cum foliorum pediculis splendentes, alias virides & striati, in summitate aphylli, exurgunt: folia ad radicem plura, palmum excedentia, instar foliorum Chondrillæ Sesamoidis dictæ, plus minusve sinuata, & acuminata, mollia, aliquando pilis exiguis cincta, neruo folium percurtente,

Iacobæa maritima latifolia.

Iacobæa alpina folijs rotundis serratis.

currente, inferne (vt & foliorum pediculi) hispido: singulis caulibus, qui raro brachiantur; flos vnicus peramanus, magnitudine & forma Ptarmicæ Austriacæ, insidet, cuius discum medium, foliola sedecim & plura oblonga, diluto rubore purpurascencia, in apicibus diuisæ, orbiculatim cingunt: qui, vbi semen maturuit, in pappum oblongum abit. Hanc Iulio mense florentem, primum in horto D. Zuingeri legimus, & in nostro coluimus: scetidam vocamus, quia flos antequam aperiatur, grauem odorem spirat, qui & in folijs aliquantum aduertitur.

DE IACOBÆA.

I. IACOBÆA maritima siue Cineraria latifolia: hæc ex radice caules cubitales, rotundos, candido, mollique tomento obductos, in alas bra-

ehiatos, emittit: folia inferiora subrotunda, cum pediculis pedem longa, uncias quatuor lata ad modum Brassicæ vulgaris laciniata, & per marginem sinuosa, superne ex viridi nigricantia, inferne incana, quasi cineribus aspera & mollia: at superiora minora & acutiora: flores, qui in hac quam vulgati maiores, oblongis pediculis incanis & nudis insident, quorum discum aureum, folia latiuscula, pallidiora, orbiculatim cingunt, qui tandem in pappos cum semine abeunt. Hanc à D. Doldio accepimus.

II. IACOBÆA rotundifolia incana: radice est crassiuscula transuersa, rufescente, in fibras oblongas abeunte: caule pedali, incano: folijs subrotundis, crassis, superne virentibus, inferne incanis, uncias duas abque pediculis, longis, sesquiunciam latis, in ambitu dentatis, at in caule paucis & angustissimis: flos, qui Scorzonæræ flori similis, summo

cauli insidet, satis magnus & luteus: toti plantæ lanugo quædam aspera est. In prouincia Galliæ D. Burserus legit.
Iacobæam alpinam folijs rotundis serratis, sub

conyza alpina siue montana, Gesnerus proposuit: at Clusius, Iacobæam 4. vellatifoliam 2. nominauit & descripsit: huius figuram à nemine, quod sciam, propositam, addere placuit.

LIBER QVARTVS.
DE TANACETO.

CAPVT I.

TANACETVM alpinum: herbula est vnciarum quatuor, vel sex, odore aromatico prædita, tota incana, & pilis mollibus vestita: radice longa, crassiuscula, folijs vncialibus, tenuissime, vt in Millefolio alpino, à quo, odore potissimum discernitur, diuisis: in cauliculis summo, flores in umbella dispositi, albi & parui. Hoc in altissimis montibus Helueticorum & Rhætorum creëcit: & hoc forsitan Gesnerus in catalogo hortorum Germaniæ, Iuam Moschatam Rhætorum appellat.

DE CHRYSANTHEMO.

CAPVT II.

CHRYSANTHEMON latifolium Brasilianum: caule est aspero, striato, cubitali, quem folia rara, lata complectuntur, quæ circa basin vncias duas lata, quatuor, etiam quinque, longa, sensimque angustiora reddita aspera sunt & per margines leuissimis dentibus exasperata, ex quorum sinu pediculi oblongi prodeunt, florem luteum sustententes, cuius discum ex pluribus oblongis luteis apicibus, compositum, folia septem latiuscula, in binas vel ternas crenas fissa cingunt, totusq; flos à quinque folijs viridibus inæqualibus veluti umbone sustentatur. Hæc in ramo exiccato, quem Chrysanthemum Brasilianum nomine, ex horto nobiliff. Contareni habemus, notare potuimus.

DE CHAMÆMELO.

CAPVT III.

I. CHAMÆMELVM leucanthemum Hispanicum magno flore: caules habet cubitales, striatos, in summo brachiatos, quos folia pediculis carentia, satis à se inuicem distita, cingunt, quæ vncialia, angusta, in lacinias tenues, obtusas, sed bifidas, diuisa: florem habet quadruplo vulgari maiorem, disco pallide luteo, quem folia circiter vicena, alta lutea, sinuata ambiunt, cui semina, vt in vulgari succedunt: annuum est & odoratum, à D. Gillenio, vna cum sequenti & vtriusq; semine, missum.

II. CHAMÆMELVM luteum Hispanicum odoratum: hoc caule & folijs cum vulgari leucanthemum conuenit, sed floribus luteis & odoratis, priori quidem minoribus, sed vulgari duplo triploque maioribus, disco luteo, quem folia quatuordecim, luteo colore splendentia, cingunt: in horto meo creuit.

III. CHAMÆMELVM leucanthemum incanum Hispanicum minus: plantula est palma minor, radice parua, fibrosa, rufescente, ex qua cauliculus tenuis, vncias quatuor altus, nudus, exurgit, florem vnicum, satis magnum, disco pallide luteo, folijs pluribus albis cincto, sustentens: foliola ad radium parua, incana, tenuissime instar Absynthij Galatici, vel Abrotani, diuisa, quæ insipida & inodora sunt. In regno Granadæ, ad agrorum margines, D. Albinus collegit.

DE ABROTANO.

CAPVT IV.

ABROTANVM campestre incanū, Carlinę odore: huic radix est oblonga, fibrosa, rufescens, caulis pedalis, folia, eo modo quo Abrotani maris inferiora, diuisa, incana, & si terantur Carlinę odore, vt & sapore: in reliquis, cum Abrotano campestri conuenit. In Austria, ad Lintzium urbem circa vias prouenit, vnde D. Burserus misit.

DE ABSINTHIO.

CAPVT V.

I. ABSINTHIUM ponticum Creticum grati odoris: caule est cubitum superante, rotūdo, incano, in ramos plurimos, quincunciales diuiso, folijs tenuibus, multum diuisis, mollibus & incanis: floribus vulgari forma & colore similib. paulo tamen maioribus. Hoc, quemadmodum Honor. Belli ex Creta anno 1596. (addita planta) perscripsit, in Creta frequentissime prouenit, perpetuo vires, odorem gratum spirat, nihilque amarum est, aut si quam secum amaritudinem habet, ea valde obscura est, in viridi enim, nulla percipitur: ab asinis & pecoribus, omnibusque brutis valde expetitur. Vocatur, *πείρα*, & non *ἀέρισις*, quemadmodum Anguillarus in Græcia vocari perperam scribit: ego legitimum Ponticum esse iudico: hactenus Belli. Hæc de re dicturi sumus plenius, si DEVS volet, in Theatro nostro.

II. ABSINTHIUM alpinum incanum: ex radice rufescente, capillacea, cauliculi plures palmates, reclinati, rotundi & albicantes, folijs quam paucissimis vestiti prodeunt: folia, diuisura & colore, Absinthio Pontico tenuifolio incano, similia sunt: ex cauliculorum parte media sursum versus, pedicelli tenuissimi, vnciales, cum subiecto foliolo, tenuissime diuiso, recti, alternatim exurgunt, qui capitulum squamatum, flores pallidos continens, sustinent: quibus semen minutum, nigrum, Tanacetii odore succedit: tota planta odore & sapore est Absinthij, & in Valesianorum alpibus, vt in petris supra Gemme, D. Fleisserus 1606. & D. Burserus 1614. collegit.

III. ABSINTHIUM alpinum candidum humile:

radice est crassiuscula, oblonga, rufescēte, in fibras abeunte, ex qua folia candida, oblongis pediculis donata, tenuissime diuisa, cum cauliculis (aliquando vnico) trium, quatuorve vnciarum longis, rotundis, albo tomento vestitis & ad exortum reclinatis, prodeūt: quorum summo capitula squamata, plura simul, vt in stœchade lutea, sed minora, disposita, luteos flores continentia, insident. Tota planta candida est, quatuor vel sex vncias vix superans, & valde amara: ex Gletzerberg, Heluetiorum monte, non longe ab Augusta valle, D. Burserus attulit.

IV. ABSINTHIUM alpinum vmbelliferum: hoc non tanquam nouum proponimus, cum à Clusio, Lobelio, Taber. Gerardo & in historia Lugdunen. descriptum & pictum fuerit, sed quia in hoc varietatem obseruauimus, & de hoc litere esse scimus, quare de hoc pauca aspergere lubet. Nam Nicol. Clauena Bellunensis Pharmacopæus, Absinthij vmbelliferi historiam (addita figura) & vsum insignem proponens, nouum esse Absinthium, & à se primo in montibus Bellunensibus inuentum, libello Venetijs 1610. cuso asserit: cōtra quem Pompeius Sprechis, Pharmacopæius Venetus, tractatu peculiari, sequente anno Venetijs edito, disputās, nouum non esse, sed à C. Clusio, pridem nomine Absinthij alpini vmbelliferi, propositum fuisse, affirmat. Sane occurrit varietas, sed tantum in magnitudine: nam id quod in monte seruæ Belluni natum, folijs est latioribus & longioribus, quam sint eius quod in Heluetiorum alpibus, & Baldo monte, prouenit: quo adhuc minus est quod in Austria monte *Trawenstan* reperitur: quemadmodum ex horto Patauino habemus, vmbella ex minoribus floribus composita, instar Millefolij vulgaris, floribus, præsertim antequam aperiantur, magis conglomeratis: quare tantum ratione loci differre censemus, & quidem ex plantæ inspectione & examine diligentiore, vt qui in Baldo & Heluetiorum alpibus collegerimus: Belluni nam,

Clus. Angelus Busti Medicus Venetus:
Austriacam vero, D. Burserus,
transmisit.

DE MILLEFOLIO.

CAPVT VI.

I. **MILLEFOLIUM** maximum umbella alba: caulibus est sesquicubitalibus crassis, rotundis, striatis: folijs circa radicem palmum longis, uncias quatuor latis, tenuissime incisis & velut è multis minutissimis alatis foliolis constantibus, sed minoribus & tenuissime incisis, quæ circa caule sunt, qui in ramos plures brachiantur, quibus singulis umbella, vti in Millefolio vulgari, sed maior, flosculis albis referta, infidet. In horto Patauino creuit.

II. **MILLEFOLIUM** purpureum maius: ex radice crassa satis, caules plures ad cubitum & sesquicubitum excrescunt: folijs vt in vulgatissimo Millefolio dispositis, umbella magna, flores elegantissimos rubri coloris & quinquefolios continens, in quorum medio apices pallide flauescences, qui gratiam addunt, emicant: flores contriti, medica-

tum odorem spirant. Hoc Goppingæ primum in Pharmacopæi horto legimus, & nunc in horto colimus: quod Clusius nomine Millefolij rubro flore proponere videtur: an hoc forte Matthiolo Millefolium majus?

III. **MILLEFOLIUM** incanum Creticum, siue Millefolium Dioscoridis: caulibus est lignosis, rotundis, incanis, sesquipalmaribus, folijs Chamacyparissi forma oblongis, denticulatis, incanis, vel vt Dioscorides, auicularum pennas imitantibus, caules in summitate in ramulos abeunt, qui umbellam satis compactam ex floribus ex albo flauescētibus compositam, sustinent. Hoc ex horto magni Ducis Hetruriæ, primum à D. Paschali (vt in Phytopinace monuimus) dein ex Creta à D. Honorio Belli accepimus: quod legitimum Dioscoridis Millefolium esse censemus, cuius in Epistola 2. Belli ad Clusium, sub Stratiote Millefolio mentio fit, qui in Creta *μικροφύλο* vocari scribit.

Millefolium aquaticum pennatum
spicatum.

IV. MILLEFOLIUM aquaticum pennatum spicatum: ex radicibus fibrosis, tenuibus, rami prodeunt plures, cubitales, caui, striati, in alas brachiati, aquæ innatantes: ex quorum geniculo quolibet, folia terna, vel quaterna quasi stellatim circumiecta, tenuiter incisa, pennam & forma & tenuitate referentia, colore fusco prodeunt: at cauliculorum summitates palmares, ex aqua recti attolluntur, spicam purpurascens, Iunio & Iulio mensibus, sustinentes, quæ in flosculos copiosos, pallide luteos, simul iunctos, Anethi semen forma referentes, expanditur: his succedunt capitula nigra ac prædura, plerumq; quaterna, quina, etiam plura, cauliculorum fastigia, quæ super aquam eminent, rotatim ambientia, quibus singulis cauitas exigua, semen continens inest. Hoc in piscinis prouenit, quod primum in fossa arcis Weckenthal in Allatia, obseruauimus: & Tragus, Algæ tertiæ, vel Algæ Ver-

Millefolium aquaticum cornutum.

gilij nomine, exprimere voluisse videtur. Huius ut & sequentis descriptionem in Phytopinace, Matthiolo, & Tabernæmontano emaculato, vna cum figura exhibuimus.

V. MILLEFOLIUM aquaticum cornutum: hoc prioris modo aquis innat, caulibus cubitalibus, tenuibus, ramosis, fragilibus, dense geniculatis, quos folia ambiunt tenuia, capillata, quorum inferiora, cornua ceruina æmulantur & exiccata rigescunt: superiora vero, tenuiora, tenuiusq; diuisa sunt: ex ipsis geniculis, pediculi, modo trium, quatuorve uncularum prodeunt, singuli, singulos flores, paruos, albicantes, quadrifolios sustinentes: quibus capitulum paruum Ranunculi forma, ex quinque senive granulis virentibus compositum, succedit. In ritulis circa Hiltelingam, non longe Basilea primum, dein in fossis horti Montembelgardiaci obseruauimus.

Consolida regalis latifolia paruo flore.

DE CONSOLIDA REGALI.

CAPVT VII.

CONSOLIDAT^{us} galislatifolia paruo flore: ex radice fibrosa, oblonga, rufescente, caulis cubitalis, rotundus, striatus, leuissima hirsutiae albicans, in ramos brachiatus, exurgit: quem folia tripartito primum, dein ad formam foliorum Ranunculi arvensis echinati, diuisa eingunt, quae in summo caule pauciora, quaedam tripartita, quaedam integra: flores sunt subcaerulei, corniculo donati, Consolida regalis fegetum similes, aut minores: quibus siquae oblongae, paruae, semen paruum continent, succedunt. Hanc Delphinij Dioscoridis nomine, à D. Ferrando Imperato, Pharmacopæo Neopolitano insigni, accepimus: dein virentem in horto D. Zuingeri p. m. legimus, in Phytopinace descripsimus, in Matthiolo quoq; & Tabernæm. figura sub Consolida regali peregrina paruo flore, posita, in qua tamen sculptor prima folia omisit.

Chelidonium maius folijs quernis.

DE CHELIDONIO.

CAPVT VIII.

CHELIDONIUM maius folijs quernis, flore laciniato: hoc à Chelidonio maiore vulgato, folijs & flore tantum differt: folia enim, quercus tenera folia æmulantur, cum argutius incisa sint & teneriora, superne ex virore nigricantia, inferne pallida, leuissime, vt & caulis, hirsuta: flos luteus, communiter quadrifolius, folijs eius per ora dissectis & velur fimbriatis. Ex horto Philippi Stephani Sprægeri pharmacopæi Heidelbergensis, primum habuimus: dein in horto Montembelgardenfi, vbi tota æstate floruit, legimus: quod si in parietinis feratur, formam retinet, latiore vero in solo, aliquando degenerat. Huius in Phytopinace meminimus: in Matthiolo & Tabernæm. figura addita, descripsimus: postmodum & Clusius, nomine Chelidonia maioris laciniato folio in sua historia, proposuit.

DE AQVILEGIA.

CAPVT IX.

I. **AQVILEGIA** montana magno flore: hæc in Aquilegiæ vulgaris altitudinem excrescit quidem, sed folijs primum differt, cum in lacinias tenuiores, easq; non obtusas, vt in alijs, sed acutas diuidantur, & folia pene subrotunda sint: sic & floribus est cæruleis, vulgari similibus, sed multo maioribus. In monte prope Thermas Fabarias copiose prouenit, vnde D. Burserus attulit.

II. **AQVILEGIA** montana paruo flore thalictri folio: ex radice parua, folia thalictri forma, sed exigua, pallide virentia, prodeunt: inter quæ cauliculus tenuis, palmo minor, duobus tribusve foliolis breuibus, oblongis, minime diuisis, exurgit, florem vnicum cæruleum sustinens, forma quidem vulgari similem, sed quintuplo minorem. In Heluetiorum alpibus reperitur: in Moravia, prope urbem Trebis, sub arce Smilo, in pratis vernali tempore copiosissime reperiri, mihi relatum.

III. **AQVILEGIA** hortensis multiplex flore paruo: hæc ab hortensi, quæ multiplici flore est, solo flore differt, qui in hac triplo minor, & colore, qui pullus est, in horto meo prouenit.

DE NIGELLA.

CAPVT X.

I. **NIGELLA** latifolia flore maiore simplici cæruleo: ex radice tenui, oblonga, flauescente, caulis cubitalis, rotundus, viridis & læuis, in summo ramosus, exurgit: folijs ad radicem tenuissime laciniatis, in caule vero aliquando in latiores partes, aliquando inferiorum instar tenuissime diuisis: flores autem quam in cæteris ampliores sunt, quinquefolij, folio quolibet vnguem æquante, superne eleganter cærulei, inuersa parte pallidi, venis elatis percurrentibus: floribus succedunt capita pentagona, hexagonave dura, in totidem cornicula in latera reflexa superne diuisa, quæ membranæ interne intercurrentibus, semine subnigro, inodoro, plena sunt. Hæc æstiuis mensibus in hortulo nunc ab annis aliquot floret, ex semine deci-

Nigella Cretica.

duo, cum annua planta sit, sese propagans: cuius semen, Nigellæ Hispanicæ nomine, mistum fuit.

II. **NIGELLA** Cretica: radice est oblongiuscula, tenui, parum fibrôsâ & flauescente: caule cubito minore, procumbente, striato, viridi, glabro, & paulo supra radicem in alas tenues & teretes brachiato: folia prima per terram sparsa, instar foliorum Consolidæ regalis vulgaris in lacinias diuiduntur, quæ vero in caulis summo oblonga, & vt in Nasturtio, diuisa, ex viridi nigricant: flos vnicus, vnguis magnitudine, quinquefolius, cuiuslibet cauliculo insidet, colore ab initio ex viridi nigricante, mox vero sub cæruleo, mucronibus suam viriditatem reseruantibus forma Nigellæ aruensis, qua multo minor est, respondens: in cuius medio stamina plura, viridia, apicibus cæruleis donata: capita pentagona, hexagonave succedunt, quæ in totidem cornicu-

cornicula longa, instar cornuum hirci intorta, finiunt, quæ semen nigricans minutum continent. Huius semen ex Creta primo allatum, & à D. Doldio, cum planta, transmissum, vt in Phytopinace monuimus, & figuram cum descriptione Matthiolo addidimus, at in Tabernæmontano emaculato, figura male sub titulo nigellæ flore pleno posita. Hanc Clusius in post. histore Melanthium simplici flore Creticum, nominare videtur.

Ab hac diuersa est, quæ in horto nobiliss. Contareni colitur; folijs fœniculi, floribus ex albo flavescentibus, semine nigro, anguloso & acri, quam cum integram non habeamus, plura de ea in præsens non licet.

DE HIPPOMARATHRO.

CAPVT XI.

HIPPOMARATHRI Cretici nomine, ex horto Clariss. Nicolai Contareni, Senatoris Veneti, habemus ramos cubitales, rotundos, læues, striatos, pallide virentes, in alios brachiatos: folia sunt fœniculi modo, in tenuissima, sed longe breuissima segmenta diuisa: caulium summitatibus umbellæ parvæ insident: gustantibus plantæ sicca folia & caulem, de sapore nihil certe pronunciare li-

cuit: quare vt totam acquiramus plantam, studebimus.

DE ANETHO.

CAPVT XII.

ANETHVM syluestre minus: radice est albicante, vncias tres longa, tenui, quemadmodum & caulis, qui pedalis, albus, rotundus: folijs est vncias quatuor longis, tenuissime, vt in vulgari, diuisis: umbella parua, ex festucis octo vel nouem vncialibus composita, flosculis luteis, semine paruo oblongo. In hortulo meo creuit, ex semine à doctiss. Columna, nomine Anethi syluestris ex Sicilia, misso: quod minus appellare lubuit, cum Cæsalpinus, Anethi syluestris in Sicilia, quod fatiuo grandius sit, meminere.

os()90

Daucus montanus apij folio minor.

Daucus Alsaticus.

DE DAUCO.

CAPVT XIII.

DAUCVS montanus apij folio flore luteo: caule est cubitali, anguloso; glabro; in breues alas brachiato: folijs apij forma, sed breuioribus, per ambitum minime ferratis, quorum pediculus striatus est: umbellas paruas habet, flores elaphobosco similes, luteos. In Callenberg & prope oppidum Baden Austriae D. Burserus legit.

Huic similem sed per omnia maiorem, caule crasso canaliculato, ramoso, folijs latioribus, minimeque crenatis, umbellis maioribus ex floribus pallidis, in horto Patauino anno 1578. collegimus, quem Daucum tertium Dioscoridis Guilandinus, at ipsius successor Cortusus, Pseudopyrethrum, nominauit.

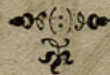
II. DAUCVS pratensis apij folio: radice est oblonga, pallide rufescente cortice testa, sapore & odore pastinacæ; siue Dauci officinarum, superne hirsuta & villosa, ex qua alæ prodeunt, folijs pluribus vni costæ inhaerentibus, per ambitum incisis & ferratis; forma montani maioris, sed longe minoribus; pallide virentibus: inter quæ caulis pedalis, rarius cubitalis; tenuis, striatus, paucis geniculis distinctus; in ramulos aliquot diuisus, exurgit: ramorum extremis, umbellæ candidæ; flosculorum exiguorum insident; quibus semen oblongiusculum, nigricans, aromaticum succedit. Hic in pratis humidis Michelfeldæ prouenit.

III. DAUCVS Alsaticus: radice crassa, oblonga, in fibras crassiores diuisa; nititur, cuius summo, multa villosa capita, vt in plerisque terulaceis adposita: vnde magnæ foliorum alæ exeunt, folijs multis in plures partes dissectis, vni costæ inhaerenti-

K 3. renti-

rentibus, ex aduerso nascentibus, constantes: inter
quæ caulis (modo vnus, modo plures) ad viri alti-
tudinem exurgens, subruher, striatus, geniculis a-
liquot articulatus, in ramos plures, hique in alios
diuisus, ad quorum genicula minores foliorum a-
læ: extremos ramulos vmbellæ satis magnæ, floscu-
lorum flauescientium, exornant: quibus semina
plana succedunt. Iunio & Iulio floret in dumetis
Alsatiæ superioris: eundem copiosissime in Alsatiæ
inferioris pratis humidioribus, vt. inter Sclesta-

dium & Argentinam frequenter obseruauimus.
Multum similitudinis habet cum Thysselino Plinij
Lobelij siue Apio palustri Dodonæi: verum
Thysselinum, non ita alte exurgit, & tota stirps la-
cteo succo abundat. Hic Daucus, sapore est &
odore pastinacæ.

Scandix Cretica maior.

Scandix semine rostrato Italica.

DE SCANDICE.

CAPVT XIV.

I. SCANDIX Cretica maior: ex radice oblongiuscula, nonnihil fibrosa, caulis cubitalis, striatus, in plures ramos diuisus, & potissimum ad alarum exortum, leuissime pilosus, exurgit: folijs ad radicem, pediculis oblongis, Pimpinellæ saxifagiæ minoris æmulis, latiusculis, subrotundis, ex opposito correspondentibus, per ora oblique dissectis, pallide virentibus, vna cum pediculis leuiter pilosis: at caulem ambientibus & superioribus, instar foliorum Scandicis vulgaris, tenuissime diuisis: umbellæ parua sunt. sparsæ, flores albos, & quam in vulgari maiores, sustinentes: quibus succedit semen rostratum, decem, duodecim & pluribus rostris, s. basperis, simul iunctis, quorum cuilibet apices duo quasi aculei rigidi, præfiguntur. Hæc Patruio primum Scandicis Creticæ nomine missa, dein ex semine in horto nata, cuius descriptionem in Phytopinace sub 4. dein & Matthiolo addita figura, exhibuimus.

II. SCANDIX Cretica minor: ex radice gracili, oblonga, recurua, alba, cauliculi perbreues, aliquando palmares, tenues, tenui lanugine pubes-

centes, in ramulos, paucos breues & graciles diuisi prodeunt: quibus umbellæ exigua, floribus albis, pusillis, paucis, quinquefolijs (licet aliquando flores corymborum modo densi conspiciantur) veltuti stylosum cacuminibus insident: his succedunt rostra vt in priori, sed breuiora & pauciora (communiter quaterna, quinave in horto obseruatum) in apice similiter bipartita, quæ semina sunt. Folia si terantur, non iniucundi odoris sunt & saporis aliquo modo Chærefolij vulgaris. Hanc primum ex horto magni Ducis Hetruricæ à Casabona, Anthrisci Plinij nomine, dein ex Creta ab Honorio Belli, accepimus: quam etiamnum in horto colimus, Maio florentem, & Iulio semine prægnantem. Huius in Phytopinace meminimus, & Matthiolo (vbi icon crassior est) addita figura, sub scandice Italica descripsimus, & postmodum Clusius in sua historia, Anthrisci Plinij, & doctiss. Columna, Aniso Marathri Apulij (à suauis odore & sapore, medio inter Anisum & Fœniculum) nomine proposuere.

Huius varietas à me obseruata apud Monspelienfes: nam quæ in saxosis prouenit, odore est fœniculi: altera vero, quæ in agris, inodora est.

(Caucalis femine aspero flosculis sub-
rubentibus.

DE CAUCALIDE.

CAPVT XV.

I. CAUCALIS nodosa echinato femine, radix
Coblonga, tenuis, alba, caules emittit binos

ternosve rotundos, striatos, asperos, q̄ in alios bra-
chiatur: quorū alij semipalmares, incurui, alij bipal-
mares erecti prodeunt, quos folia pastinacæ sylue-
stris æmula, at breuiora & pauciora, multoque te-
nuius diuisa, aspera, ex virore nigricantia, ad sin-
gula pene internodia, oblongis pediculis donata,
cingunt: flosculi exigui, ex quinq; foliolis compo-
siti, subrubentes, vel pallidi, aliquando albi, bre-
uissimis pediculis insident: his capitula parua echi-
nata & conglobata succedunt, in horum qualibet
femen vnicum continetur. Hanc Iunio mense an-
no 1578. in horto Patauino collegimus, & in Phy-
topinace, Caucalidē femine ad caulium nodos e-
chinato, nominauimus, verum & nomine Lappu-
læ caninæ Cortusi (Luteria quoque & ex Anglia)
missa fuit: cuius figuram Matthiolo adposuimus.
De qua doctiss. Fabius Columna, Scandici nulla
melius nostro iudicio quadrare videtur, ex nobis
obseruat hucusq; plantis, nisi illa quam doctiss.
Caspar. Bauhinus, pro Caucalide altera nodoso e-
chinato femine addidit, suo Synonymijs ornato
Matthiolo, &c.

Caucalidis femine aspero flosculis subrubenti-
bus, figuram addere visum fuit, cum à Cordo qui-
dem & Thelio, sub Daucidide minore describa-
tur, sed huius icona nemine proponatur.

II. CAUCALIS tenuifolia montana: radice est
crassa, ex qua caulis exurgit pedalis, qui statim ad
radicem, in cauliculos palmares, rotundos, leues,
diuiditur, hiq; in minores subdiuiduntur, quorum
etiam minutissimis alis ad radicem, exiguæ umbel-
læ, flosculorum alborum minutissimorum, insi-
dent: folia ad radicem in tenuissima segmenta, &
quæ in caule, in capillacea, diuiduntur. Semen par-
uum est, oblongum, striatum: Iulio Mense flo-
rens, in Sabaudia inter Tarentesiam &
Monasterium collecta.

Apium hortense maximum.

Apium peregrinum folijs subrotundis.

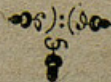
DE APIO.

CAPVT XVI.

APIVM hortense maximum: ex radice oblonga albida, & pro plantæ magnitudine tenui, folia prodeunt, pediculis palmaribus, & sesquipalmariibus, striatis, pallide virentibus, tripartito primum diuisa, quorum quodlibet rursus tripartitur, ipseque particule triplo quadruplo, quam in Petroselino vulgo dicto maiores, per ambitum incisa, pallide virentes: inter hæc caulis cubitalis & sesquicubitalis, tenuis, striatus exurgit, in cuius summitate folia oblonga, angusta, minime incisa, à pictore prætermissa. Umbellam habet paruum, albam, exiguis flosculis refertam, quibus semina Petroselini forma, sed duplo triplove maiora, gustu non nihil aromatico donata, succedunt. Nomine Apij Angli-

cani, primum apud nos satum. An forte de hoc Selino Anguillara opinione 7. intelligendus, quod in vniuersa Græcia, potissimum in Chio & Creta pro Selino habetur. Hoc in Phytopinace descripsimus & in Matthiolo figuram exhibemus.

APIVM peregrinum folijs subrotundis, Clusius sub Selino peregrino primo descripsit: at quia figuram non adposuit, eam hic proponimus.

DE SMYRNO.

CAPVT XVI.

SMYRNIVM peregrinum folio oblongo: huius inferiora folia ex radice prodeuntia, Apij folijs similia sunt, in complures particulas oblongas diuisa, oblongis pediculis donata, per ambitum profundius laciniata, pallide virentia: quæ vero in caule sunt cubitali, striato, non subrotunda, nec duplicia, vt in communi Smyrno peregrino, sed eorum primum quidem, vncias sex longum, tres latum, per ambitum profundius incisum: superiora vero per quæ caulis ad exortum transit, & simplicia sunt, vncias tres longa, duas circiter lata, & superna quæ leuiter crenata sunt, sensim minora fiunt: caulis in summo brachiatus, & cuilibet alæ, ramuli quaterni, rarius quini, biunciales insident, festucis aliquot, vmbellam exiguam flosculorum luteolorum sustinentes: quibus semen nigrum, subrotundum, succedit: radicem non vidimus. Hoc in horto D. Camerarij creuit, & D. Doldius transmisit.

DE ANGELICA.

CAPVT XVIII.

ANGELICA syluestris hirsuta inodora: radicem habet crassam & fibrosam, foris pullo cortice tectam, intus albam, rediuuiam & odore medicato: caulem cubitalem, in breues alas brachiatum, parte inferna, paucissimis pilis cinctum, nigrum: folia Angelicæ syluest. siue Podagrariæ æmula, in alas, modo binas, modo ternas, easque aliquando vncias quatuor longas, tres latas, aliquando vix vnciales, diuisa, in ambitu profunde incisa atrovi-
rentia, hirsuta, quarum pediculi hirsutie asper-
sunt: vmbellam habet paruis floribus albis refer-
tam, quibus semen oblongum nigricans succedit.

Hanc ex Lusatia, nomine herbæ Podagrariæ cognatæ, D. Francus misit, cuius in horto Lusatiæ meminit.

DE SPHON-

Sphondylium alpinum glabrum.

DE SPHONDYLIO.

. CAPVT XIX.

I. SPONDYLIVM hirsutum folijs angustioribus: Hoc à vulgari folijs solum differt: nam cum vulgare folijs sit amplis, plerumque ex quinque partibus latis subrotundis compositis: hoc folium habet, in lacinias oblongas, angustas, acuminatas, hasque in alias, inordinate tamen diuisas, & per marginem crenatas. Hoc in pratis alpinis Rhætici obseruauimus: dein ex Lusatia à D. Franco accepimus.

II. SPONDYLIVM alpinum paruum: ex radice caulis exurgit pedalis, qui in summo in alterum ramulum triunciale, diuiditur: quem folia cingunt pallide virentia, longis pediculis donata, quæ

in partes tres, vel etiam quinque alias subrotundas, alias acutas, per marginem crenatas & hirsutas, diuiduntur umbella flosculis candidis, latis tamen, summo cauli insidet, quibus semen plenum, latum ac tenue, succedit. Tota planta leuissimis pilis pubescit. Ex Austriæ alpibus, D. Burserus misit.

III. SPONDYLIVM alpinum glabrum: radice est crassa, eaque alba, caule bicubitali, geniculato: folijs ficulneis, glabris, quæ absque pediculo, palmum longa, duas lata sunt, communiter tripartitis, sed non vsque ad pediculum diuisis, per marginem crenatis: quorum inferiora pediculis palmaribus, hispida & subasperis donantur: caulis summo, umbella flosculorum candidorum, sed quam in reliquis speciebus minorum, insidet: semen succedit subrotundum, planum, cuius summitati apex infigitur. Hoc solum in monte Wafferfall & quidem ab anno 1595. vsque ad præsentem annum 1618. Iulio mense & florentem & semine prægnantem, obseruauimus.

DE LIBANOTIDE.

CAPVT XX.

I. LIBANOTIS latifolia, aquilegiæ folio: radice est crassa, fibrosa, cortice inæquali, quasi rugis transversis asperata, fusciq; coloris, tecta, medulla candida, amara, modicum quid Aroma & Aristolochiam sapore redolens: ad cuius caput, pilitanquam veterum foliorum defluxorum fibræ solidiores & nigrae: etenim folia, quæ numerosa ex radice capite longis pediculis emergunt, vna parte quasi vaginato exortu (nimirum ea quæ crassiora & latiora sunt, vt & ea, quæ ex caule prodeunt) eundem, tanquam membranacea siliqua circumdant. articulo crassiore, lineaque transversa: quæ crassa sunt, rigida, glabra, viridia & splendentia, subtus candicantia, fibris maioribus subpurpureis transcurrentibus, quæ licet instar foliorum Aquilegiæ diuidantur, non tamen omnia in pares lacinias (Aquilegiæ lacinias latiores) fissa sunt: inferiora namq; in vegetiore planta, plerumq; quinque folia habent, ex triplici rami diuisura. alias tria, tribus pediculis insidentia. Caulis vnicus est, cubitos tres quatuorve superans, rotundus, striatus, nodis distinctus, subalbicans, puniceo colore atiquando admixto, in tria, quatuor, vel quinque

brachia distributus, quæ umbellam magnam, ex longissimis festucis & floribus albis paruis compositam, sustinent: semen succedit longum, latum, striatum, geminum, puniceum, gustu subamarum, Cumini saporem imitans, aromaticum, modice excalesciens, & saluam ciens. Hoc D. Doldius Norinberga ex D. Camerarij horto, nomine Sefeli Æthiopici folio Aquilegiæ misit, cuius Cameraarius, (sed sine descriptione) in sui horti Catalogo, sub Sefeli Æthiopico altero meminit, & semen odore & sapore aliquantulum Cinamomum representare scribit.

II. **LIBANOTIS** latifolia minor semine crispo: hæc à vulgata potissimum foliorum magnitudine & numero, semineque forma differt: cum in vulgata singulæ foliorum alæ, magna ex parte quina folia habeant, vno extremam alam occupante: at hæc in primis duabus alis, tria tantum, & in media ala, quinque obtinent, per ambitum communiter serrata, quædam tamen vnam alteramve profundam incisuram obtinent: superne atroviuentia, inferne vero subcinericei quodammodo coloris, magnitudine vnciam, vel sesquiunciam vix excedentia. Caule cubitali, glabro umbella parua flosculorum alborum insidet, quibus succedit semen breue, subrotundum, eleganter crispatum. Hanc ex Italia D. Neudorfferus, nomine Costi amari semine crispo, attulit.

DE CARVI.

CAPVT XXI.

CARVI alpinum: planta palmaris est & glabra, ex radice oblongiuscula nigricante, aromati-

ca, folia emittens oblongis pediculis donata, foliorum Carui modo, in paulo tamen maiora segmenta, diuisa, pallide viuentia: caulis modo vnus, modo duo, tenuis, ad vncias sex exurgens, supra medium nudus, in quinas senasve festucas instar umbellæ abiens, quarum singulæ flosculos aliquot, quasi in capitulum iunctos, ex flauo rubescentes, sustinent. In Pyreneis montibus D. Burserus legit.

DE PIMPINELLA.

CAPVT XXII.

I. **PIMPINELLA** saxifragia tenuifolia: ex radice oblonga, caulis pedalis viridis, læuis, striatus, geniculatus, statim ad radicem in ramos, & hi in tenues alas diuisus, exurgit: folia habet in tenues primum, dein pene capillaceas partes diuisa: flosculi exigui, pauci, albicantes, in parua umbella; semen non vidimus: copiose ad lacum Geneuensem prouenit.

II. **PIMPINELLA** sanguisorba inodora: hæc à sanguisorba minore vulgata, differt folijs & odore: nam in hac folia longiora sunt, quæ in illa magis rotunda, sunt in hac inodora, in illa odora.

Hæc Pimpinellæ minoris Hispanicæ nomine, D. Gillenius misit.

Seseli palustre lactescens.

DE SESELI.

CAPVT XXIII.

SESSELI montanum Cicutæ folio subhirsutum: Sex radice crassa, folia lata, Cicutariæ, vel Myrrhidis Fuchsi inftar, in multas alas diuisa, nigricantia, leuissimis pilis, præsertim ipsis pediculis aspersis, subaspera: caule sesquicubitali & altiore, crasso, striato, cauto, nodoso, pilis paucissimis donato, in alas brachiato, folijs paucis, prioribus similibus, sed minoribus cincto: in summitate, umbella magna alba: floribus succedunt semina oblonga, gemella, tenuissimo apice donata, Carui sapore. Hoc in altissimo monte Wasserfall, æstate florens, inter saxa reperimus.

II. SESELI pratense tenuifolium, siue Dau-

cus pratensis tenuifolius: caule est cubitos duos superante, rotundo, striato, nodoso, superne in ramos brachiato: folijs inftar Pastinacæ tenuifoliæ syluest. diuisis: umbellam habet ex paruis albis floribus compositam, quibus succedit semen paruum aromaticum, & tota planta pastinacæ odorem refert: in pratis vdis Michelfeldæ prouenit.

SESELI palustre lactescens, cum Camerarius in suo horto sub Seseli palustri descripserit, eius figuram prætermisam, addere placuit.

DE LIGVSTICO.

CAPVT XXIV.

LIGVSTICVM siue Siler montanum angustifolium: caule est tenui, cubitali, in alas brachiato, quæ umbellam albam paruam sustinent, folijs paucis, in segmenta angusta, oblonga, peucedani inftar (sed longe breuiora) diuisis, quæ in alis, fere capillacea: prope oppidum Stain-Austriæ, D. Burferus legit.

DE FILIPENDVLA.

CAPVT XXV.

FILIPENDVLA minor: radicem habet rufescentem, in filamenta extenuatam, sed per extrema glandulosam: folia duas tresve uncias longa, semunciam lata, ex segmentis pluribus, tenuissime diuisis ambitu serratis composita, veluti Potentillæ, duriora tamen & saturatius virentia, inter quæ cauliculus palmo minor in medio foliolo cinctus, exurgit; aliquando simplex, aliquando in summo bifidus, cui coma flosculorum albidorum, staminulis præditorum, aliquando quasi in capitulum compactorum, insidet: succedit semen, inftar racemi parui coactum. In asperis circa Montpelium legitur.

DE CRISTA GALLI.

CAPVT XXVI.

I. **C**RISTA Galli umbellata: radice est tenui, parua, caule palmo parum altiore, tenui & erecto: folijs paucis, unciam longis, angustis, per ambitum crenatis: caulis summo flores plures, lu-

rei, quasi in umbella dispositi, triplo maiores & latiores, quam in vulgari, quibus valuula lata membranæ semen continentis, succedunt. In Castilia agris, D. Albinus legit.

II. CRISTA galli angustifolia montana: hæc caule est cubitali, anguloso, folijs oblongis, angustis, acuminatis, margine crenatis, binis sibi ex opposito correspondentibus, ex quorum alis foliola minora prodeunt, & plerumque cauliculus, vnam alteramve vnciam longus, minutissimis foliolis cinctus: ipse vero caulis, in ramos semipalmares, etiam longiores, diuiditur: quibus flores pallidico, quo in vulgari, ordine, sed longe minores insident, quibus valuula, semen latiusculum includentes, succedunt. Hæc in montibus vrbis vicinis prouenit.

Valeriana alpina prima.

DE VALERIANA.

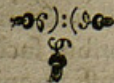
CAPVT XXVII.

I. VALERIANA palustris maior profunde laciniata: hæc è radicibus albis, oblongis, villosis, intricatis & odoratis, plures quam quinquaginta emittit caules, latos, folijs Valerianæ ex vno latere caulis dependentibus, sed multo maioribus, & incisuris profundioribus in aliquibus duplici serie luxuriantibus & propendentibus, vestitos; quæ, vt & radices, odorem Valerianæ vulgaris habent: flores non vidimus. Hæc prope urbem Budisfinam in loco palustri, à D. Franco seniore inuenta & eruta.

II. VALERIANA palustris inodora parum laciniata: ex radice fibrosa, leuiter Valerianam redolente, folia subrotunda, minime laciniata, pallide virentia, longis pediculis donata, prodeunt: inter quæ caulis cubitum superans, exurgit: quem rara folia, primis, forma & longis pediculis similia, bina ex aduerso respondentia, cingunt, quæ aliquando ad modum Valerianæ hortensis, ad exortum in lacinias diuisa, inodora sunt: caulis summo, flores quasi in umbella sparsa, pallide rubentes, insident. In palustribus nostris Michelfeldensibus frequens licet raro cum flore reperiatur, cum in fœniscio abscindi consuevit.

III. VALERIANA alpina prima: ex radice oblonga, odorata, caulis vnus (rarius plures) cubitalis, striatus, prodit: folia ad radicem plura, longis pediculis donata, ex rotunditate acuminata, sinuata, aliquando laciniata & in crenas profundiores diuisa, pallide virentia; quæ vero caulem ambiunt, pauca sunt, bina ternave iuncta, oblonga, incisa, binis alis pleraque donata; flores in summo caule pallide purpurascens, veluti umbellæ insident, quibus semen exiguum succedit. Iulio mense florentem in monte Wasserfall collegimus, vt in Phytopinace monuimus, quam etiam

ex montibus Geneuensis accipimus.

IV. VALE-

Valeriana alpina (scrophularia:
folio.

IV. VALERIANA alpina scrophulariæ folio: radice est nigricante, aliquantum torosa nodosa: ve: caule cubitali & sesquicubitali, cauo, striato, viridi (aliquando pluribus) folijs senis, septenis, longis pediculis donatis insident, quorum quædam subrotunda, quædam oblonga, quædam leuiter sinuata: at quæ caulem cingunt, pauca sunt, scrophulariæ folijs emula, vncias tres longa, sesquiunciam, vel vnciam lata, acuminata, leuiter crenata, bina semper iuncta: caulis, in summo, in longas tenues alas brachiatur, quibus flores pallide rubentes, Valerianæ syluestri similes insident: eodem loco vbi & prior prouenit: vtraque sub Valeriana montana prima & altera in Phytopinace proposita fuit. Videtur Clusius vtramque vna descriptione & figura expressisse, Valerianæ syluest. alpina primæ latifoliæ nomine.

Valeriana peregrina purpu-
rea.

V. VALERIANA alpina minor: planta palma minor, folijs ad radicem, primis quidem paruis, subrotundis, subsequensibus sesquiuncialibus, scabiosæ parua instar in lacinias acutas diuisis: inter quæ cauliculus vnciarum sex exurgit, binis ternisve folijs, in ternas, vel quaternas lacinias angustas diuisis, cinctus: in summo, umbella, flosculos purpurascens sustinens: ex montibus Pyrenæis, D. Burserus attulit.

VI. VALERIANA peregrina purpurea alba: ex radice parua, fibrosa, albicante, caulis exurgit pedalis, rarius cubitalis, tenellus (vt sæpe in terram reclinet) viridis, cauus, striatus, nodosus, & vt plurimum ad singulos nodos in binos ramos diuisus, horumque aliqui, in alios breues ramulos subdi-

subdiuiduntur. Folia habet pallide uirentia, pauca, duas tresve uncias longa, unam, rarius duas, lata, Nardi montanæ similia, ex aduerso bina sita, mollia, crassiuscula, quorum superiora interdum sinuosa, & ad exortum in crenas diuisa, & fere insipida: ramulorum summis flores inodori, elegantissime purpurei, vel albi, plures in caput congesti, longiusculi, extrema parte aperti, & in quinque lacinias diuisi, quorum duæ superiores breuiores & latiores, inferiores tanquam labra pendulæ, & media reliquis longior, quibus succedunt vascula oblonga, latiuscula, calices referentia incurua & fibrosa, in quibus semen, altero tamen vasculo inclusum, quod crassiusculum, fungosum, nigricans. Annua est planta, singulis annis serenda, quæ pro tempore sationis, citius tardiusve in hyemem usque floret. Sponte quidem in Latio prouenire audio, in loco quodam Siculo dicto (unde Valeriana Sicula) & in Sabinis ubi flore albo D. Vorstius obseruauit: utraq; & purpureo & albo flore in horto meo habui. Hæc ante annos viginti tres D. Paschalis Gallus, Valerianæ Indicæ Imperati nomine, Patauio misit: dein Nardi Creticæ nomine, semine à Casabona misso, in horto Montembelgardiano creuit. Verum nobiliss. Cortusus, Tripolium esse uoluit, cuius opinioni fauet icon Tripolij in manuscripto Codice Dioscoridæo, quem Illust. Pinellus Patauus in sua

Bibliotheca habebat. In Phytopinace & Matthiolo descripsimus & utrobique figuram adposuimus: nunc à Clusio Valerianæ Indicæ appellatione proponitur.

VII. VALERIANA rubra angustifolia: hæc à Valeriana rubra dicta, potissimum foliorum angustia differt, quæ linifolijs angustiora, breuiora, in acumen desinentia, rigidiuscula & pallida, caulem rotundum, nodosum inordinate cingit: verum tota planta, altera minor est, & in monte Baldo collecta.

NARDO CELTICÆ SIMILIS INODORA.
CAPVT XXVIII.

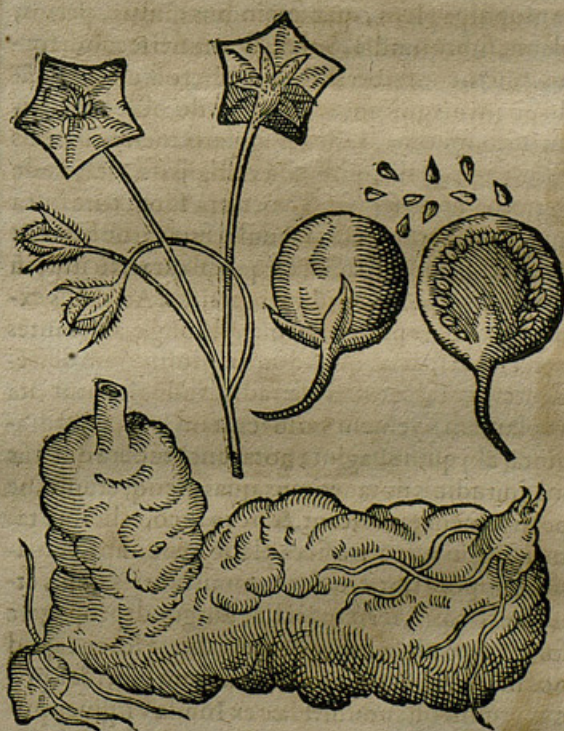
NARDO celticæ similis inodora: radice est oblonga, rufescente, capillata, ex qua folia aliquot oblonga, in latitudinem paulatim sese laxantia, longis pedicellis donata, viridia primum, dein flauescencia exurgunt, inter quæ cauliculus tenuissimus, palmaris, rarius altior, effertur, circa cuius medium foliola duo oblonga, angustissima: cauliculus in pedicellos abit, qui flosculos oblongos, pallidos, ut in Celtica sustinent, qui in semina exigua abeunt. Inodora est: hanc in Baldo & Alpibus Sumano conterminis, legimus, & in monte Dravenstein Austriae D. Burserus collegit, & Valerianæ alpinæ parue latifoliæ nomine, misit.

LIBER QVINTVS.

DE SOLANO.

CAPVT I.

Solanum tuberosum esculentum.

I. SOLANVM tuberosum esculentum: caulem habet ad duorum triumve cubitorum, rarius in viri altitudinem exurgentem, crassum, angulosum, striatum, leuiter hirsutum, in multos ramos infirmos, in terram, nisi ad miniculo sustineantur, procumbentes, brachiatum, ex quorum alis pediculi crassi, angulosi, flores sustinentes, prodeunt. Folia quæ primo nascuntur, Barbareæ similia sunt (quæ

admodum figura nostra & Matthiolo & huic libro addita eleganter, cum omnibus plantæ partibus, exprimit) ex atro purpurascentia, subhirsuta, cæteris pallide virentibus, absque pediculo, palmum longis, in sex, octo, plures & pauciores partes, ex vna costa dependentes, diuisis, ex rotunditate oblongis, integris, quibus singulis, duo sextuplo

M

prima

prima vel nona, cæteris maior, a se summo additur. Flores elegantes, exterius ex purpura candicantes, interius purpurascens, vel ex caruleo purpurascens (flore pleno in Austria haberi aiunt) deni, duodeni aut plures. alij clausi, pauciores aperti, q magni malorum in sanorum forma, singulari folio constantes, quinquanguli, lineis vel radijs quinque sub flauis, vel herbaceis per longum discurrentib⁹, ex quorum medio staminula rufescentia, vel etiam flaua communiter quinque, stylo subuiridi prominente, prodeunt: & flores, odorem Tiliæ florum quodammodo referunt. Hos fructus rotundi excipiunt, plures simul quasi ex racemo dependentes, longis pediculis, vt in Solano vulgari, donatis, quorum aliqui paruæ nucis alij auellanae magnitudine, alij minores immaturi atrouitentes: maturi atrorubentes, rarius albi & striati, humida & albicante pulpa pleni, quæ seminibus multis, paruis, planis, subrotundis, Solani somnifici secundi forma, fulcis, conferta est. Radix tuberosa est, aliquando pugni magnitudine, aliquando oblonga, aliquando minima, rarius singularis membri virilis forma, inæqualis, quibusdã vestigijs donata, vnde germina anno sequenti emersura sunt, cute fusca aut atrorubente tecta, medulla siue carne firma & alba: & quandoq; tuber ex quo planta nascitur, eũ eruitur, inane & flaccidum reperitur. Ad caulis exortum radices plures, fibrosæ, oblongæ, albicantes per terram sparsæ, quandoq; in profundum descendentes, cui alia tuberosæ radices adnascuntur, ita vt plantam hyemem versus erutam, vltra quadraginta (alij quinquaginta notarunt) tubera diuersæ magnitudinis notaerimus, quas pleriq; eruunt, ne per hyemem putrescant, & sicco loco, calidior tamen, alij in vase terra sicca pleno, reponunt, vernatiq; tempore terræ rursus committunt: ex ramis etiam reclinatis, terraq; tectis, Burgundi propagare solent, quo plura tubera acquirant. Florent apud nos in Iunio, & sæpe ad Autumnum vsq; & à primis pruinis offenditur. Hæc ex Insula Virginea primum in Angliam, inde in Galliam, aliasq; regiones delata est.

Huius radices in Virginea Openanck dici, eius historiae autor monet. Petrus Cieca in sua Chronica (& Gomara in sua Indiarum historia generali) Papas locis Quijo vicinis vocari scribit: Benzoni, Pape, & Iosepho Acostræ in hist. Indiæ, Papas: hinc Papas Indorũ vel Hispanorũ dicitur, Italis Tartuffoli, quo nomine & tubera nominare solent, Ger-

manis *Grüßlingbaum* / id est, tuborum arbor dicitur. ¶ Plantæ huius cum anno 1590. iconem suis coloribus delineatam, à D. Scholtzio, Pappas Hispanorum nomine accepissem, & à nemine descriptam inuenirem, in Phytopinace sub Solano tuberoso, & in Matthiolo, sub Solano tuberoso esculento, figura addita, descripsimus, eiusque iconem D. Clusio transmisiimus. Solanum appellauimus, propter formam aliquam foliorum cum malis aureis: florum, cum malis insanis: fructuum, cū baccis Solani vulgaris: feminum, cum Solanis penne omnibus: denique, propter totius plantæ odorem, quem cum Solanis communem habet.

An veteribus cognita? Pycnocomon Dioscoridis, nobiliss. Cortusius censuit, motus exemplari Dioscoridis manuscripto, cui similis figura adpicta. Et sane notæ florum ac radicem Pycnocomi Dioscoridis, huic Solano conueniunt: floris & feminis non item: Clusius deniq; in sua historia, Arachidnam Theoph. suspicatur, & Pappas Peruiuanorum vocat.

Indi radicibus panis loco vtuntur: quem Chunno vocant: radicem euulsam, foliq; expositam siccant, siccata in partes diffingunt, ex quibus edulium Chunno nuncupatam, admodum diu durans conficiunt. Pappas adhuc vero viridis, interdum quoq; vel cocta, vel assata manducatur: hæc Acostræ: qui addit, & aliud Pappas genus in calidioribus fundis plantari, ex quo fercula, Lacro appellata, parant. Sic in Insula Virginea, apud quos in humidis & paludosis locis nascitur, radicibus in aqua, aut aliter coctis, vtuntur. Sic nostrates, aliquando Tuborum modo sub cineribus assant, & cuticula ablata, cum pipere comedunt: alij assatas, & mundatas, in taleolas dissecant, & ius pingue cum pipere affundunt & comedunt, ad Venerem excitandam, semen augendum: alij & tabidis vtilis volunt, cum bonum alimentum præbeant: non minus quam castaneæ & pastinacæ alunt, & flatulentæ sunt. Relatum mihi, nunc apud Burgundos harum radicum vsum interdicitum, persuasi earum esse Lepram causare, & Artificokos Indicos vocari.

II. SOLANVM racemosum cerasorum forma: vel Cerasa amoris racemosa rubra: ex radice fibrosa, caules exurgunt bicubitales, angulosi, aliquantulum hirsuti, in multos ramos late se spargentes diuisi, qui infirmi sunt, & nisi ridica sustineantur, in terram procumbunt, succi pleni: ex caulis latere, pedi-

pediculi tres, quatuorve vncias longi, hispidi, flores sustinentes, prodeunt. Folia habet, in multas lacinias acutas, impari semper numero, Agrimonix foliorum instar diuisa & per marginem incisa, alijs folijs minoribus interiectis, pallide virentia, aspera & grauem odorem spirantia. Flores plures, quorum singuli singulis pedicellis insident, luteoli, ex quinque folijs acutis compositi, à calice viridi quinquefolio sustentati, in quorum medió capitulum paruum rufescens, apicibus donatum: quibus fructus succedunt, quasi in racemo dispositi, Ceraforum forma & magnitudine, virides primú, dein per maturitatem rubentes, in quibus, non secus quam in Pomo Amoris, copiosa humida medulla, & semen minutum albicans & planum, continetur. Planta annua est, & singulis annis serenda, quamuis in horto meo ex deciduo semine renata sit.

III. SOLANVM tryphyllon Brasilianú: ex radice tenui, oblonga, oblique serpente, cauliculus exurgit singularis, glaber, palmum superás, circa quem folia terna, ex vno centro prodeuntia, & in latus sparsa, Solano tetraphyllo similia, latiora tamen, vncias quatuor lata, quinque longa, ex rotunditate acuminata, tenuia, læuia, venosa: supra quæ cauliculus vnciarum quatuor assurgit, cui tria alia fo-

lia, vncias tres longa, longeq; angustiora insident, calicis instar sustentia florem magnum, album, venosum, ex tribus folijs, vncias duas longis, & fere vnciam latis, compositam. Hoc in syluosis Brasiliæ apud Tououpinambaultios copiose reperitur, referente Pharmacopæo Gallo, qui vna cum alijs D. Bursero communicauit. Ignorans quid esset, formamq; considerans, Solam nomen, propter formam quam cum Solano tetraphyllo habet, imposuimus.

IV. SOLANVM Mexiocanum. Iasminum Indicú dictú flore minore. Hoc à Iasmino rubro, vel Mexiocano maiore, q̄ communiter in hortis colitur, potissimum magnitudine differt, omnibus plantæ partibus minoribus & folijs rotundioribus, existētib; nam licet maioris flores, ex vno folio, conuoluuli florum instar, componantur, attamen radijs discurrētibus, quasi in partes quinque diuiduntur: minoris flores, similiter quidem formati sunt, sed totus flos vnā partem maioris non adæquat: ita vt huius quini flores, maioris vnum in circumferentia non æquent: præterea staminula quaterna minutissimis apicibus donata, cum stylo paulo longiore, è medio flore emergunt, quæ longius quam in maiore, extra florem producuntur: semen similiter quadruplo minus est.

Hyoscyamus Creticus luteus maior.

Papauer spinosum.

DE HYOSCYAMO.

CAPVT II.

HYOSCYAMVS Creticus luteus maior: caulibus est cubitalibus, robustis, ramosis, rotundis, mollilanugine oblitis: folijs latis, subrotundis, sinuatis, & circumrosis; hirsutis, longiore pediculo donatis: ex quorum alii pediculi lanuginosi exurgunt flores sustinētes; ex calice hirsuto in quinque apices secto, prodeuntes; oblongos, Lamij mellisophylli forma, quinquefariam diuisis; quorū tria folia superiora maiora & flaua, inferiora duo pallidiora, ex quorum medio, stamina quina, purpurascētia, apicibus flauescētib; vna cum stylo oblongo eiusdem coloris, offeruntur: floribus delapsis, calices indurātur, qui semen minutum sub-

rufum continent. Ex horto Montembelgardiaco, à fratre Ioh. Bauhino primum accepimus, semine à Casabona misso, quemadmodum in Phytopinace monuimus, & in Matthiolo figura addita, descriptimus: hanc postmodum Clusius, Hyoscyami Cretici alterius nomine, absq; figura proposuisse videtur.

DE PAPAVERE.

CAPVT III.

I. PAPAVER erraticum: Pyrenaicum luteo flore: caule est tenui, pilis exiguis, hinc inde aspersis: folijs teneris, glabris, pallide virentibus instar Caucalidis, vel Apij filiorum in lacinias diuisis per marginem incisiss & serratis, quorum costa med:

diæ pili paucissimi adpositi: ex folij ala, pediculus nudus, sex, etiam octo vnciarum longus, prodit, florem simplicem, magnum, quadrifolium, & colore luteum, sustinens: plura nõ licet, cum hoc sicum, in Pyrenæis, locis tamen vdis, natum, D. Burserus attulerit.

II. PAPAVER spinosum: ex radice tenui, oblonga, fibrosa, caulis sesquipalmaris, aliquando altior, ramosus, rotundus, striatus, minimis aculeis donatus, alba medulla plenus, exurgit: folia omnium prima ex semine prodeũtia, oblonga, angusta sunt: subsequētia vero, quemadmodum & ea quæ in caule sunt, papaueris corniculati instar laciniata: non hirsuta, sed mollia & nitida medium caulem amplectentia, quæ tres, quatuorve vncias longa, duas lata; per margines aculeis flauescētib⁹ & acutissimis armata; parte quidem superna viridia, at neruis, quasi tenui puluere asperso, albicantib⁹: parte inferna canescentia & neruis ex minimis aculeis exasperatis. Flos luteus, ex quinque; vel sex, aliquando quatuor folijs compositus, odorem Chelidonij maioris quodammodo referens, ramulorũ summis infidet: huic succedit capitulũ oblongum, pentagonum, hexagonum, & tetragonum, multis staminibus flauis id ambientibus, quod tenellum: summa parte rubescit, maturum vero nigricat, spinis frequentibus & firmis horridum: hoc semine nigro, sextuplo aliorum maiore, rotundo, in apicem desinent & elegantissime striato, plenum est. Iulio & Augusto floret, & autumno seri debet, cum planta annua sit.

Semen ex Angliã primum, nomine Figo del inferno, id est, Ficus infernalis, a D. Camerario iuniorē Norinberga allatum, vnde D. Doldius primum anno 1593. & mox nobiliss. Cortusus, Patauio, & plantam & semen transmisere; primusq; Papaueris spinosi nomine donauit, vti videre est in Phytopinace, & in Matthiolo, vbi & figura & descriptio proposita est, aliquot annis antequã Clusus, hoc, Papaueris spinosi nomine, in sua historia exhiberet. Tota planta succo flauescēte, instar Chelidonij maioris abundat, quam ob causam Glaucium ne sit Dioscoridis, dubitamus: eos enim qui Chelidoniam maiorem, & eos qui Poma amoris volunt, & eos qui Papauer corniculatum phœniceum, substituunt, non probamus. Dioscorides etenim suo Glaucio, foli Papaueris corniculati tribuit, addens λιπεώτερη φύλλα, nitidiora interpretor, quæ sunt Papaueris spinosi, non hirsuta, vt cornicu-

lati: addit totum croceo succo madere: quem sane, vel leuissimo vulnere copiosum hoc Papauer fundit. Sed de his, in Theatro, Deo volente plenius.

DE ARGEMONE.

CAPVT IV.

ARGEMONE alpina lutea: huic folia sunt, ad radicem parua, multa, in multifidas tenuesq; alas instar foliorum Scandicis incisa, viridia & læuiã, inter quæ cauliculi bini, terni, palmares, nudi, leuissimis pilis vestiti, recta assurgunt, qui florẽ vnicũ medię magnitudinis, luteũ, quadrifolium sustinent: ex floris vmbilico, plurimi apices flauescētes exurgunt: flori capitulum paruum subrotundum, asperiusculum, semen continens succedit. Hanc in monte Sneeberg Austriæ, qua parte ex pago eiusdem nominis perpendiculariter ascenditur, inter saxa D. Burserus reperit.

DE ANEMONE.

CAPVT V.

I. ANEMONE tenuifolia Cretica albo magno flore: folijs est Ranunculi pratensis, vel hortensis repentis, specie trifolia, rarius quinquefolia diuisis, per marginem crenatis: caule pedali, rotundo, flores duos vel tres albos, ex sex, vel septem folijs compositos, Papaueris erratici florem magnitudine superantes, sustinente: quibus capitulum, semimibus aliorum Ranunculorum more confarctum, succedit. Hanc delineatam, Patauij natam, Laurentius Rosena Germanus Pharmacopæus, vna cum alijs anno 1595; transmisit: cuius iconem etiam Phytopinaci addidimus.

II. ANEMONE syluestris alba minor: ex radice subnigricante, fibrosa, folia subrotunda, vnguem vix superantia, longis pediculis villosis donata, terna, quaterna, Ranunculi pratensis modo, tribus vsque ad vmbilicum incisuris, dein singulis, alijs tribus minoribus laciniata, pallide virentia, mollia & hirsuta exurgunt, inter quæ cauliculus candida lanugine pubescens, vnciarum septem altus, in medio duobus foliolis paruis laciniatis cinctus, cuius summo flos vnicus, paruus, triplo quam in vulgari minor, quinquefolius, candidus, in cuius medio capitulum exiguũ, multis breuissimis sub-

luteis staminibus cinctum insidet. In summa, ab Anemone sylu. alba maiore, quam tertiā Matthiolum facit, sola magnitudine differre videtur. Hæc prope Herbipolim sponte nascitur.

III. ANEMONE alpina alba maior: ex radice nigricante, folia exurgunt acuta, Cicutariæ modo, multis diuisuris secta, atrouirentia, & parte prona, secundum venarū ductum, villosa, inter quæ cauliculus tenuis, leuiter hirsutus, vncias sex altus, cuius summo flos albus, maior quam in vlla Anemone syluestri, vel etiam Pulsatilla vulgari, ex septem folijs compositus, ex rotunditate in acumē desinentibus, & pluribus in medio staminulis luteis donatus, insidet: an vero tandem huius, vt & sequentis flos, in plumosi seminis congeriem transeat, non constat.

IV. ANEMONE alpina alba minor: tota planta vncias quatuor non excedit, radiculam habēs paruum, nigram, folia longe minora, quam prioris, magisq; villosa: cauliculo est biunciali villosa, quæ circa medium folia similia amplectuntur, cuius summo flos albus, sex folijs donatus, priore quadruplo minor, multis staminulis luteis præditus, insidet: hæc q; ad Anemone syluestrem 2. Clusij accedit. Vtraque in Austria prouenit: illa in Blanckenstein: hæc, in Taurero Rastadiensis, vbi D. Burserus collegit.

DE PULSATILLA.

CAPVT VI.

I. PULSATILLA palustris: hæc folijs est ad radicem in tenuissima & angusta segmenta diuisis, corum pediculis hirsutis, inter quæ cauljs pedalis, rotundus, rufescens, leui lanugine aspersus, cuius medium folia capillacea acuta cingunt, ipsiusque summo flos vnus, villosa capitulo ex capillaceis folijs composito sustentatus, insidet, qui vulgari longe minor, ex folijs sex acutis, violæ nigræ colore compositus, staminibus in medio luteis: capitulum villosa cæsarie comosum, & incanescens, cum semen succedit. Hæc apud nos in pratis vdis & paludosis Michelfeldæ prouenit: & in hortum translata, cum vulgari, vegetior quidem fit, sed formam & colorem referuat.

II PULSATILLA apij folio venalis flore maiore: ex radice nigra, longiuscula, folia plura, pediculis oblongis, pilosis donata, crassa, dura, rigida, Apij

foliorum instar in quinas lacinias, & hæ in alias diuisa, margine piloso, prodeunt: inter quæ cauliculus vnciarum quatuor, nudus, at hirsutie incanus exurgit, qui florem magnum, trium vnciarum longum latumq; , ex sex folijs compositum, multisque apicibus luteis, vt & duæ sequentes, donatum, sustinet; qui colore variat, aliquando ex albo & subpurpureo mixtus, aliquando intrinsecus albus, extrinsecus subpurpurascens, vernali tempore florens: in syluis circa Francofurtum ad Oderam, D. Fleisserus, vt & sequentem, collegit.

III. PULSATILLA apij folio vernalis flore minore: & hæc ex radice crassa, nigra, oblonga, folia crassa, pauca, oblongis pediculis donata, Apij instar, sed in tres tantum lacinias ad vmbilicum diuisa, quarum quælibet in alias binas, ternasve lacinias, per marginem incisas, secantur, & pilis vix conspicuis donantur: cauliculo villosissimo, vncias duas alto, flos priore media parte minor, & dilute purpurascens insidet: Aprili, folijs plerumque carens, floret.

IV. PULSATILLA apij folio autumnalis: radice est longa, foris nigra, intus candida, folijs ad radicem plurimis, Apij modo in tres tantum lacinias, & has in alias diuisis, glabris, inter quæ cauliculus triuncialis, albis pilis villosus, florem præcedenti minorem obsoleti coloris, instar vulgaris, sustinens, qui, vt & priorum flores, in capitulum hirsutum, quod semen continet, abit. Septembri mense florens, in Lusatia, ynde D. Francus misit, reperitur.

V. PULSATILLA, folio Anemones secunda, vel subrotundo: radix crassa, nigra, aliquot propagines quandoque fundit: ex quibus prodeunt folia, pediculis oblongis hirsutis donata, instar Anemones bulbocastani radice subrotunda, inferne & per marginem leui lanugine candicantia, semper in lacinias tres latas, & hæ in alias bifidas, vel trifidas, minus profundas secta: inter quæ cauljs emergit pedalis, subhirsutus, infra medium angustis oblongis folijs (qualia & flori subiiciuntur) cinctus, florem subcæruleum, septem folijs donatum, & reliquorum more in pappum abeuntem, sustinens: ex

Lusatia à D. Franco, Pulsatillæ latifoliæ nomine, accepimus.

DE RANVNCVLO.

CAPVT VII.

I. RANVNCVLVS nemorosus Anemones flore minor: tota planta vncias sex non superat: radícula est tenui, obliqua, cauliculo tenuissimo, triunciali, quem folia, vt in Ranunculo nemoroso albo, in tres lacinijs, & hæ in alias, diuisa, sed vix vnguem lata, cingunt, ita vt tota planta cum flore, vnam vulgaris Ranunculi nemorosi albi lacinijs, latitudine non superet: hæc, cauliculus vncialis superat, florem paruum album sex foliorum sustinens. A vulgato nemoroso non distinguem, nisi hic paruus copiosissime in editissimo monte ad Curiam Rhetorum, & circa Monspelium fuisset obseruatus.

II. RANVNCVLVS rotundifolius repense echinatus: ad radicem nigricantem, capillaceam, folia sunt rotunda, crenata, vncialia, pediculis longissimis donata, quæ vero in caule, maiora, pleraq; rotunda, etiam in lacinijs, sed non vsque ad vmbilicum, diuisa: caulem habet pedalem, in terram reclinatum & quasi repentem, ac in alios diuisum, circa quem folia pediculis palmaribus donata: flores pallide lutei, paucis ad vmbilicum staminibus: flore deciduo, capitulum ex pluribus seminibus rufescentibus subasperis echinatis, simulq; congestis compositum, succedit. Tota planta ob pilos asperos mollis est, atrouirens, & circa Bononiam in agris prouenit.

III. RANVNCVLVS palustris echinatus: è radice in multas fibras longas capillatas diuisa, prodeunt folia glabra, atrouirentia, longis pediculis donata, communiter vnguem pollicis lata, pampini fere diuisura & in ambitu incisa, in caule tamen latiora & profundius laciniata: ramis est recuruis, aliquando pedalis, & in alios breuioribus, hique adhuc in minores, diuisis: aliquando tamen tota planta vncias quatuor non excedit, & tunc ramuli plures à radice, duas, tresve vncias non superantes exurgunt, quorum extremitatibus flores pallide lutei, quinquefolij insident: singulis succedit capitulum ex seminibus compressis, echinatis tuberculis obfritis, in apicem recuruum acutum desinentibus, pluribus, paucioribus, aliquando duodecim simul iunctis, compositum.

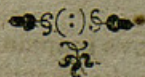
Locis humidis & aquosis Monspelluli gaudet.

Huius licet aduersaria sub Ranunculo palustri rotundiore folio semine echinato obiter meminerint, attamen quia cum Ranunculo palustri rotundifolio læui confundunt, vt in Phytopinace monuimus, integram veramque descriptionem proponere voluimus: hunc videtur Clusius in postrema sua historia nomine Ranunculi Apuleii, figuram minus fideliter expressum, exhibere.

IV. RANVNCVLVS grumosa radice folio ranunculi bulbosi: ex radice alba, grumosa, veluti ex paruis bulbis, sed firmiter compactis, composita, fibris oblongis intermixtis folia: Ranunculi vulgaris radice verticelli folijs similia, subrotunda, sed profundius dissecta, oblongis pediculis donata, leuissime pilosa, prodeunt: inter quæ caulis pedalis, hirsutus, rarius in ramos diuisus effertur, quem folia in angustos lobos secta bis cingunt, cuius summo flos luteus, aliorum forma insidet: cui capitulum, breuissimis aculeis armatum succedit. Hic Ranunculus agris Bononiensibus familiaris est, & à D. Agerio collectus. Huius etiam meminimus in Phytopinace, sub Ranunculo racemosa radice Ioh. Bauhini qui in montibus Bononiensibus reperit. An hunc intelligit Anguillara opin. II. dum meminit Ranunculi circa Sebenicum Dalmatiæ oppidum, radicibus. Chelidoniæ minoris, qui polyanthos sit: de quo & Camerarius in suo horto, sub Ranunculo pleno flore luteo repente maiore?

V. RANVNCVLVS geranij tuberosi folio: radice est fibrosa, caulibus multis cubitalibus, viridibus, leuibus, striatis & ramosis: folijs à radice absq; pediculis palmaribus, vncias sex longis latiq; superne atrouirentibus, foliorum Geranij tuberosi instar in multas lacinijs, sed longiores & latiores ad pediculum diuisis, & rursus in alias scissis: at in caulis summitate, in segmenta graminea partitis: flores in ramulorum summis plures, parui, lutei, multis in medio staminibus, quibus capitulum paruum rotundum cum semine succedit. Non longe Patauio in Arqua, vbi Petrarchæ sepultura, anno 1578. legimus, quem nobiliss. Cortusius.

Batrachium verum nominavit.

Ranunculus montanus subhirsutus
latifolius.

VI. RANUNCULUS montanus subhirsutus latifolius: ex radice oblonga, fibrosa, folia prima Geranio columbino similia, subnigricantia, mollia, in tres primum lacinias ad pediculum diuisa, & hæc in alias tres, hæcque in alias secta, pediculis palmaribus, subhirsutis donata prodeunt, quorum tamen superiora latiora & acutiora: inter quæ caulis sesquicubitalis, cauus, striatus, pene glaber, in ramos brachiatus, effertur: quibus flores parui, pallide lutei, quinquefolij insident; his semina, in capitulum congesta, succedunt. Hic in humidis montis Mutetæ prouenit.

VII. RANUNCULUS montanus lanuginosus folijs ranunculi pratensis repentis: radicem habet fibrosam, rufescentem, à qua, cum caule tenui, cubitali, lanuginoso, superne in alas diuiso, prodeunt folia pallide virentia, tactu mollia, pediculis pal-

maribus, lanuginosis, donata, instar Ranunculi pratensis repentis, in tres primum lacinias, oblongis pedicellis donatas, & hæc in alias acutas, per marginem crenatas, diuisa, flos aureus, quinquefolius, priore maior est. In altissimis montibus, vt in Belken Marchionatus, reperitur.

VIII. RANUNCULUS saxatilis magno flore: radix ex oblongis fibris capillaribus composita est: folia habet ad radicem plura, oblongis pedicellis nonihil lanuginosis donata, vnguè vix lata, in tres paruas lacinias, & hæc in binas, vel ternas acutas diuisa, inter quæ cauliculus palmo minor; tenuis, lanuginosus, cuius summo flos magnus, aureus, splendens, quinquefolius, multis in medio staminibus rufescentibus, insidet. Circa Monspelium in saxosis creuit.

IX. RANUNCULUS saxatilis folijs subrotundis: radix in fibras oblongas, capillaceas abit: folia per terram sparsa, subhirsuta, crassa, pedicellis vncialibus donata, vix vnguem lata, in petiola parua, subrotunda, & hæc in alia diuiduntur: cauliculus tenuis, lanuginosus, sex vnciarum, ad exortum statim diuiditur: flos luteus, quinquefolius, multis staminibus donatus. Eodem quo prior loco reperitur.

X. RANUNCULUS minimus saxatilis hirsutus: radice est pusilla, capillari, circa quam foliola plurima, in tres lacinias subrotundas, & per marginem incisas, diuisa, longis pedicellis hirsutis donata quæ cauliculus, duarum triumve vnciarum, hirsutus exurgit, florem luteum, aliorum Ranunculorum similem, multis in medio croceis staminibus, sustinet: cui capitulum paruum, vt in alijs succedit. Non longe Monspelio, ad Lattes, prouenit.

XI. RANUNCULUS villosissimus Monspeliacus: radice est fibrosa, rufescente, folijs ex ea prodeuntibus crassis, villosis, paruis, in lacinias primum ternas, alias subrotundas, alias acutas, & hæc in alias incisas & per marginem crenatis: quæ vero in caule sunt, in oblongas & acutas, & quasi aculeo armatas lacinias, sed longitudine impares, diuiduntur: inter quæ caulis palmaris, in breues alas brachiatus, quibus singulis, folium in plures lacinias diuisum, subiicitur: flos aliorum Ranunculorum forma, mediæ magnitudinis, lutei coloris est. Totâ planta ob pilos rufescentes, molles, villosa & rufescens est, & Monspelluli in saxosis reperitur.

DE DORONICO.

CAPVT VIII.

I. DORONICVM Helueticum incanum: ex radice geniculata, & quasi squamata, caulis emergit pedalis, rotundus, incanus, cui flos magnus luteus, folijs aureis longiusculis non crenatis, discū cingentibus, qui tandem in pappum abit cum semine aliorum simili: folijs est crassis, ad radicem aliquibus subrotundis, alijs ex rotunditate oblongatis, in ambitu dentatis & serratis, parte inferiore vna cum pediculis ob incanam lanuginem molli- bus, superne vero pallide virentibus & neruo albicante: quæ vero caulem ambiunt, longa sunt, angusta & acuminata, acris & amari saporis: ex Helueticis alpibus D. Burferus attulit.

II. DORONICVM Helueticum humile crassis folijs: planta palmaris est, folijs crassis & densis, superne atrouirentibus, inferne pallidis, non nihil hirsutis, primis quidem ex rotunditate oblongis, per ambitum crenatis, pediculi basi caulem ambiunt, sub sequentibus vero, vncias sex longis, sesquiunciam latis, quorum superiora pediculis carent: caule est breui, hirsuto, in ramulos biunciales diuiso, quorum singuli florem luteum, mediæ magnitudinis, sustinent. Iulio mense in Valesi norum iugis (auff der Gemme vocant) floret, vbi D. Fleisserus eruit.

DE ELLEBORO.

CAPVT IX.

ELEBORVS niger Saniculæ folio minor: radices nigrae subsunt & ab vno exiguo capitulo fibræ quamplures tenues descendunt: folia, quæ oblonga pediculis donata, subrotunda sunt, vnguem pollicis lata, in septem lacinias breues & angustas, ad vmbilicum vsque diuisa, per margines crenata, in caule vero, breuissimis pedicellis tenuissime fissis: inter quæ cauliculi bini, terni, tenuissimi, palmares, & glabri exurgunt, vno alterove folio vestiti: aliquando in summo, pedicelli ad latera prodeunt, qui flosculos complures simul factos, candidos, quasi in muscario in nectos, sustinent. In summa, verratum nigrum Dodonæi, siue Astrantiam nigram Lobelij, per omnia refert, solaque magnitudine dif-

fert. Hæc in Alpibus solum reperitur, vt in monte Fracto, Spligel Rhætorum & in Pyrenæis.

DE GENTIANELLA.

CAPVT X.

I. GENTIANELLA alpina latifolia magno flore: ad radicem nigricantem, fibrosam, folia humisparia, quaterna, quinave subrotunda, crassa, plantaginis, vel Calthæ alpinæ forma, vnciam lata, duas longa: inter quæ cauliculus vncias quatuor altus, vno alterove folio donatus, cui vtriculus insidet, vnicum florem oblongum, cæruleum, calatho similem sustinens: cuius calicis vtrinque folium oblongum adponitur: ex Helueticæ alpinis habemus.

II. GENTIANELLA omnium minima: ex radice oblonga, tenui, albicante, foliola oblonga angusta, viridia, plurima simul instar cespitis coniuncta, prodeunt, inter quæ pedicelli breuissimi (tota enim planta, radice excepta, ad vnciam non excedit) quibus singulis flosculus, pro plantulæ ratione magnus, pallide cæruleis, staminulis donatus, caliculo inclusus, insidet; hæc nisi summe amara esset, Muscus aliquis floridus censeretur: in summis Alpium Helueticarum iugis reperitur.

DE PLANTAGINE.

CAPVT XI.

I. PLANTAGO maxima tota glabra: ex radice nigricante, fibrosa, folia sex, septem, octo, glabra, carnosa, & nervosa vncias sex longa, quatuor lata, pediculis pene palmaribus, initio rubetibus, donata, prodeunt: inter quæ pediculi nudi tres, quatuor, quinque, bicubitales, atrorubentes, rotundi, striati, spicam pedalem sustinentes, exurgunt: circa Monspelium reperitur.

Reperitur quoque folijs laciniatis, tenuibus, glabris, pedalis, vncias sex latis, caule etiam superante, & ad spicæ exortum, folia habente.

II. PLANTAGO quinqueneruia caulium summitate foliosa: hæc à vulgari in eo differt, quod cauliculi spicam floram sustinentes, in caulem palmarem excrefcunt, in cuius summitate, folia plura, eodem modo quo ad radicem disposita: spicis, non ob-

longis, sed rotundis, breuissimis pediculis lanuginosis insidentibus.

Reperitur etiam quinqueneruia vulgaris, spicis bifidis: vel loco spicarum, sunt capita mire variantia, à pediculis nudis sustentata, quorum quædam ex infima spicæ parte, vtrinq; vnum capitulum obtinent, alia plurib. capitulis, vtrinq; spicæ circumiectis, donantur.

III. PLANTAGO trineruia angustissimo folio: radice est tenui, fibrosa, albicante; folijs aliquando palmaribus, aliquando vncias quinq; longis, strictissimis, atrourentibus, tribus nervis distinctis, per marginem potissimum pediculis, pilosis: inter quæ cauliculi plures exurgunt, alij cubitales, alij pedales, alij palmares, aliquando triunciales, ad exortum aliquando villosi, glabri nonnunquam, quibus spicæ breues, oblongæ & subrotundæ insident. Hanc sæpius ad vias, maxime ad rudera, notauimus.

IV. PLANTAGO angustifolia paniculis lagopice: ex radice oblonga, fibris oblongis capillata & rufescente, cauliculi plurimi, aliquando supra viginti, nudi, leuiter hirsuti, rotundi, recurui, altitudine impares, alij palmam excedentes, semipalmares, alij duas tresve vncias non superantes, prodeunt, qui capitulum lagopi forma, modo longum, modo breue, molle, rufescens sustinent: ad latera flosculi parui, rufescentes, tenuissimis pedicellis insidentes conspiciuntur, quibus semen minutissimū succedit: folia habet plura, neruosa, vncias quatuor longa, vncia angustiora, hispida, & in exquisitissimum apicem desinentia. Hæc copiose in agris Neumausensibus prouenit.

Hæc aliquando ita parua, vt vncias tres non superet, magis villosa, & capitulis minimis rotundis donata.

DE HOLOSTIO SIVE LEONTOPODIO CRETICO.

CAPVT XII.

HOLOSTIVM siue Leontopodium Creticum: ex radice rufescente & quasi squamata, paulatim gracilescente, & in fibras diuisa, folia viginti, etiam plura, palmaria, angusta, nervis tribus per longitudinem discurrentibus distincta, & hirsutie subaspera, prodeunt: inter quæ pedicelli plures, molli rufescente lanugine pubescentes, duarum triumve vnciarum conspiciuntur, quibus singulis capitulum crassiusculum, rufescens insidet: flosculi albicantes, umbilico nigricante præditi, quandam foraminum speciem præbent: at in senescente, & arescente planta, pediculi crassiores & rigidifacii, vna cum capitulo terram versus, ad radicis caput adeo curuantur, vt pedem leoninum quodam modo referant. Hæc in Creta prouenit, & Patavio à Laurentio Rosena in Pharmacopæo, Leontopodij Cretici & Catanæces Cortusi nomine: dein pro Holostio minore, ab Imperato Neapoli accepti, & ante viginti & aliquot annos descriptionem, figuram addita, in Phytopinace proposuimus: postmodum & Clusius Leontopodij Cretici nomine, exhibuit.

DE CORONOPO.

CAPVT XIII.

CORONOPVS maritimus minimus: radícula est longa, capillari, foliolis multis per terram sparsis, in lacinias tenues instar foliorum Scabiosæ minoris siue Stæbes diuisis: inter quæ plures pedicelli recurui, vnciales, thyrsulos paruos spicatos & hirsutos sustinentes, flosculis minutissimis donatos: tota planta hirsuta est: hanc.

D. Gillenius misit.

DE PSTI-

Pſyllium minus.

DE PſYLLIO.

CAPVT XIV.

I. PſYLLIVM Indicum folijs crenatus: radice est oblonga, tenui, fibris capillata: caule circa radicem lignoso & rufescente, rotundo, subaspero, pedali, in frequentes ac foliosos ramulos diuiso, qui capitula plura, singula singulis pedicellis insidentia, sæpius dena, duodena, squamata sustinent, è quibus flosculi pusilli, pallide lutei, lanuginosi relucunt: semen nigricans, paruum, splendens, succedit: folia habet oblonga angusta, acuta, crenata, instar foliorum Coronopi, nonnihil laciniata, hirsuta: ex semine Pſyllij Indici nomine sato, in horto aliquoties Iulio florens, enatum. Et hoc Dioscoridis Pſyllium censemus.

II. PſYLLIVM minus: huic radix est tenuis, ob-

longa subalbida, fibris paucis capillata: ramuli semipalmares, rotundi, tenues, rufescentes, in terram reclinati, in summo in minores diuisi: folijs breuib. angustis, binis sibi ex opposito respódentibus, quæ alis subijciuntur, aliquando ternis, nonnunquam quinis simul iunctis: ramulorum fastigijs, capitula squamata insident, quibus vtrinque foliolum vnum (aliquando plura & impari longitudine) paruum recuruum & per maturitatem rigidum subijcitur: flosculos habet pusillos, albos, pedicellis inhaerentes, quibus semen longe vulgari minus, subnigrum relucens, succedit, Augusto florens in horto collegimus, semen Patauio ex nobiliss. Bemberti horto, Gottne rubri & albi nomine misso: sic & Alpinus, Gottne rubrú nominauit, differentiam inter Gottne rubrum & Gottne album (hoc enim Holostij species est) faciens. Idem & Botrio rubro nomine, Sprengero Heidelbergæ accepimus.

DE LIMONIO.

CAPVT XV.

I. LIMONIUM maritimum minus foliolis cordatis: ad radicem crassam, lignosam, rufescentem, parumque fibrosam, folia plurima, densa, carnosa, laeua, subrotunda, per terram instar cespitis sparguntur, in quibusdam plantis obtusa, nulloque mucrone prædita: in alijs, in summo sinum habentia, & cordis formam referentia: inter quæ cauliculi plures, inæquales, trium, quatuor, etiam sex unciarum teretes, nudi, prodeunt, in plurimos breues & recuruos ramulos diuisi, flosculis frequentibus paruis, pallide rubentibus onusti. Hoc in littore maritimo, vt circa Massiliam & Louornum, reperitur.

II. LIMONIUM maritimum minimum: tota plátula uncias quatuor vix excedit: nam ad radiculam oblongam, rufescentem, in summo diuisam, foliola minima, subrotunda, crassa, instar Sedi compacta, inter quæ cauliculi unciales, paucos flosculos pallide rubentes, vel subcæruleos sustinentes, exurgunt. Hoc in insula quadam non longe Massilia, prouenit. De alijs Limonij differentijs, in Theatro agetur.

DE BISTORTIA

CAPVT XVI.

BISTORTA alpina maxima: ex radice quadruplo quam in vulgari maiore; contorta, geniculata, fibris capillata, foris nigricante, intus alba, caules bicubitales, nodosi, striati, maiori ex parte nudi exurgunt, quorum quælibet spicam florum sub-purpureorum, vnciarum quatuor sustinet: folia

DE PYROLA.

CAPVT XVII.

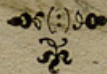
Pyrola al fines flore maior.

PYROLA Al fines flore duplex est. Europæa & Americana, vtraque maior & minor est: nullius.

habet oblonga, in acumen desinentia, venosa superne virentia, inferne cæsia, vel etiam incana: quorum quedam ad cubiti altitudinem accedunt, sed angusta, vncias tres lata. In altissimis Silesiorum montibus reperitur, vt in Sudetorum iugis, velut ad Gigantæum, Albis fontes

Schnee gruben.

Pyrola al fines flore minor.

hactenus figura posita fuit: Europæam tamen, primus Val. Cordus in obser. sylua sub herba trientali proposuit; dein Iohannes Thalius, in sua Harcynia Saxothuringica, sub Alsmâthemo descripsit: & Iohann. Francus in horto Lusatiæ, nomine herbæ pusilla trientalis, & tandem Casp. Schwenckfeldus, in suo Catalogo plantarum Silesiæ, Alsinem alpinam nominauit: nulla differentia ostensa. Alsinanthemi maioris & minoris nomine, à D. Sigfrido Helmstadio: Pyrola Bohemica maioris & minoris, à D. Doldio: minorem vero, nomine Anonymi Belulæ folio, in beruletis Scotiæ natam, D. Cargilus, ex Scotia misit. Huius descriptionem, à prædictis propositam, prætereire, & Brasilianam maiorem describere, in præsens lubet.

PYROLA Al fines flore Brasiliana: ex radice alba, tenui, capillata, cauliculus effertur singularis, tenuis, læuis, sex, septemve vnciarum, inferiore parte nudus, circa medium duobus foliis paruis sibi oppositis donatus, superius vero folijs sex vel septem per ambitum cinctus: quæ magnitudine imparia sunt, aliquibus vncias duas, alijs vnam longis, vnciam vel semunciam latis, Plantaginis quinqueneruia forma (cū & per huius folia quinque nerui discurrant) sed glabra, tenera & viridia, in acumen fastigiata, ex quorum medio pedicellus tenuis, vncialis exurgit, florem singularem, pallide luteum, vngui pollicis æqualem, quadrifolium, striatum, cuius folia (stellæ modo disposita) lateralia, alijs duobus latiora sunt: ad floris umbilicum, staminula plura exigua, rufescentia occurrunt.

Hæc in Brasilia apud Tououpinambaultios reperta

reperita est, & ab Europæa, potissimum folijs quinquerujs differt, cum per Europæe, tam maioris, quam minoris folium medium, vnicus neruus feratur, à quo fibræ per latera sparguntur: dein flore, quintuplo maiore: At minor Brassiliana, ab Europæa minore, solum foliorum magnitudine, quæ in Brassiliana longiora, angustiora que sunt, differt.

DE POTAMOGETO.

CAPVT XVIII.

I. POTAMOGETON racemosum angustifolium: radice est capillacea, rufescente, cauliculis tenuissimis, palmaribus, in aqua fluitantibus, folijs angustis, longis, binis ex opposito respondentibus: aliquibus in ambitu leuiter sinuatis, aliquibus minime sinuosis: petiolo tenui, breuique, flosculi pusilli, vix in morem congesti, insident, quibus granula aculeata, simul iuncta succedunt. Hoc prope Monspelium, ad molendinum in aqua fluitans reperitur: idem tribuli aquatici minoris nomine, D. Francus ex Lusatia misit.

II. POTAMOGETON gramineum ramosum: ex cauliculo pedali, etiam cubitali tenuissimo, rotundo, albicante, in plures alas brachiato, folia graminea, oblonga, atrouirentia, non alternatim, sed multum ab inuicem distita, prodeunt, quæ in alia folia, fere capillacea, abeunt, nihilominus tamen ex primi folij ala, cauliculus in similia folia abiens, exurgit: in extremo caulis, pediculus triuncialis, flosculos minutos, & granula subsequencia minuta & subaspera, non racemi modo, sed magis, & velut in spica, dispersa, sustinet. Hoc in paludibus Austriæ fluitans, Fontilapathi graminei nomine, D. Burserus misit.

III. POTAMOGETON minimum capillaceo folio: hoc paruum est capillaceo & caule & foliis oblongis, inordinate dispositis, pallide virentibus: in summo, pedicello paruo, modo vno, modo duobus, capitulum minimum & acuminatum, prioris tamen forma, quod minutissimo flosculo pallidulo successit, sustinens, quorum aliud expansum, aliud quasi vesiculæ foliaceæ in acumen definentis, inclusum est. Hoc cum sequenti, Monspelio D. Burserus attulit.

IV. POTAMOGETON capillaceum, capitulis ad alas trifidis: hoc cauliculo est palmari, pilo non crassiore, ramoso, articulado, ad quemlibet articu-

lum, folia bina, oblonga, quouis pilo tenuiora, ex aduerso respondentia: quorum alis, minutissimi flosculi palliduli insident, qui iuncti, nodulum quasi referunt, quo maturato, nodulus siue capitulum, ex tribus portiunculis semicircularibus in apicem abeuntibus & rufescentibus compositum, conspicitur: nihilominus tamen, ex priorum foliorum alis, pedicellus exurgit, qui in tria, etiam plura foliola absimitur, similisq; in medio nodulus adponitur; in summitate namque capitulum nullum est.

DE SERPENTARIA.

CAPVT XIX.

SERPENTARIA triphylla Brassiliana: hanc integram describere non licet, siquidè solum caulis portio cū folio & flore ad manus sit: quare ex caule rufescente, striato, exurgit, folij pediculus palmaris, & læuis, in cuius summo folium tenue, albide virens, fibrosum, subrotundum, trifidum, in exquisitum apicem definens, duabus partibus inferioribus, & quidem inferne sinum obtinens, quorum quodlibet, vncias binas cum dimidia latum, longitudine vero vncias quatuor superat: flos serpentariæ maioris forma, similiter pediculo triunciali donatus, longitudine vnciarum quinque, latitudine sesquiuncialis, atrorubens, striatus, venis albicantibus per medium, maxime extrinsecus, excurrentibus: pistillo nigricante, oblongo, in summo bifido. Ex Tououpinambault Brassiliæ anno 1614. allata.

DE TVSSILAGINE.

CAPVT XX.

TVSSILAGO alpina folio oblongo: ex radice nigricante, minimi digiti crassitie, plurimis fibris donata, caulis exurgit cubitalis, hirsutus, rufescens, striatus & asper: folijs ad radicem quinis, senis, longis pediculis donatis, oblongis, nigricantibus, duris, hirsutie asperis, per marginem crenatis, & imparis longitudinis: at in eaule binis, ternisve angustioribus: cuius summo, aliquando in ramos diuiso, flos muscosus, luteus, latis magnis insidet, qui tandem in pappum euanescit. In Heluetiorum alpibus & Baldo (sed angustioribus folijs) prouenit.

DE CACALIA ET LAPPÄ.

CAPVT XXI.

CACALIA tomentosa: folia habet Tussilaginis folijs maiora, figura instar Personatiæ oblonga, in ambitu serrata, nonnunquam sinuata, superne ex virore nigricantia, venis tamen, in cana lanugine albicantibus, percurrentibus: inferne, propter densam & mollissimam lanuginem qua pubescunt, candidissimis: quorum pedicelli oblongi, striati,

non secus ac folia, lanuginosi: de floribus nil constat cum solum folia aliquot D. Paschalis ad nos miserit, in Sumanò monte prope Vincentiam collecta: eandem circa Thermas Fabarias, sed floribus, cauleq; carentem, postea obseruauimus.

LAPPÄ rosea: hæc à vulgata differt capite: nam circa floris capitulum, folia plura, veluti in Plantagine rosea, dense stipata, iunguntur, quæ singula in mollem aculeum desinunt: hæc apud Lipsenses frequenter reperitur: vnde à D. Iungermanno accepimus.

LIBER SEXTVS.

DE LEUCOIO.

CAPVT I.

I. LEUCOIVM luteum magno flore: hoc à vulgari Leucoio luteo Keiri dicto, differt magnitudine & colore, quia paruum fruticem, valde ramosum & totum virentem refert: folijs est maioribus, viridibus, splendentibus: floribus quadrifolijis magnis, ita vt huius folium, vulgaris totum florem pene adæquet, odoratissimis, intensiorisque lutei coloris: siliquis copiosis, semen minutum, planum rufum continetibus. Hoc Maio mente & maiore ætatis parte floret, pertenuis est, & frigoris patiens, cuius semen, Leucoij lutei Hispanici nomine misum est.

II. LEUCOIVM luteum serrato folio: hoc à præcedente folijs potissimum discrepat, quæ duplo pene longiora, angusta, per latera crenis asperis serrata, & in aculeum finientia, quæ similiter crassa, sed pallide virètia, mollia, quia parte inferna quasi lanugo aspersa est. flores lutei sunt & magni. Hoc D. Doldius Norinberga misit.

III. LEUCOIVM luteum sylvestre hieracifolium: hoc circa radicem crassiusculam, albicantem, in oblongas fibras capillatas abeuntem, folia plura habet per terram sparsa, eaque oblonga, angusta, subsæpera, sinuosa & per ætatem in planta luxuriante Hieracii instar sinuata, quæ circa caulem pedalem, striatum, nonnihil in canum alternatim disposita, oblonga, latiuscula, vt in Keiri vulgari pal-

lide virentia, ob raras crenas inæqualia, tamq; ob leuissimam hirsutiem aspera: caulis maior pars floridus est flores lutei sunt, quadrifolij, Keiri floribus minores, oblongis pediculis donati, quibus siliquæ triuiciales strictissimæ, in summo vtrinque parum reflexæ, succedunt: hoc in syluis prope Neustadium Hærcyniæ reperitur, vnde D. Furerus misit.

IV. LEUCOIVM album odoratissimum folio viridi: radice est multifida, caule viridi, ramoso, aliquando minimi digiti crassitie: folijs viridibus, splendentibus, crassis, Keiri folijs forma respondentibus: floribus albis, quadrifolijis, suauiter a dmodum & quidem vesperi Hesperidum modo, olentibus, cuius nomine nostrates, *Bisem Mägelstn* id est, molcū redolentes garyophyllos vocant: quibus siliquæ longæ, crassiusculæ, virides, duplicem planorum feminum ordinem, membrana intercurrente, continentes, quod Leucoii albi Cretici nomine primo accepimus. Hoc per aliquot annos durat, si hyeme in cella asseruetur.

V. LEUCOIVM minimū Creticum: cauliculo est palma minore, viridi, striato, leuissimis tamen pilis aspersis: foliolis subrotundis, pallide virentibus, longis pediculis donatis, aliquando binis ex opposito, aliis alternatim sitis: cauliculi summū in duos pedicellos abit, qui flosculum oblongum, caruleum, quadrifolium, modo vnum, modo duos, sustinent.

stinent. Hoc ex horto nobiliss. Contareni, D. Lenzius attulit.

VI. LEVCOIVM maritimum minimum: radiculam habet tenuissimam, oblongam, albam, ad quam foliola minima quina, senave, subrotunda & pallida: cauliculus sesquiuncialis, rufescens, quinis, tenuis, foliolis oblongis, obtusis, hirsutis subcanis, alternatim dispositis, cingitur: flosculus unum vel alterum subcauleum, cauliculus & pedicellus hirsutus sustinet. Hoc in litore maris prope Terracinum reperitur.

DE HESPERIDE.

CAPVT II.

I. HESPERIS sylvestris flore paruo: caule est cubitali, viridi, striato, nodoso, multis alis fere palmaribus, donato & concavo: folijs quam in vulgari acutioribus, in ambitu profundius serratis, viridibus, subhirsutis & minus vulgari asperis: floribus plurimis, subcauleis, quadrifolijs paruis, ita ut huius flos integer, vix vulgari foliolum adæquet, quibus siliquæ strictissimæ succedunt. Hæc, circa Monspelium in horto Dei, ad aggères aquarum, à D. Bursero collecta fuit.

II. HESPERIS sylvestris Hieracij folijs hirsuta: tota planta hirsuta est, caulē habens pedalem, angulosum, hirsutum, pallidē virentem, in summo in ramos aliquot alternatim dispositos diuisum, folia Hieracinis instar laciniata & sinuata, oblonga angusta, acuminata, crassa, hirsutis aspera, quorum superiora pediculis carent: flores in calicibus hirsutis rubri, magnitudine Hesperidis vulgaris flores æquantes: quibus similes siliquæ, semen continentes succedunt. In saxosis humidis Prouinciæ, D. Burserus legit.

DE SAPONARIA:

CAPVT III.

SAPONARIA concava Anglica: planta est elegans; radicibus fuscis, crassis, longis, lentis, repentibus sibiellis paucissimis adherentibus: vnde caules exiungunt cubitales, rotundi, striati, glabri & albi, geniculis distincti, in terram reclinati, & concavi: circa quos folia viridia, glabra, subrotunda, nervosa, vncias duas lata, paulo longiora, rarius ex singulis geniculis bina, sed ex quolibet geniculo unum tantum, nullo certo ordine vel numero nascitur, quod antequam expandatur, fistulæ instar caulem complectitur: flores in summo caulicorum, ex su-

periorum foliorum sinu, tenerrimis pedicellis subnixi, ex caliculis oblongis, nonnihil hirsutis prodeunt, Saponariæ vulgaris forma, ex quinque folijs per oras crenatis, commissi qui colore albi sunt, leui carneo colore asperso, in quorum medio staminula quædam exigua: semen non vidimus.

Hæc æstate media floret in Anglia, quæ in Comitatu Northampton, in nemore quodam Spanie dicto, à D. Gerardo Chirurgo Londinensi reperta, Gentiana concava nominata, & Londino à D. Listero, vna cum figura suis coloribus illustrata, missa fuit.

DE LYCHNIDE.

CAPVT IV.

I. LYCHNIS auriculæ vrsi facie: itanc in Phytopyrace sub Lychnide viscosa Cretica exhibuimus, cuius hæc perfecta descriptio est: radice est alba, longa, & fibrosa, folijs ad radicem pluribus, etiam viginti numero, per terram sparsis, incanis, lanuginosis, Auriculæ vrsi folijs forma & crassitie similibus, vncias tres, etiam quatuor longis: quæ ex longissimo & latissimo pediculo sensim rotundam figuram acquirunt, & rarius vnguem latitudine superant: caulem habet sesquicubitalem, ramosum, rotundum, hirsutum, firmum, in summo læto succo glutinosum: flores ex viridi stauescentes, plures, quasi in umbellâ congesti, quinquefolij & bifidi: quibus caliculi parui, semen minutum nigricans continentes, succedunt. Hanc à Ioh. Bauhino, Viscaginis auriculæ vrsi facie Candia, quo nomine semen à Calabona Florentia acceperat, primum habui: dein Lychnidis auriculæ vrsi facie: & hanc postmodum Clusius, Lychnidis syl. latifoliæ nomine, exhibuit.

II. LYCHNIS syl. minima exiguâ flore: ex radice oblonga, tenui, cauliculus rotundus, rufescens geniculatus, trium quatuorve vnciarum, in alas minimas brachiatus exurgit, foliolis binis exiguis, acutis, ad quemlibet geniculum & alam, & ex quolibet ala, pedicelli oblongi, angustissimi, rigidi, quibus flosculus purpurascens, ex quinque foliolis, singulis cordis formam referentibus, compositus insidet. Hæc circa Monspelium, in pede montis qui est prope Boutonet copiosè reperitur, quam Centaurium minimum appellabant. Verum ante quadriennium eandem, sed palmum superantem, &

Florentiæ ad agrorum margines natam, Tunica peculiaris nomine, à D. Bursero

accepimus.

DE CARYOPHYLLO.

CAPVT V.

I. **CARYOPHYLLVS** arborefcens Creticus: ex radice crassa, alba, dura, & lignosa, caules cubitum superantes exurgunt, albi, rotundi, læues, geniculati, lignosi, in alas brachiati: folia habet ad radicem plura, longa: angusta, in acutum mucronem definentia, pallide virentia, in caule paucissima: flores, è calicibus viridibus, tenuissimis & acutissimis foliolis cinctis quinquefolij, eleganter, sed non profunde fimbriati, ex diluta purpura rubentes, prodeunt: ex quorum medio itaminula plura breuiaque prominent: semen verò paleaceum in caliculis continetur. Ex semine Cretico, in horto Montembelgardiano velur in arbusculam excreuit.

II. **CARYOPHYLLVS** syluestris repēs multiflorus: ex radice crassa, lignosa, subfusca, cauliculi plurimi, etiam quandoque supra triginta, trium quatuorve vnciarum, tenues, partim in terram reflexi, partim erecti, paucis foliolis cincti, quæ circa radicem plura, breuissima, angustissima, dura, mucronata, viridia: quibus singulis flos, modo vnus, sæpe duo simul caliculis ad exortum iunctis, quinquefolij aliorum forma, pallide rubentes insident. In saxosis circa Monspelium prouenit.

III. **CARYOPHYLLVS** syluestris biflorus: ex radice parua, folia pauca angustissima, vt prioris, sed multo longiora, exurgunt, & inter hæc cauliculus tenuis, plus minus palmum altus, in summitate in duos pediculos semper distinctus, quorum singuli florem magnum, Caryophylleo syl. vulgatissimo multo maiorem, quinquefolium, leuiter laciniatū colore pallide rubentem sustinet. Circa Geneuam D. Cherlerus collegit.

IV. **CARYOPHYLLVS** pumilus latifolius: à radice cauliculus, statim in duos ramulos sex vncias altos, tenues, rotundos diuisus prodit, cui ad radicem folia breuia, latiuscula, in ramulis longiora, mollia & pallida, binis sibi inuicem ad geniculos respondentibus: cui libet ramulo, flos vnus, priore multo minor, pallide purpurascens, magisq; albès, ex breui calice prodiens, insidet: ex Austria D. Burserus misit.

V. **CARYOPHYLLVS** holostius alpin⁹ latifolius: ad radicem tenuem, albicantem, fibrosam & re-

pentem, cauliculi aliquot in terram reclinati, hirsuti, trium, quatuorve vnciarum, folijs paruis, subrotundis, latis, binis, sibi inuicem respondentibus, hirsutis, & crassis cinctis: ex alarum sinu, pediculorum instar ramuli exurgunt, singuli florem vnum, calici viridi primo inclusum, dein quinquefolium magnum & album sustinent, cui capitulum oblongum, semen continens succedit. Hic in Valesianorum alpibus, loco **Semine** dicto, & circa Fabarias reperitur.

VI. **CARYOPHYLLVS** holostius alpinus angustifolius purpurascens: & hic radícula est repente, cauliculo tenui, triunciali, leuiter hirsuto, circa quem foliola parua, oblonga, acuminata, bini sibi opposita: flores in summo bini, terni prioribus minores, purpurascens, stellæ in modum dispositi, calicis foliolis viridibus alternatim velut intercedentibus: ex Pyrenæis Hispanicis, D. Burserus attulit.

VII. **CARYOPHYLLVS** holostius alpinus gramineus, radiculâ habet exigua, caulē palmare, exilem, rotundum, geniculatum, pilis leuissimis donatum, circa medium in ramulos & hi in alios brachiatum: folia ad radicem pauca, ad geniculum bina, ex opposito respondentia, atroviuentia, angustissima, vnciam longa; flos seculi albi quinquefolij, ex calice prodeunt, singuli, singulis pedicellis insident: quibus exiguum capitulum, minuto semine refertum, succedit. In alpibus prouenit: in Austria monte Taurero, D. Burserus legit.

VIII. **CARYOPHYLLVS** holostius montanus angustifolius albus: & hic cauliculo est tenui, geniculato, rufescente, glabro, trium quatuorve vnciarum: folijs oblongis, angustis, glabris cincto, floribus albis quinquefolijs, & prædicto quinto multo minoribus. In horto Dei, D. Burserus legit.

IX. **CARYOPHYLLVS** holostius tomentosus latifolius: ex radice tenui & repente, caulis tenuis, rotundus, geniculatus, in terram reclinatus prodit, qui statim in ramulos plures palmates, semipalmates, etiam minores subdiuiditur, quos folia oblonga, latiuscula, quædam subrotunda, ob lanuginem aspersam mollia & alba, bina & opposito respondentia, cingunt: flos non est conspectus: Hunc ex horto Pisano & quidem secundo, primum opera D. Wolfhardi Ocymoides tomentosus nomine, accepimus.

X. **CARYOPHYLLVS** holostius tomentosus angustifo-

gustifolius: hic cauliculis est palmo minoribus, erectis tenuibus, rotundis & parte infera geniculatis, superiore parte nudis & pene glabris, qui statim in ramulos breuissimos, ex alarum sinu, ex aduerso fitos, diuiduntur: folia habet oblongiuscula, angustissima, reflexa, ob tomentum mollia & ex viridi albicantia: cauliculus in tres pedicellos, binis foliolis sustentatos, eosque oblongos, sed longitudine impares, ab it, qui singuli calicem viridem sustinent, cui flos vnus, isque albus & quinquefolius insidet: hunc in Granada, ad radicem montis copiose D. Albinus obseruauit.

Caryophyllus aruensis glaber minimus.

XI. CARYOPHYLLVS aruensis glaber minimus: ex radice capillacea rufescente, cauliculus vnus vel alter, tenuissimus, geniculatus, pedalis prodit, in summo valde ramosus, ramulis capillo tenuiori-

bus, quorum singuli, singulos flosculos albos, minutissimos, in duos apices abeuntes sustinent: folia habet pauca, longa, angusta. Variat magnitudine, nam & semipalmaris est, paucissimis, capillaceis, breuioribusq; foliolis. Illum ex Euganeis collibus habemus: hunc vero Monspelio: & hoc adhuc minus ex fyluis prope thermas Wisbadenses infra Moguntiam.

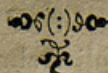
XII. CARYOPHYLLVS saxatilis ericæfolius umbellatis corymbis: ex radice tenui, contorta, lignosa & reclinata, cauliculi plures, geniculati, rufescentes, semipalmares, attolluntur: ad quorum exortum foliola breuia, angusta, ericæ similia & adgenicula singula bina breuissima & rigidiuscula: cauliculorum summitatibus, veluti umbellæ ex corymbis compositæ insident, vnde flores candidi, ex quatuor, aliquando quinque foliolis constantes, prodeunt. Hic in Gallia prouincia locis saxosis, in monte edito prope Vigan reperitur.

XIII. CARYOPHYLLVS saxatilis ericæfolius tamofus repens: hic instar musci eleuati per terram repens, ex radice caulem lignosum emittit, in ramos plures, & hos in alios subdiuisum, quos folia exigua ericæ folijs similia cingunt: quorum summitatibus flores copiosi, niuei, magni, elegantissimo spectaculo insident: ex Pyrenæis D. Burserus attulit.

Hunc floribus rubris, sed maioribus, folijsq; ad cauliculos longioribus & latioribus, ex Hispania habemus. Vterque à Caryophyllo muscoso, siue musco florido, diuersus est.

XIV. CARYOPHYLLVS saxatilis siliquosus: è saxorum fissuris in Hircyniæ promontorijs, planta perennis erumpit, foliolis ad radicem pluribus bellidis forma, sed multo minoribus, oblongis pediculis donatis, tenuibus pallide virentibus, inter quæ cauliculi tenues, læues, palmares, in oblongos ramulos diuisi, folijs paucis, longis, angustis cincti, prodeunt; ramulorum summis flores candidi, quadrifolij insident, quibus siliquæ strictissimæ, minutissimum semen rufescens continent, succedunt. Gypsophyti siliquosi nomi-

ne, D. Furer. communicauit.

DE ANTIRRHINO.

CAPVT VI.

ANTIRRHINVM saxatile folio serpilli: radice est parua, ramis multis, reflexis, tenuibus, leuiter hirsutis: folijs Serpilli vulgaris forma, sed minoribus: floribus rubris, aliquando pallide cæruleis, pedicellis oblongiusculis insidentibus, forma & magnitudine vna cum capitulo succedente, Anthirrhino aruenfi minori similibus. Massiliæ in saxosis prouenit.

DE LINARIA.

CAPVT VII.

Linaria bellidis folio.

LINARIA latifolia Dalmatica magno flore: caulis est lignosis, rotundis, firmis, cubitus

superantibus, in ramos brachiatis, quos folia, præsertim inferiora, vnciam lata, duas longa, pediculis carentia, in apicem acutissimum desinentia, nullo ordine seruato, ambiunt: flores habet Linariæ vulgaris florib. forma similes, sed triplo imo quadruplo maiores, ex luteo rufescentes, aureosve, quibus vascula vt in alijs, succedunt. Hanc anno 1594. in horto Montembelgardiano collegimus, enatam ex semine à Casabona Florentia missò nomine Linariæ maximæ Dalmaticæ lauri folijs: eandem quoque nomine Linariæ perennis fruticantis Creticæ accepimus.

II. LINARIA Americana paruo flore: ex radice caules plures sesquicubitales, rotundi, laues, rufescentes, in ramos plures diuisi, exurgunt, quos folia triplo quam in priori angustiora, in exquisitum apicem desinentia, atrouirentia, alternatim nulloq; ordine disposita, cingunt: floribus est aureis, iisque longe quam in vulgata minoribus. Hæc an. 1601. Argentinæ, in horto D. Saltzmanni creuit.

III. LINARIA latifolia tryphylla: caulibus est viridibus, rotundis, striatis, glabris, sesquipalmariibus, in summo brachiatis: folijs vt in Linaria Valentina Clusij, terno, & aduersis inter se petiolis ordine adhærentibus, dispositis, quolibet folio vnciam latiore & duabus longiore, tenui, ex glauco virescente, venis ternis, vt in plantagine per longitudinem discurrentibus: at in caulis summo, modo terna, modo bina, modo sine ordine sita sunt: extremo ramo veluti spica oblonga florum Linariæ vulgari similibus rictu flauo, calcari vero pallide cæruleo. Hanc Linariæ latifoliæ Valentina Clusij nomine D. Doldius misit, cuius in Phitopinace sub Linaria 5. meminimus. An hæc Linaria Cretica latifolia Clusij, in sua historia?

IV. LINARIA capillaceo folio erecta flore odorosa: hæc caulis est cubitalibus, rotundis, ramosis: folijs plurimis, capillaceis, nulloq; ordine dispositis: floribus paruis ex cæruleo, alboq; mixtis, cuius rictum linea flauescens distinguit, suauem & subtilem odorem spirantibus: quibus capitula Lino fere similia, minutum semen in pericarpis contentia succedunt. Planta perennis est, Monspellali sponte proueniens: nonnunquam ibidem in muris reperitur: flore vario, coloribus ex albo, cæruleo & luteo mixtis.

In hortis, cultura omnibus sui partibus maior est, duos cubitos superans, & quidem duplex, alteri flo

ri flos odoratior, alteri in odorus: quæ ex radice repente & perenni mire se propagat.

V. LINARIA aruenſis cærulea erec̃ta: hæc radice eſt exili, capillacea, cauliculis palmaribus, folijs capillaceis, ſed rarioribus & breuioribus, quam in priore: floribus paruis, violaceis, lini capitulis exiguo ſemine refertis. Hæc in agris Luſatiæ flore eſt cæruleo: at Monſpeſſuli in aruis ad montem Cæcium violaceis reperitur.

VI. LINARIÆ aureæ affinis: caule eſt cubitali, rotundo, lignoſo, in ramulos brachiato, quorum ſummitatibus flores lutei, Senectonis maioris forma, & ſimiliter in pappum abeuntes, inſident: folia oblonga, anguſta, Kali maioris cochleato ſemine, folijs & forma & modo diſpoſitis (ſed denſiora) habet. In Aragoniæ locis deſertis, D. Albinus coligit.

LINARIAM bellidis folio, à C. Cluſio, Lobelio & alijs ſub Linaria odorata, deſcriptam, ſed non recte icone expreſſam, cum calcaribus careat, figuram veram adponere viſum fuit.

DE LINO.

CAPVT VIII.

I. LINVM fruteſcens ſubflauum: fruticoſum eſt, caulibus cubitalibus, tenuibus, leuibus & ramofis; folijs anguſtis, breuibus, ſine ordine diſpoſitis: floribus in ſummis cauliculis multis & magnis, ſubflauis, quinquefolijs, totidem in medio ſtaminibus. Hoc in Granada D. Albinus legit.

II. LINVM ſylueſtre cæruleum folio acuto: caule eſt pedali, rotundo, lignoſo, ſtatim ad exortum in

ramos palmares diuiſo, quos folia atrouiretia, baſilatiore alternatim cingunt, & in exquisitiſſimum, & veluti aculeatum mucronem deſinunt: ramorum ſummitatibus, cauliculi multi quaſi in umbella diſpoſiti, calices aliquot apicibus donatos ſuſtinent, è quibus flores magni, cærulei, quinquefolii, in medio ſtaminibus donati, prodeunt, quibus vaſcula ſubrotunda ſuccedunt. Hoc in ſaxoſis Prouinciæ, non longe Maſſilia prouenit.

III. LINVM minimum ſtellatum: tota plantula duarum, rarius trium vnciatum eſt, radícula capilli inſtar tenui, albicante, cauliculo vno vel altero tenuiſſimo, foliolis breuib⁹, in exquisitiſſimum paruumq; apicem deſinētibus: inter quæ ſcſculi parui, pallide virentes, ſtellati, ex quinque radiolis, exiguum circulum veluti vmbonem cingentibus, cōpoſiti. Hoc Monſpeſſuli in Gramuntio & Boutoneto prouenit, & ab alijs lingua auis minor ab alijs Paſſerina minor ſaxatilis, dicebatur.

DE HYSSOPO, HYSSOPI FOLIA, SIVE
Gratiola minore, & Thymo.

CAPVT IX.

HYSSOPVS latifolius: caulibus eſt lignoſis, ruſceſcentibus, ſtriatis: folijs triplo quam in vulgari latioribus, obtuſis, in reliquis cum vulgato conueniens. Londino D. Cargillus miſit.

2. Addidit & alium, à vulgato ſolum foliorum colore diuerſum, qui in hoc atrouirens, in illo vero pallide luteus.

3. Sic & tertium hiriſutum, cuius caules & folia, molli lanugine pubeſcunt.

Hyssopifolia siue Gratiola minor.

HYSSOPIFOLIA siue Gratiola minor: ex radice modo crassiore, modo tenuiore, ac fibrosa albidâ, caulis exurgit cubitalis, in plures ramulos diuisus, subrufus, rotundus, striatus, quem folia Polygoni masculæ æmula cingunt, pallide virentia, alternatim disposita, & pediculis carentia: ex quorū alis flores singuli, oblongis caliculis inclusit, eleganter cærulei quadrifolij; hos sequuntur vascula oblonga, semina minuta subfusca cōtinentia. Hæc omnis odoris expers est, & pene insipida, licet aliqui nitrosum, alij subdulcem saporem in ea notant.

Variat folijs: altera est latioribus, quæ altius exurgit: altera angustioribus & oblongis, quæ vix palmaris, Iunio mense florēt. Floribus item, nam ex Hispania habemus, quæ flores habet oblongos: forma Gratiolæ vulgaris similes, qui saturatoris coloris cærulei sunt. Locus humidis & vliginosis nascitur,

quam primum in paludibus Patauinis & ad portam S. Iustinae & quidem latioribus folijs, legimus: dein circa Monspelium in riuis, vbi Anagallidem aquaticam vocabant: tum in Alsatia non longe Mulhusio, item locis vdis: quæ vero folijs angustioribus est, Monspelluli, ad lucum Gramutium prouenit. Hanc videtur notasse Cordus in obs. **Grasse Polcy.** & Gesnerus libel. de coll. stirp. Gratiolæ minoris nomine. Camerarius, qui in Fræconia obseruauit, Hyssopoidem nominauit, & in Hassia, Halimum aquaticū vocari monet: in Phytopinace sub Hyssopifolia Ioh. Bauhini: & in Matthiolo emaculato sub Gratiola minore, figura addita (quæ hæcenus nullus exhibuit) proposuimus.

THYMVM inodorum: suffrutex est, ob læuam lanuginem, quæ pubescit; incanus, caule lignolo, cortice incano, rugoso vestito, qui in plures ramos palmo minores, recuruos, hq; in alios & velutin orbem dispositos, diuiditur: quos per interualla folia breuissima, angustissima, plura simul iuncta, inodora & pene insipida, sed astringendi vi prædita, cingunt: cauliculorum summis flores plures purpurei, forma & dispositione Thymi vulgaris floribus similes, insident. Hoc in regno Valentia, locis arenosis in litore ad Alicanta, copiose prouenit, D. Albino referente.

DE SERPILLO ET POLIO.

CAPVT X.

SERPILLYM latifolium hirsutum: tota planta ob mollem lanuginem, qua pubescit, præsertim caulibus, incana est: cauliculis donatur frequentibus, tenuibus, longis, recuruis: qui folijs subrotundis, pediculis oblongis, binis ex aduerso nascentibus, cinguntur: cauliculorum summis capitula flosculorum purpurascens, vt in vulgari, insident. Hoc sæpius locis aridioribus apud nos reperitur.

POLIVM latifolium incanum Creticum: & hæc planta tota, tomento albo, molli, tecta est, habens caules pedales, rotundos, in ramos palmares, hosque in breuiore subdiuisos, quos folia subrotunda crenata, instar Alfinæ hederulæ folio, vel Chamedrysos, crassa, rugosa, bina ex aduerso nascentia, inferne candida, superne ex viridi flauescētia, quæ masticata pene insipida (in sicca planta) & non secus ac si tomentum dentibus contereretur sensum præbent: flores non vidimus. Hoc ex Creta ab Honorio Belli, nomine Polij platiphylli Cydoniensis, accepimus.

Ocimum latifolium maculatum.

DE PVLEGIO ET ORIGANO.

CAPVT XI.

Pvlegium folijs nummularij: ex horto Patavino D. Heyl ante vndecim annos attulit, huius ramum tenuem palmarem, quasi geniculatum, quæ folia & singulis geniculis bina, tenuia, instar Nummulariæ rotunda, sed sextuplo minora, pedicellis donata, & ex aduerso sibi respondentia, cingunt, & floribus ex albo cæruleis, caulem verticillatim ambientibus, subiiciuntur. Hoc odore vulgari multo est gratiores.

Origanum syluestre humile: ex radice lignosa, rufescente; fibrosa, cauliculus communiter vnus, rotundus, rufus & asper, vnciarum sex vel septem, exurgit: qui in summo in ramulos plures diuiduntur, hique flores, vmbellæ forma ex cæruleo purpureoque mixtos, sustinent: folia habet parua oblonga, subhirsuta, compacta & inordinate dif-

posita, potissimum cauliculi partem summam ambientia, vulgaris Origani odore: Hoc circa Aureliam Gallorum copiose reperitur.

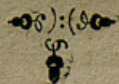
Ocimum latifolium maculatum, sub latifolio à Cæsalpino, Basilici Indici vel potius Hispanici nomine, à Camerario exhibitum: cum eius figuram hæctenus apud Herbarios non viderim, non abs re fore iudicauit, si his adderetur.

DE MENTHA ET CALAMENHA.

CAPVT XII.

I. **M**entha rotundifolia minor, seu flore globoso: caule est pedali, anguloso, rufescente, hirsuto, aliquando incana lanugine cincto: quem folia ex rotunditate oblongata, mollia, hirsuta, per marginem crenata, subtus incana, superne attrourentia, bina semper sibi mutuo opposita, ambiunt: ex foliorum alis, nonnunquam ramuli prodeunt, quibus flores, veluti in capitulum globosum collecti, purpurascens insident: tota planta grauis odoris est. In scrobibus humentibus & riguis, secus fossas aquarum, reperitur.

II. **M**entha radice geniculata: ex radice modice crassa, geniculata, fibris distincta, caulis exurgit cubitalis, quadratus, tactu aliquantum asper, quem folia oblonga, Menthæ spicatæ similia, pariq; modo disposita, mollia, nigricantia, nonnihil rugosa, in ambitu serrata, ambiunt: flores habet in spica oblonga, galericulatas, vt in Mentha Cattaria, dilute purpurascens: quibus vascula succedunt, semen rotundum, quod tritum aromatici odoris est, vt & tota planta odorata est. Hanc & Menthæ rubrosæ & Nepetæ angustifoliæ odoratæ nomine, accepimus.

3

III. MEN-

III. MENTHA Cattaria minor: caulem habet cubitalem, quadrangulum, geniculatum, in multos ramos, & hos in alios, diuisum: quos folia oblonga

Mentha Cattaria minor.

acuminata, in profundas crenas veluti lacinias diuisa, odore quam in vulgari vehementiore quidē, sed suauiore, ramulorum extremis flores pallidi, vulgaris forma insident, quibus calices exigui, semen nigrum subrotundum continentes, succedunt: quod Iunio & Iulio, in horto floruit, semine Patauio ex horto Bembiano, Nepetellæ nomine missio. Hanc à Cattaria tenuifolia Clusii, quæ folia habet angusta, leuiterq; crenata, totaq; incana est, diuersam facimus, vtriusque figuram in Theatro exhibituri.

IV. MENTHA Cattaria minor alpina: hæc caule est pedali, anguloso, rufescente & ramoso: foliis priore quadruplo minoribus, Nepetæ vulga-

ri forma respondentibus, quasi triangulis, subcænis, ferratis: floribus pallidis, galericulatis, veluti in spica dispositis & prioris similibus. Hæc in montosis circa Neapolim Italiæ prouenit, vnde semen Nepetæ alpinae nomine, ab Imperato accepimus.

CALAMENTA vulgaris flore exiguo caules habet pedales, angulosos, lanugine asperfos, & veluti geniculatos, vnde folia bina subrotunda, atrouirentia, hirsuta, sibi mutuo opposita prodeunt, ex quorum alis, maiore caulis parte, pedicelli gemini, hirsuti, efferuntur, flosculos minutos, vulgari forma similes & colore nonnihil purpurascens, sustinentes: quibus semen exiguum nigricans succedit. Hæc in Sabaudia inter monasterium & Ayme, locis accliuibus, Iulio florens, collecta.

DE MARRUBIO.

CAPVT XIII.

I. MARRUBIVM palustre hirsutum tenuius laciniatum: caulem habet cubitalem, quadrangulum, leuiter hirsutum, quem folia dura, hirsuta incana & aspera, Scabiosa montanae calidarum regionum modo, ad costam mediam, in plures oblongas, angustas, acuminatas, & crenatas lacinias diuisa, ambiunt: flores parui, albicantes, ex calicibus asperiusculis prodeutes, caulem verticillatim, vt in Marrubio palustri vulgari glabro, cingunt. Hoc locis humidioribus in Austria reperitur, vnde Sideritidis 2. Matthioli nomine, accepimus.

II. MARRUBIVM album villosum: cauliculos edit pedales, lignosos, rotundos, albos, villosos, in ramulos diuisos: folia sunt subrotunda, parua, crassa, per ambitum crenata, ob tomentum album inferius adpositum. Guaphalii instar mollia superius rugosa & nigricantia: flosculi, vt in vulgari, caulem verticillatim ambiunt. Hoc in agris Lutetianis collegimus.

III. MARRUBIVM album crispum: & hoc cauliculis est lignosis, rotundis, albis, sed foliis minoribus, crispis, crenatis, vtraq; parte cinereis, ne ita tomentosus: flosculi subcandidi in pungentibus concephraculis caulem per interualla verticillatim ambiunt. Hoc à D. Neudorffero accepimus.

DE LAMIO.

CAPVT XIV.

LAMIUM peregrinum Scutellaria dictum: radice est vrticæ simili, flauescente, obliqua & fibrosa, à qua

à qua primo verè exurgit caulis singularis, rectus, quadratus, geniculatus, hirsutus, & cubitalis, quem folia ambiunt per genicula bina, oblonga, hirsutie leui incana & mollia, profunde incisa, obscure viretia, petiolis oblongis, hirsutis, & mollibus donata: ad quorū exortū, circa caulis mediū, vtrinque ramuli palmares prodeunt: in quorū, vt & caulis summo, folia angusta, parua, acuminata, non ferrata, floribus subijciuntur: flores in oblonga spica, vt in Horminio luteo dispositi, purpurei sunt, rarius albi, oblongi, Lamij modo galericulati, erecti, longa ceruice donati, aliquando bini, aliquando et simplices, ex vno pericarpio, galeam militarem imitante, producuntur: floribus delapsis, semina quatuor rotunda, dura, verrucosa, obseruantur. Hoc in Calabria, potissimum montosis copiose prouenire D. Vorstius significauit: in Campo clarensum collibus & Æquicolorum montibus, syluosis, locis humentibus & saxosis D. Columna notauit. Ex horto Patauino Scutellariæ nomine primo habuimus, & in Phytopinace, sub Teucro simili Scutellaria (quia tunc summitas tñ fuerat conspecta) descripsimus: & quæ vulgo in Calabria, Scutellariam dicit, D. Vorstius monuerat, qui tamen ad Horminum aliquod syl. referendum putabat. At postmodum doctiss. Columna, qui medium inter Horminum & Lamium censuit, à singulari & priuata fructus, siue pericarpij forma, militaris galeæ iconem exprimente, Castidam appellauit: quia huius fructus rotundi sunt & compressi, hirsutie crassa, asperginosa, viscosa & odora, manus inficiente, dum virent, obstiti: quorum pars anterior in acutum producitur, fissuram habens oris specie, & desuper veluti in fronte limbum eleuatum sui proportionem magnum, elatum veluti diadema, aut crista obliqua, qua ornari videtur, vt in militum galeis.

DE SIDERITIDE.

CAPVT XV.

SIDERITIS folijs oblongis glabris, caules habet quadrangulos, cubitales, velut geniculatos, in quorū summitate rarissimi pili conspiciuntur: folia tenuia, pallide virentia, penitus glabra, bina semper ex aduerso nascētia, quorum inferiora, tres uncias longa, vnam lata, minimeque ferrata sunt: flores, forma quidem Sideritidis vulgarissimæ floribus respondent, sed longiores & maiores, galeati & albi, è calicibus asperiusculis prodeuntes, ad foliorum exortum, ab imo fere ad summum caulem verticillatim ambiunt: quibus semen paruum, nigrum, in aqua-

le, in vasculis plantaginis, succedit. Hanc Heidelbergæ Sprengerus senior, ex horto suo misit.

II. SIDERITIS alfine trixaginis folio: hæc radicem habet paruam, fibris capillatam: caulem pedalem, quadrangulū, subhirsutū, qui mox ad exortum in ramos dispergitur, hinc in alios, in terrā reclinatos, quemadmodū in Alfine trixaginis folio, qua tamen multo maior est: folia habet rara, dictæ Alfine forma, per ambitum ferrata, sed maiora: ad foliorum exortū, flores subcærulei, oblongi, è calicibus asperiusculis prodeunt, quibus semen paruum subrotundum succedit. Hæc circa Argentinam reperitur.

DE EUPHRASIA.

CAPVT XVI.

EUPHRASIA lutea radice squamata: radice est velut bulbosa, alba, ex quatuor crassiusculis squamis coagmentata, caule pedali, aliquando palmari, læui, cauo, & ramofo, ramulis ex alarū cauis prodeuntibus: quæ folia bina, petiolis carentia, basi sua situ aduerso cingunt, Alfine trixaginis folijs forma similia, sed acutiora, flores lutei, Euphrasie floribus respondent: quibus succedit semen nigrum, rotundum, in apicem exiguum desinens, quod geminum paruo petiolo insidet. Hæc montosis asperis & humidis gaudet: hæcque primum an. 1606. ex Bienensium Helueticorū alpibus habuimus: dein, non longe ab Einsidlen: rum, ex Pyrenæis: tandem D. Burserus ex superiore Austria, ex *Blankenstein* prope oppidum Hallstadt natam, transmisit.

II. EUPHRASIA purpurea minor: radicem habet lignosam, paruam, nigricantē, in tenues fibras diuisam: caulem palmarem (altiorem non vidimus sed minorem duarum triumve unciarum) quadratum, rubentē, leniter hirsutū, aliquando simplicē, aliquando statim ad exortū in duos, rarius plures, paruos ramulos diuisum, quem folia pauca, crassa, hirsuta, rotunda fere & bina, in crenas profundas, inferiora quidem quæ minora, in ternas, superiora v. in quinque senasve diuisa, sua basi cingunt: flores è foliorum sinu, aliquando à medio caule, aliquando tanquæ ex spica comæ, ex vtriculis, velut oblongo calice, prodeunt bini, galericulati, purpurascētes (candidos aliqui notarunt) quibus semen oblongū, angulosum, candidū, in vtriculis succedit. Hæc in pratis collium Italiæ frequens est, ita vt quibusdam locis, tapetem purpureum humum ornare videatur: hæc in via Romana, etiam Romæ in monte Testaceo prouenit: passim etiam in Castilia, maxime circa Escorial, reperitur. Amara est, & momente

nente doctissimo Columna à pharmacopæis pro Euphrasia altera Matthioli vsurpatur. Hanc cum primum collegissemus, Brunellam Italicam nominauimus, hocque nomine ante viginti quatuor annos in Phytopinace descripsimus: Vlysses Aldroandus, Euphrasæ speciem, ostendenti nominauit: & Columna, Eufragium tertiam siue mediam vocat.

DE MELAMPYRO.

CAPVT XVII.

Scrophularia flore luteo.

MELAMPYRVM luteum linariæ folio: radice est candida, fibrosa, caule pedali, rotundo, atroturbente, in ramos plures palmo minores, matremq; superantes, non tamen æquali & contrario situ positos, diuiso: folia sunt oblonga, linariæ fo-

lijs angustiora, ex quorum sinu folia alia breuiora & angustiora prodeunt: in caulis summo, spica oblonga, ex pinnatis cristatisve & ob crenas exasperatis ac subrotundis folijs composita, vnde flores pallide lutei, oblongi, concaui, hiantes, antrorsum exprorecti, prodeunt: semen in siliquis foliaceis oblongum, nigricans continetur. In syluis nostris montosis, & in Muteto monte, Maio Iunioq; florens reperitur. Linopyron forte dici posset.

DE SCROPHYLARIA.

CAPVT XVIII.

I. SCROPHYLARIA flore luteo: ex radice crassa, nigra, fibrosa scrophulis carente, caules plures exurgunt cubitales & sesquicubitales, quadranguli, subrubentes, leuiter hirsuti, mollive lanugine pubescentes & cani: folia habet ad radicem per terram sparsa, vncias quinq; vel sex longa, similiterque lata, subrotunda, ob pilos breuissimos asperos, mollia, longissimis pediculis donata, & profunde crenata: at quæ caulem cingunt minora sunt, binis semper ex opposito respondentibus: ex foliorum sinibus, ab imo fere ad summum, vtrinque prodit pediculus vnus, vncias tres longus, lauis & nudus, qui in alios breuiore subdiuiditur, vno alterove breui folio diuisioni subiecto: his, quasi corymbi plures insidet, ex quibus singulis flos orbiculatus, luteus, in breues lacinijs diuisus, vna cum staminibus aliquot oblongis prodit: capitula subrotunda, Scrophulariæ vulgaris maiora acuminata succedunt, quorum acumini filamentum capreoli instar insidet, & hic semina minuta nigra includuntur. Maio & Iunio floruit, semen Autumnno maturuit. Hanc à D. Doldio primum accepimus, & velut indictam censentes, breuiter in Phytopinace, & Matthiolo, figura addita, descripsimus: nunc vero plenius, cum eam annis aliquot in horto coluerimus: quam postmodum doctiss. Columna Scrophulariæ montanæ maxime nomine descripsit & in valle Campoclarensium atq; etiam supra Matesium vmbrosis Septentrionalibus niuosis inuenit, & à C. Clusio in Pannonicis, pro Lamio Pannonico descriptum censet: sane, notæ aliquot à Clusio Lamio suo Pannonico 2. exotico tributæ, nostræ conueniunt: non desunt tamen, quæ in nostra obseruare non est (vt nec figura cum nostra conuenit) nisi

nisi forte cultura, varietatem hanc causerit, quamvis & ipse solum in horto obseruauit.

II. SCROPHULARIA foliis laciniatis: hæc caule est crasso, striato, subrubente, & læui: foliis atrouirentibus, læuibus, tenuibus, longis pediculis donatis, inferioribus palmaribus, instar foliorum Raphani, in lacinias quinque oblongas crenatas diuisis, ex quorum sinibus folia minora, etiam laciniata prodeunt: at folia in caulis summitate non vidimus: flore est magno, elegantissimo, croceo inferiore parte galere, intrinsecus rubro: plura non licet, quia solum ramum, nomine Scrophulariæ Hispanicæ non scriptæ, à D. Gillenio Cassellis accepimus: An forte Scrophularia Indica, cuius capitula quadruplo maiore esse, quam in vulgari, in Phytopinace monuimus.

DE PSEVDOSTACHYDE.

CAPVT XIX.

I. PSEVDOSTACHYS Cretica: è radice lignosa, caules quadrati, cubitales, tomento albo vestiti exeunt: folia cinericea, molliter hirsuta, oblonga, quæ ad radicem vna cum pediculo oblongo palmum superant, latitudine vnciam non æquantia, pene inodora, vel saltè odore aliis suauiore: at quæ floribus subiiciuntur & caulem ambiunt, breuia sunt & angusta, pediculis carentia, è singulis articulis bina sibi mutuo opposita, duriuscula: flores purpurei, ex verticillis aculeatis caulem cingentibus, prodeunt: semen rotundum est & nigricans. Hæc pro Marrubio Cretico sata fuit.

II. PSEVDOSTACHYS alpina: à radice dura, rufescente, in fibras crassas & longas diuisa, folia plura, hirsuta prodeunt, Hormino similia, sed tenuiora, vncias tres lata, quatuor longa, longis pediculis, molli lanugine albicantibus, donata, per ambitum crenata, non nihil odorem grauem spirantia, inter quæ caules sesquicubitales, quadranguli, camulati, geniculis distincti & hirsuti, efferuntur, qui foliis rugosis, asperis, prioribus longioribus circumdantur: ad quorum exortum, sæpe vtrinque ramulus vnus semipalmaris, etiam palmaris egreditur: flores circa summa genicula verticillati, galericulati, ex albo rubentes, ex vtriculis asperiusculis, in quibus semen rotundum nigrum continetur, prodeunt. Hanc Iulio mente florentem in altissimo monte Wasserfall dicto, aliquoties obseruauimus.

Eandem, cubitos duos superantem, foliis multo maioribus, minime graui odore molestantem (quæ culturæ adscribimus) Marrubii nomine, ex horto Friderici Meyeri Argentina accepimus.

DE SALVIA.

CAPVT XX.

I. SALVIA folio serrato: hæc à vulgari foliis potissimum differt, quæ in hac latiora, rotundiora, tenuiora, manifestis per marginem ferris donata, & suauiori odore prædita: quædam etiam vncias quatuor longa, tres vero lata: in reliquis cum vulgari conuenit: hanc D. Cargillus ex Anglia misit.

II. SALVIA folio subrotundo: hæc caule est etiam quadrato, villoso, foliis rotundis, ad Violariæ, vel Aristolochiæ rotundæ folia accedentibus, at in acumen sinientibus, scabris, vulgari magis candidantibus, & tenuibus: quam Schmalcaldio à pharmacopæo accepimus.

III. SALVIA lanuginosa angustifolia: caule est rotundo, crasso, lignoso, ob candidam lanuginem, molli, cubitali, ramoso: foliis candidis, angustis, breuibus, semunciam latis, duas longis, densis & scabris, odore Tanaceti: floribus in caulis summo quasi in spica, Lamii floribus similibus, purpurascentibus, è quorum medio stamina oblonga efferuntur: hanc D. Neudorfferus communicauit.

DE SCORODOTI.

CAPVT XXI.

SCORODOTIS Cretica: radicem habet magnam sperennem, caulem quadrangulum, striatum, villosum: folia per terram in orbem sparsa, alba sunt, tomentosa, subrotunda, rugosa, crassa, Mentastro similia, per ambitum serrata: flores verticillati, pallidi, Stachydis forma, quibus vascula, semen nigrum, rotundum, includentia, succedunt. Hanc ab Honotio Belli ex Creta, vna cum seminibus Scorodoniæ Creticæ nomine accepimus & sub Stachyde Cretica in Phytopinace descripsimus: sed cum in horto ex semine enatam diligentius perpendissemus, & in virente, ut in Scordio, Allii odorem notassemus, ad Scordotim Plinii accedere conuimus: cuius nomine in Creta, apud

quos ubiq; inter saxa, secus vias, & ad agrorum margines prouenit, Seplatiij pro Scordio promiscue vtuntur, monente Bello, & Pona in suo Baldo referente.

DE HORMINO.

CAPVT XXII.

Horminum Syriacum.

HORMINVM Syriacum: planta est Sclareæ forma, caulibus cubitū superantibus, quadrangulis, leuissime hirsutis, in alas diuisis: folijs inferioribus palmum longis, latis, subasperis, sinuosis; superioribus angustis, oblongis læuioribus: flores albi sunt, galericulati, florum Sclareæ forma: semē vasculis inclusum, paruum est & compressum, rubris costis donatum, cinereum, nigris lineis sine ordine conspersum, quod sub lingua vt Oeymi semen lentescit, & in odorem est. At planta, quæ facile ex semine nascitur, cum flores producit, odore quam Colus Iouis gratiore est, & Oeymum non-

nihil æmulatur. Huius semen Bisfarmar nomine D. Bernhardus Paludanus, cum Patauium ex Syria anno 1578. rediisset, communicauit. Bisennas Camerarius in suo horto nominauit: at sunt qui Aman quoq; vocitent.

II. HORMINVM angustifolium laciniatum: caule est quadrato, pedali, hirsuto, rarius ramoso: folijs paucis, non nihil hirsutis, pollicem latis, vncias tres longis, aliquando sinuosis, aliquando, potissimum inferioribus, in profundas lacinias diuisis; floribus albis, paruis, verticillatim caulem ambientibus, spicam oblongam & inflexam efformantibus, quibus decedentibus semen nigrum succedit. Hoc Monspelluli, folijs Scolopendriæ modo diuisis, legimus: at Helmstadio, Hermini Cretici albi nomine, D. Sigfridus misit.

III. HORMINVM minus album Beticæ facie: ex radice lignosa, fibrosa, nigricante, cauliculus vnus, aliquando geminus, palmo minor, rotundus, villosus oritur: folijs est paucis, ad radicem rotundis, crassis, lanuginosis, crenatis & longis pediculis donatis: in caulis medio bina, Beticæ folijs æmula, sed crassiora & breuiora, basi caulem ambientia, & capitulo duo minima subiiciuntur: flores sunt albi, Beticæ forma velut in spica congesti: In montibus Pyrenæis Hispaniam versus, D. Bursarus legit.

DE VERBASCO.

CAPVT XXIII.

VERBASCVM folijs rotundis flore blattariæ: caulibus est cubitalibus, viridibus, rotundis, striatis, leuiter villosis, nec ramosis: folijs inferioribus oblongis, reliquis omnibus subrotundis, paruis, caulem basi sua alternatim amplexantibus, inferne incanis, superne nigricantibus, ad quorum fere singulorum exortum; duo minora adijciuntur, ex quorum sinu pediculi, vnus, duo, tres, rarius quattuor, prodeunt, quibus singulis, flos vnicus, luteus, paruus, ex quinque folijs compositus insidet, cuius medio, stamina aliquot purpurea, quasi ex caliculo, vt in Blattaria, emergentia insident: huic vasculum, semen minutum, rotundum continens succedit. Hoc in horto Joh. Haintzmanni Pharmacopœi nostri defuncti creuit.

DE ÆTHIOPIDE.

CAPVT XXIV.

ÆTHIOPIS laciniato folio: hæc folijs est pedem longis, vncias quinque; vel sex latis, in acumen definentibus, mollibus, alba lanugine pubescentibus, in multas lacinias profundas, acutas, easque crenatas diuisis, per terram sparsis: caule quadrangulo, lanugineoso, in ramulos distributo: quem folia parua basi sua complectuntur: flores candidi, per intervalla ordine digesti, Lamij floribus forma & magnitudine similes: semen rotundum, nigrum, geminum, in pericarpio continetur: ante plures annos in horto coluimus.

DE SANICVLA MONTANA.

CAPVT XXV.

SANICVLA montana minor: radice est crassiuscula, multis fibris capillaribus donata, & à lateribus propagines agente, folijs per terram sparsis ex rotunditate oblongis per ambitum incisis, aliquantum hirsutis: inter quæ cauliculi (sæpius vnus) semipalmares, etiam minores, rarius altiores, nullis, vel certe paucis pilis cincti, in summitate in exiguos ramulos diuisi: singulis ramis flosculi albi, quinquefolij, punctati, staminibus in medio insident: quibus capitulum, exiguo nigroque semine plenum, succedit. Variat: nam vel folia magna, subrotunda, vel parua & oblonga existunt: in Hel-

uetiorum alpibus prouenit: An apud Clusium, Sanicula montana alterius speciei secunda?

- II. SANICVLA alpina minima pilosa: plantula est duarum circiter vnciarum, radiculam habens exiguam, ramulos vnciales per terram sparsos, foliola breuia, angusta, incana, non nihil pilosa, plura, stella in modum disposita: flosculi sunt oblongi, lutei, pro ratione plantæ magni, qui singuli singulis pedicellis, minutissimis, è fimbriato obtusiore calice prodeuntes, insident. Hæc in summitate Ventosi montis & Pyrenæis reperitur.

DE DIGITALI.

CAPVT XXVI.

DIGITALIS angustifolia luteo paruo flore: huic folia sunt angusta, vnciam lata, binas ternasve longa, vtraque parte virore splendentia: caulem habet simplicem, cubitalem, rectum, rotundum, læuem, à medio sursum versus floribus compluribus ornatum, qui ab vna caulis parte supra se inuicem dispositi, deorsum pendent, lutei, oblongi, concaui, forma Campanulam, vel Dactyliothecam referentes, ore diuiso, per margines hirsuto, staminibus intus luteis: quos vascula rotunda, in pilum definentia, semen exiguum continentia, succedunt: hæc in monte Baldo prouenit, & an ad Ephemerum Dioscoridis referri possit, considerandum.

LIBER SEPTIMVS.

DE LYSIMACHIA.

CAPVT I.

I. LYSIMACHIA hirsuta siliquosa paruo flore: hæc duplex est, maior & minor. Maior caule est bicubitali, rotundo, hirsuto, concauo, in ramos brachiato: folijs oblongis, angustis, leuiter crenatis, hirsutis, lanugine incanis & mollibus: in summis virgis, siliquæ, strictissimæ & longæ, quarum extremitatibus flores purpurei, parui & quadrifolij insident: at in ipsis siliquis, semina exigua, subrufa, cædida, lanugine implicita, continentur. Apud nos in arenosis ad Wiesam, æstate floret.

II. Minor, ex radice tenui, fibrosa, caulẽm vnum vel alterum, pedalem, lanuginosum protrudit, solaq; caulis, foliorum & siliquarum breuitate, à priore differt: quam & in Italia legimus.

III. LYSIMACHIA Chamænerion dicta alpina: ex radice fibrosa, cauliculi rotundi, superne albicantes, palmares, nonnunquam pedales exurgunt, folijs duplicibus cincti: alijs Rotismarini forma, sed breuioribus & angustioribus, nullo ordine dispositis: alijs breuissimis, iisque vel prædictis interiectis, vel ex eorum sinu prodeuntibus: cauliculorũ summis, flores, longis pedicellis subcæruleis, vel candicantibus insidet, elegantes, purpureocærulei, vel albo cærulei, quadrifolij, satis magni, quibus foliola quatuor breuia & viridia, subiiciuntur, & ex eorum medio stamina aliquot exurgunt: siliquæ longæ, angustæ; semen minutum cum lanugine continentis, succedunt. In alpibus Heluetiorum prouenit.

DE VERONICA.

CAPVT II.

VERONICA alpina bellidis folio hirsuta: radice est per terram transversim repente; fibris

oblongis nigricantibus donata: cauliculo semipalmari, vel paulo altiore, tenui, hirsuto, duro, flexili, reclinato: cuius folia ad radicem plura, Bellidis cæruleæ folijs forma respondent, parua, subrotunda, atrouirentia, hirsuta & crassa, in cauliculo pauca, binis ex opposito sitis: cauliculorum summitatibus flosculi aliquot cærulei, quasi in umbella, ex paruis hirsutis caliculis prodeuntes, quaternis, quinifve foliolis & staminulis binis cum stylo compositi, insident: semen vero in vasculis breuibus compressis, ex medio veluti umbone stylo prodeunte, continetur: Hanc in Heluetiorum alpibus reperimus.

Eandem, sed minorem, sine nomine, F. Greg. de Regio Capuccinus, ex montibus Tyrolensibus, vt & D. Burserus maiorem, ex Pyrenæis, misit.

DE TEVCRIO.

CAPVT III.

TEVCRIVM alpinum in odorũm magno flore: radice alba, oblonga & capillacea, per terræ superficiem repit: cauliculos aliquot habet, lignosos, rufescentes, hirsutos, nonnunquam in alas diuisos, semipalmares & in terram reclinatos, folijs subrotundis, paruis, quorum maximum, ne minimi digiti vnguẽm adæquat, hirsutis, rugosis, & crenatis; folijs saluicæ syluestris superioribus forma respondentibus, cinctos: in cauliculorum summitatibus, flores quasi in spicam congesti, qui magni, purpureo cærulei, galericulati: semen non vidimus. Ex monte maiore S. Bernhardi, & Augusta valle Heluetiorum, D. Burserus attulit.

Chamædrys spinosa.

DE CHAMÆDRY.

CAPVT IV.

I. **CHAMÆDRYS** spinosa: planta est palmaris & scæpalmaris, rarissime cubitalis, molli lanugine incana & hirsuta: cauliculis quadratis, geniculatis, virgultis hinc inde sparsis: folijs oblongis, subrotundis, aliquibus laciniatis, at plerisque leuiter ferratis, summis tamen integris: flores ex caliculis lanuginosis, Chamædryos forma, ex flauo rufescentes, ex foliorum alis prodeunt, vnde & aculei bini, aliquando plures; modo breuiores, modo longiores; exurgunt: aliquando ex geniculis vnum virgultum prodit, cuius summitati spina subtilissima insidet: semen rotundum, subnigrum, caliculis inclusum, floribus succedit. Patauo ex horto Bem-

biano accepimus, in Phytopinace & Matthiolo descripsimus.

II. **CHAMÆDRYS** Austriaca folijs tenuissimelaciniatis: caule est lignoso, rotundo, hispido, pedali, in ramos brachiato, folijs nonnihil pilosis & rigidiusculis, in angustas lacinias diuisis: floribus subcæruleis, in spica oblonga dispositis, quos capitula subrotunda, bifida, seminum minutissimorum cõceptacula, sequuntur. Ex Austria D. Agerius attulit.

III. **CHAMÆDRYS** Hispanica, folijs tenuissime diuisis: hæc caule est priore multo teneriore, rotundo, leuiter piloso, geniculis pluribus distincto: folijs breuioribus angustiusque diuisis, & ad singula caulis genicula, iunctis, at cauliculus in tenuissimorum & paruorum foliorum quasi cespitum absumitur, & ad summum geniculum, in duos pedicellos triunciales, folijs nudos, diuiditur: quibus flosculi parui, stylo oblongo donati, insident: plura non licet: ex Hispania D. Albinus attulit.

IV. **CHAMÆDRYS** alpina minima hirsuta: ex radice capillacea, ramulus tenuissimus (modo bini ternive) duarum triumve ad summum vnciarum, prodit: foliola ad radicem exigua, subrotunda, hirsuta, crenata & crassiuscula, in ramulis nulla, qui in pedicellos absumuntur, hiq; singuli flosculum cæruleum sustinent: ex cuius medio stylus muscæ proboscidi fere similis, prominet: vascula exigua plana & compressa, vt in Chamædry syluestri, floribus succedunt. In iugis alpium Helueticarum & Tyrolensium, vt & Baldi summitatibus reperitur.

V. **CHAMÆDRYS** spuria minor angustifolia: hæc radice est nigricate, lignosa & fibrosa: ramulis plurimis in terram reflexis, palmaribus, rotundis, rufescentibus, nonnihil pilosis, rigidis, duris, & in ramulos plures subdivisis: folijs ad radicem nonnūquam oblongis, latiusculis, obtusis minime crenatis: reliquis vero ad cauliculos, breuibus, angustis, crenatis & in apicem desinentibus: flores habet copiosos, in spica oblonga dispositos, modo pallide cæruleos, modo carneos, quadrifidos, staminulis & stylo donatos: quibus vt syluestri, semen minutum in paruis thecis succedit. Æstate floret in agris nostris ficcioribus & incultis, copiose.

circa Balneum Bruglingen
occurrit.

DE ALSINE.

CAPVT V.

I. **ALSINE** palustris minor serpillifolia: radiculā habet paruam, capillarem, cauliculum nodosum reflexum: à quo fibræ exiguæ vt in Serpillo prodeūtes, terre figuntur: hic in caulicalos plures, oblongos, repentes, diuisus, folijs Serpilli forma, sed multo minoribus, & quidem binis contrario situ vestiuntur: foliorum alis parui flosculi insidet, quibus vasculum vtrinque; vnum, eo quo in Glauce modo, semen minutum continens, succedit. Hæc locis palustribus prouenit.

II. **ALSINE** palustris minor folio oblongo: & hæc radice est tenui, oblonga, capillaceis fibris prædita, cauliculis frequentibus, tenuibus, humifusis, & subinde ad internodia fibris sese firmantibus: folijs oblongis, angustis, pallidis, binis ex aduerso nascētib: flosculis paruis, racemi modo iunctis & tenuissimis pedicellis insidentibus, quibus semē minutum succedit. Hanc Portulacæ aquaticæ nomine D. Sigfridus Helmstadio misit.

III. **ALSINE** alpina glabra: ex radice albida, oblonga, fibris capillata, cauliculi plures, iiq; palmares, tenues, læues, rotundi & geniculati, in ramulos aliquot, hique in alios diuisi, prodeunt: qui folijs pallide virentibus, Lini forma, sed breuioribus & acutis, binis ex aduerso sitis, cinguntur: flores plures albi, staminibus aliquot donati, pedicellis insidentes, ex caliculis prodeunt, capitulis minuto semine refertis, succedentibus. Hæc locis saxosis humidis gaudet, quæ copiose circa balneū Sultzbergense in Marchionatu superiore obseruauimus: verum ex Rhetorum alpiibus monte Spliegel, radice lignosiore, totaq; planta omnibus partibus minore & semipalmari, habemus.

IV. **ALSINE** alpina iuncea folio: planta est ad palmi altitudinem accedens, cuius cauliculus statim à radice in duos, hique in alios ramulos breuiiores diuiduntur, inter quos vnus vel alter semipalmaris, exurgit, in summitate florum vnū sustinens, vel is vno alterove pediculo donatur, & cuilibet vnus, isq; albus, quinquefolius, satis magnus, ex calice prodiens, insidet: folijs est capillaceis, viridibus rigidis & inordinate dispositis. Hæc Iulio florens, in Helueticis & Geneuensium montibus reperitur.

V. **ALSINE** minor Androsaces alterius Matthioli facie: radiculam habet oblongam, tenuem, rufescentem, circa quam foliola multa per terram sparsa, parua, oblonga, oris crenatis, inter quæ cauliculi plures, nudi, nonnihil pilosi, inæquales, duas, tres, etiam quatuor vncias alti, summo fastigio quasi umbella, ex octo, decem, duodecim pedicellis composita, insidet: quorum singuli flosculum paruum album ex pericarpio prodeuntem, sustinent. In arenosis prouenit, prope pagum *Warkersen* quarto ab vrbe Herbipoli miliari, D. Burserus, collegit.

VI. **ALSINE** verna Androsaces capitulis: plantula est subhirsuta vnciarum trium, ad cuius radiculam simplicem & breuem, foliola Bursa pastoris minima loculo oblongo, dictæ, similima, orbiculatim per terram sparsa sunt: ramulos habet tenuissimos, biunciales, nudos, reflexos, circa quorū medium quasi corolla quinq; minutissimorum foliolorū, vnde pedicelli quaterni, aut plures emergunt, & singuli caliculum exiguum, quinq; apicibus donatum, è cuius medullis flosculus paruus albus emergit: hæc planitie Northusanæ alumna, D. Furero monente.

VII. **ALSINE** alpina minima glabra: plantula est flosculis elegantissimis placens, ex cuius radice rufescente, in fibras oblongas abeunte cauliculi plures in terram reclinati, foliolis multis prioribus similibus, sed glabris vestiti, prodeunt, ex quibus pedicelli vnciales, rarius triunciales, nudi effertuntur, qui in summo in duos, tres, & plures petiolos diuiduntur, & singuli flosculum elegantem, stellatum, quadrifolium, punctulis insignitum, album vel etiam purpurascentem, ex caliculo emergentem, sustinent. In Helueticorum montibus vt monte Fracto & ad Thermas Fabarias, æstate florens, reperitur.

VIII. **ALSINE** nodosa Germanica: ad radicem fibrosam, albam, folia plura, oblongiuscula; pilo tenuiora & viridia, aliquando velut cespitem constituentia: cauliculi tenuissimi sunt, glabri, modo erecti, modo reclinati: aliquando palmares, nonnunquam vix duarum, triumve vnciarum, geniculati, vel nodosi: ad quemlibet nodum, foliola exigua, vnde & ramuli prodeunt, in quorum summitatibus flosculi plures, albi, quinquefolij, ab alijs quinquefoliolis viridibus sustentati, singuli singulis pedicellis insident. Hæc cum in arenosis proueniat, ab aliquibus Arenaria vocatur, quo nomine etiam ex Scotia, D. Cargillus: ex Lusatia, sine nomine, D. Francus misit.

IX. ALSINE Spergulę facie, siue Spergula minor subcæruleo flosculo: radice nititur oblonga, simplici, parum capillata & albicante: cauliculis est multis, vncias tres quatuorve longis, in terram reflexis, geniculatis: geniculis singulis, bina foliola breuia, incana, lata basi vndiq; cingentia, adponuntur: ex quorum sinu folia alia oblonga, angusta, viridia, incerto numero prodeunt, vt & pedicelli, quibus singulis, singuli flores subcærulei, vel purpureocærulei, aliquando striati, insident: quibus, vt in Spergula, vascula orbiculata minutum semen continentia, succedunt. Apud nos ad semitas reperitur, maxime inter nouam domum & arcem Otlingen.

DE ANAGALLIDE.

CAPVT VI.

ANAGALLIS aquatica angustifolia scutellata: radicem habet rutam, per terram repentem & fibrosam: caules cubitales, striatos, læues, geniculatos: folia ad singula genicula temper bina, pediculis carentia, situ aduerso sita, angustissima, acuminata, duas tresve vncias lata: ex foliorum pene omnium sinu, pediculi prodeunt palmares, etiam breuiores, sursum spectantes & capreolorum modo se intorquentes, quibus vtrinq; pedicelli, alij absq; ordine adpositi, qui flosculos paruos Alſine forma trifolios ex albo purpurascens sustinent: his thecæ siue scutellæ geminæ, ex quarum medio filamentum prodit, semen continent, succedunt. In locis paludosis & fossulis Heluetiæ, Lusatiæ: sic circa Francofurtum ad Oderam, Viennam quoq; reperitur.

DE ECHIO.

CAPVT VII.

ECHIVM Hispanicum flore calcari donato: radicem habet lignosam, fibrosam, cortice ad

rum vergente tectam, à qua cauliculi plures, alij palmares, alij breuiores, rotundi, nonnihil villosi humum versus reclinati prodeunt, qui folijs rarioribus, breuibus Veronicæ alpinae similib. crassiusculis & asperiusculis cinguntur: flores in cauliculorum summis cærulei, oblongi, caui, calcare vt Linaria donati ex hirsuto breuiq; calice prodeutes, ex vno folio compositi, at in summitate in laciniis quaternas diuisi, quibus delapsis in conceptaculis semen oblongiusculum, durum, rugosum, vt in Echio vulgari, succedit. Hoc in Granadæ montibus, D. Albius collegit.

II. ECHIVM Scorpioides minus flosculis luteis: hoc cauliculis est tenuibus, reflexis, hirsutis & semipalmaribus, folijs paucis & quidem inferioribus, oblongis longoq; pediculo donatis, pilosis: cauliculorum fastigia, vna cum florum rudimentis, caudæ scorpionum instar recuruantur, hisq; sensim sese explicantibus, flosculi exigui, lutei, aureive, quinquefolii, sese offerunt. Monspelii in muris humidis horti Dei, D. Burserus legit.

DE CYNOGLOSSO.

CAPVT VIII.

CYNOGLOSSVM semperuiuens: caulem habet inæqualem, striatum, leui hirsutie asperum, cauum, cubitoq; altiorem: folia, quæ non incana, sed sempatrouirentia, acuminata, palmu longa, vnciam vel sesquiunciam lata, parte superna læuia, inferiore aspera, neruo satis crasso, per longitudinē æqualiter delato, basi caulem ambiunt: & ex eorum alis, rami palmares, et longiores exurgunt, quorū summum fastigium Heliotropii maioris instar reflectitur & sustinet flores, forma vulgaris similes, sed minores & rubentes, staminulis donatos: quibus lappulæ vulgaris similes, semen, ex quo decido se propagat, continent, succedunt. Tota planta canitie siue albedine & odore graui (quæ in vulgari) destituitur: Aprili & Maio floret: in montibus vmbrosis Alfatæ Lotharingiam versus, vt circa Rapperswilam & circa Masmunster frater p. m. Ioh. Bauhinus reperit, in hortum Montembelgardiacum ante annos 26. transtulit.

Consolida media alpina.

DE CONSOLIDA MEDIA.

CAPVT X.

CONSOLIDA media alpina: radice est fibrosa, caule pedali, quadrato, striato, leuiter hirsuto, inani: foliis paucis, oblongis, longoque pediculo donatis, angustis, crassis, asperis, per ambitum crenatis, binis caulem ambientibus, & ex aduerso respondentibus: flores cærulei veluti in spica, caulis summo infident: in Baldo monte Italia reperitur.

Bellis alpina maior rigido folio.

DE BELLIDE.

CAPVT XI.

I. BELLIS alpina maior rigido folio: ex radice nigra, repente, ab vna parte fibras spargente, & lignosa, caulis rotundus, striatus, cubito altior exurgit, circa quem folia pediculis carentia, quinque vel sex vncias longa, vix vnciam lata, rigida, partim obtusa, partim ex rotunditate acuminata, per circumferentiam profunde crenata; nulloq; ordine disposita: in caulis summo flos vnicus, Bellidis vulgaris maioris flore maior, medio luteus, folijs albis discum cingentibus, cui semen oblongum vt in vulgari, succedit: in monte Baldo prouenit.

II. BELLIS alpina minor: ex radice cauliculus vnus, vel alter, lauis, semipalmaris incuruus prodit, quem cingunt folia rigidiuscula, angusta, breuia, per

Bellis montana maior folio acuto.

per ambitum profundis & asperiusculis crenis donata: cauliculo summo, flos vnicus, magnus, disco luteo, aliquando purpurascens, folijs albis multis cincto, insidet. In alpibus Heluetiorum prouenit, vt in Valesia supra Gemme, & supra Thermas Fabarias: aliquando tota plantula, vix vncias duas, superat.

III. **BELLIS montana maior folio acuto:** hæc cauliculo est Bellide prima breuiore, folijs breuioribus, duplo triplove angustioribus, leuius crenatis nec rigidis, in acumen exquisitum desinentibus flore primæ simili, sed minore: in montibus Euganeis collecta.

IV. **BELLIS montana folio obtuso crenato,** radicem habet lignosam, fibrosam, caulem vnum, tenuem læuem & pedalem, folia angusta, longissimis pediculis donata, per marginem crenata, obtusa, in tres apices desinentia: in caulis summo flos

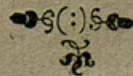
vnicus, paruus, disco luteo & foliolis albis eum cingentibus: Monspessuli versus Vigan.

V. **Bellis maritima folijs Agerati:** plantula est palmo minor, ad cuius radicem paruam, albam, cauliculus pilis leuissimis aspersus, in binos sternosve tenuissimos ramulos diuiditur, quorum vnus sex, alij tres vncias non excedunt, ad quorum partem inferiorem pauca & parua foliola, Agerati foliorum instar, per margines crenata, superiore & maiore cauliculorum parte folijs carente; singulis vnicum florem, qui paruus, disco viridi, foliolis albis vltra viginti cincto, sustentibus. Hæc copiose in insulis Stechadibus in arenosis prouenit, vnde D. Burserus attulit.

BELLIS spinosa duplex est: alia folio Agerati, quæ Lobelius in parte secunda aduersariorum descripsit: alia forma Bellidis cæruleæ, cuius descriptionem subiiciemus.

VI. **BELLIS spinosa flore globoso:** hæc tota fere facie Bellidem cæruleam, Globulariam dictam refert, cuius ad radicem folia plura sunt, parua, rigida, crenata, & cuilibet crenæ aculeus insidet: cauliculo est palmari atrouirente, quem folia oblonga, angusta, non crenata, sed in aculeum abeuntia, inordinate basi sua vestiunt, cuius summitati capitulum rotundum, cæruleum, Globulariæ capitulo maius, multis flosculis vt in succisa hirsutum; hanc copiose, pluribus simul cespitem constituentibus, in Granadæ montibus, D. Albinus obseruauit.

VII. **BELLIS hortensis pediculo folioto:** hæc à communi hortensi in eo tantum differt, quod pediculus, qui leuiter hirsutus, foliolis oblongis, subrotundis, duobus, aut tribus longe distantibus, cingatur, & flori folia quina subiiciantur: in hortis reperitur.

Gnaphalium roseum.

Gnaphalium roseum hortense.

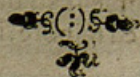
DE GNAPHALIO.

CAPVT. XII.

I GNAPHALIVM roseum: plantulâ est exigua, tomentosa, incana, vix vnciam superans: radícula simplici, capillacea, rufescente, cauliculo femunciali, paruis tomentosis, & conglobatis folijs donato, flosculo roseo, disco flauescente. Monspeffuli ad pedem montis Cetij & Massiliae in saxosis reperitur.

II. GNAPHALIVM roseum hortense: ex semine minuto, in horto prouenit planta tota incana, tomento molli, radice tenui, capillacea, quatuor vnciarum, ex qua aliquando plures, quandoque pauciores ramuli triunciales, reclinati, folijs subrotundis cincti, quorum summitatibus flos roseo modo expansus, disco luteo, etiam aureo, foliolis; vt in ramulis vndique sustentatus, elegantis spectaculo infidet.

Helichryson Orientale.

Helichryso syl. similis.

DE HELICHRYSO.

CAPVT XIII.

HELICHRYSO Orientale: caule est rotundo, lanuginoso, pedali, folijs oblongis, angustis, lanuginosis & ob tomentum crassis & incanis, ijsque ad radicem oblongam, nigricante cortice tetam, pluribus: caulis in summo in plures pediculos vnicales, incanos diuiditur: quibus singulis flos rotundus, rarius oblongus, quali ex plurimis squamis compositus, quintuplo quam in vulgari, quæ Stæchas citrina dicitur, maior, flauus & splendens. An hæc Chryfocome Dioscoridis l. 4. c. 55. & Plin. lib. 21. c. 7. Chryfites, nostro enim corymbi auri fulgore splendent: quod Comæ aureæ primum, dein ex Creta ab Honorio Belli, Elichryfi Orientalis nomine, accepimus. Simile, sed caule cubitali, fo-

lijque latioribus, minusque lanuginosis, umbella multo latiore floribusque minoribus & pallidioribus, Helichryfi Cretici appellatione, ex horto nobiliss. Contareni habemus.

HELICHRYSO syluestri flore oblongo similis: caule est sesquipalmati, rotundo, lanugine candidissima vestito, in ramulos aliquot inæquales, palmo breuiores brachiato: folijs Stæchadi citrinæ alterius in odora similibus, latioribus tamen, aliquibus leuiter sinuatis, sesquiuncialibus, inferne incanis & tomentosis, superne virentibus: ramuli in pediculos tenues, nudos, vnças quatuor longos, abeunt, quorum summitatibus capitulum vnicum, squamosam, cum flore insidet, qui in pappum breuem, vt in Elichryso syluestri angustifolio, abit. In montibus Italiæ prope Terracinum, prouenit.

DE CONYZA.

CAPVT XIV.

I. **C**ONYZA cærulea alpina maior: hæc ex radice lignosa, rufescente, caulem crassum, pilis asperum, palmarem, mox in ternos ramulos, & horum aliqui in pediculos diuisum, protrudit: circa quem folia pauca, hirsuta & aspera, crassa, vncias tres, quatuorve longa, vncia angustiora, neruis aliquot distincta: singulis pediculis flos vnicus, cæruleus, Conyzæ cæruleæ vulgari similis, & similiter in pappum euanescens: hæc in monte S. Bernhardi prouenit.

II. **C**ONYZA cærulea alpina minor: plantula est semipalmaris, aliquando minor, læuis, rarus, nonnihil pilosa, radice nigricante, fibrosa, cauliculo rotundo, tenui, vnicum florem cæruleum, illius quidem flori forma similem, sed triplo minorem, multis apicibus donatum, & in pappum abeuntē, sustinente: foliola habet ad radicem plura, angusta, triuncialia, pediculis donata, pallide virentia; ad quæ caulem basi sua cingunt, breuiora sunt: hæc in monte Gotthardo reperitur.

III. **C**ONYZA aquatica Asteris flore aureo: caule est cubitali, rotundo, hirsuto, geniculato, in plures ramos brachiato, qui folijs tres, quatuorve vncias

longis, semunciam latis, villosis, per marginem & hispidis, & crenis rigidioribus exasperatis, cingitur: flores magni Asteris forma, aurei, singuli singulis pediculis insident, discum enim aureum folia plurima, & angustissima aurei coloris cingunt, at aliorum more in pappum auolant. Hanc in Vallesia prope Sedunum ad aquas, D. Burferus legit: non tamen Conyza palustris ferratifolia, quam alij consolidam palustrem vocant, censenda est.

DE ASTERE.

CAPVT XV.

ASTER hirsutus Austriacus cærule⁹ magno flore: caule est rotundo, hirsutie aspero, pedali, in vnum alterum veramū brachiato, folijs latis, subrotundis, per marginem nonnihil exasperatis & in apicem rigidioribus desinentibus, rigidis, crassis, hirsutie leui exasperatis & scabris, cincto: cuius summo flos magnus insidet, eiusq; orbem pallidū, folia multa, tenuia, oblonga, pallide cærulea, ambiunt, qui maturus similiter in pappum abit. Hic licet in Austria circa Cremsam reperiat, attamen cum Astere montano cæruleo magno flore, qui etiam in Austriacarum alpium iugis (imo & Heluetiarum, vt in lura) oritur, confundi non debet.

Verbena nodiflora.

DE VERBENA.

CAPVT XVI.

VERBENA nodiflora: ex radice tenui, fibris capillata; caulis tenuis, quadratus, geniculatus, glaber, in terram reflexus & sesquipedalis, prodit, quem folia, ad geniculum bina aduerso situ, vngue non multum longiora, per extremum crenata & acuminata, cingunt: ex quolibet pene geniculo, & ramulus folijs aliquot cinctus, & pedicellus nudus, duas tresve uncias longus, exurgit: hicq; capitulum subrotundum squamatum sustinet, vnde flosculi Verbenæ vulgaris similes exeunt, semenq; paruum, vt in vulgari, succedit. Hanc Neapoli vna cum semine, ab Imperato accepimus.

DE SCABIOSA.

CAPVT XVII.

I. SCABIOSA peregrina rubra: ex radice annua, caulis bicubitalis, ramosus, parte inferiore leuiter hirsutus exurgit: folia tenuia, ad radicem Rapæ forma laciniata, subrotunda, longis pediculis subhirsutis donata, & per ambitum serrata, ad ramulos superiores, oblonga, angusta & integra: pediculis pedibus & palmaribus læuibus & maiore parte nudis, & quidem singulis flos vnicus atrobens, Scabiosæ globulariæ maioris forma, oblongis filamentis puncto albo notatis, donatus, suauis odoris, insidet: huic capitulum oblongum, rufum, oblongis filamentis, vt in Caryophyllata vulgari exasperatum, & semen stellatum succedit. Hæc ex semine Scabiosæ Hispanicæ rubræ nomine misso (vt in Phytopinace monuimus) æstate in horto floruit: & à Clusio Scabiosa Indica nominatur.

Hanc, sed folijs in tenuiores lacinias dissectis, floreq; minore & nigro, ex horto Parauino, D. Peckius, nomine Scabiosæ nigræ odore Zibethi, attulit.

II. SCABIOSA folio Sinapi syluestris: caule est cubitali, striato, in ramos palmo lōgiore brachiato, qui ex foliorum alis, vbi pili paucissimi, prodeunt: folijs glabris, forma Sinapi syluestris modo, ad neruum vsque laciniatis, & sparsim crenatis, inferiorib; subrotundis: flores rubentes, mediæ magnitudinis, & singuli, cauliculis summis insident. Neapoli ex horto Imperati habemus.

¶

Q 3

III. Sca-

Scabiosa prolifera.

III. SCABIOSA prolifera folijs Gingidij. Scabiosa prolifera duplex est: altera folijs in latiores lacinias diuisis à Lobelio & Clusio proposita, cuius figura addita, de qua sermo non est. Altera folijs est tenuius incisis, ad modum foliorum Gingidij, quod Visnaga dicitur: quæ caule est cubitali, viridi, striato, geniculato, folia vtrinque ad geniculum trium-

cialia, ex quorum alis ramuli aliquot trium quatuorve vnciarum, exurgunt: at maior caulis pars, nudus & nonnihil asper est, cuius summo, flos purpureo cæruleus insidet, & ad huius latera plures cauliculi modo vnciales, modo palmares & glabri, minores quidem in orbem funduntur, at maiores florem superantes eriguntur, singulis flosculum eiusdem coloris, ex filamentis compositum, sustentibus, quibus folia fœniculacea subiiciuntur: semina aliorum modo succedunt. Vtramque D. Doldius Norinberga misit: illa tamen, Patauij inter dumeta, circa Thermas D. Virginis, etiam obseruata.

IV. SCABIOSA montana dentis leonis foliorum caule est sesquipedali, viridi, rotundo, striato, læui & cauo, superiore parte nudo: folijs latiore basi caulem amplexantibus, paucis, læuibus, crassis, inferioribus obtusis, & parum crenatis, superioribus ad modum foliorum dentis leonis, in binas ternasve lacinias diuisis & acuminatis, per oras crenatis, vncias sex longis, & duas circa folij medium latis, per quod nervus excurrit: caulis summum, quem duo folia, ferunt in Dipfaco complectuntur, flores aliquot subcærulei, pedicellis hirsutis, inæqualibus insidentes, exornant. Hæc Monspeffuli, in monte Calcaris reperitur.

V. SCABIOSA stellata minima: plantula est, trium quatuorve vnciarum, læui hirsutis canescens, radice simplici, cauliculo vt & folijs biuncialibus, angustis, in paruas & profundas lacinias diuisis: cauliculi summo, capitulum rotundum, ex caliculis paleaceis compositum, insidet, flores subcæruleos, paruos continens, quibus exiccatis in caliculorum medio stella parua conspicitur, à qua filamenta capillacea, oblonga, rufa, quinque numero extra cauliculum producantur. Hanc in Provincia locis incultis obseruauimus, & à Scabiosa minore Hispanica Clusij: quam in litore Veneto notauimus, diuersam facimus.

Scabiosa argentea angustifolia.

VI. SCABIOSA argentea angustifolia: ex radice lignosa, caules bini, terni, sesquipalmares, rotundi, incani, parum reflexi, exurgunt: circa radicem folia quatuor aut quinque vnciarum longa, angusta, graminea, albicantia, & argenti colorem referentia, inordinate disposita, in superna caulis parte nulla: caulis vnicum discum orbiculatum planum, molli lanugine incanum sustinet, qui plures flores caeruleos, vel pallidos, aliarum forma continet: quibus cauliculi membranacei, etiam stellati cum staminibus, sed quam in priore breuioribus, semen continent, succedunt. In monte Sumano prope Vicentiam pro-
uenit.

DE IACEA,

CAPVT XVIII.

I. IACEA nigra angustifolia, vel Lithospermi aruensis, folijs: radice est nigricante, in fibras aliquot diuisa, caule pedali, rarius cubitali, rotundo, aspero, in alas inæquales diuiso: quem folia incana, angusta, breuia, rigidiuscula & aspera; Anchuse siue Lithospermi aruensis similia, alternatim sua basi cingunt: cauliculorum summis capitulū squamatum, & nonnihil asperum, aliarum Iacearum forma, sed minus, insidet, ex quo flos multis exiguis, oblongis foliolis, pallide rubentibus, vel ex purpura candicantibus, prodit, cui semen exiguum, nigrum succedit. Hanc passim Monspeßuli & Patavii obseruauimus.

2. Huic & altera similis, sed caule molli tomento vestito, & folijs incanis, mollibus & longioribus.

II. IACEA integrifolia humilis: hæc cauliculis est pedalis, rotundis, alba lanugine hispida & terram versus reflexis: folijs vnciam latis, duas longis, nec laciniatis, nec crenatis, sed integris, lanugine, præsertim per marginem, pubescentibus & subasperis, basi sua cauliculum ambientibus; in cuius summo, capitulum ex multis squamis imbricatis dispositis, constans: ex quo flos Iaceæ vulgari similis, subpurpurascens, ex foliolis oblongis, in filamenta aliquot diuisis, compositus, prodit. In Austria ad S. Hippolytum prouenit, vnde Iaceæ Austriae repentis nomine, D. Burserus misit:

III. IACEA capite longis aculeis spinoso: tota planta subincana, breuibibus & rigidulis pilis hirsuta: radicem habet fibris crassioribus implexam, fragilem, candidam, sed membrana subfusca tectâ: caulem cubito altiore, rotundum, incanum, asperum, in ramulos inæquales diuisum: folia prima & tenella, pilis densioribus, albidioribus, mollioribusq; stipantur, reliqua vero oblonga, vncias duas lata, crassa, rigida, per ambitum profundius crenata, nonnunquam ad pediculum laciniata, per quæ fibræ crassiores albæ, transcurrunt: caulis summitati, capitulum squamosum ex pluribus squamis, etiam triginta numero compositum, & in conumpini æmulum compactum, insidet, quarum apices in spinas oblongas, rectas, subflauas & rigidas desinunt, & squamarum ora, firmis pilis albentibus, tanquam

tanquam fetis vndiq; circumdata sunt: inter quas flos multis folijs oblongis, laciniatis & candicantibus emergit, cui semen Cnico simile, sed vulgari maius, succedit. Hæc à Iacea montana echinato capite Clusij diuersa est, & à D. Doldio missa fuit.

IV. IACEA laciniato Sonchi folio, siue Iacea latifolia purpurea capitulo spinoso: radice est recta, fragili, fibrosa, membrana subfusca tecta, & si plures caules protrudat, brachiata, sapore subausteriusculo, ex insipido ad amariuscum tendente: caulibus vt plurimum rectis, hirsutus, breuibus, densisq; villis seu lanugine, potissimum parte inferiore, reffertus, qui ob capitulorum grauitatem, humum versus reflectitur, & in summo in aliquot ramulos diuiditur. Folia primum prodeuntia variant, sunt enim rotunda, oblongo pediculo donata, dein magis magisq; sinuata, tandem vero in lacinias (quæ ad exortum inferiorum minora sunt) in qua es diuiduntur: sunt etiam rigida & dura, adeo vt complicata cum quodam pene crepitu frangantur, breuissima & duriuscula lanugine, potissimum superiora & ad exortum, tecta. Cauliculorum summis capitula spinosa, ex squamis compacta, initio viridia, mox ad apicem purpurascencia, insident: ex squamis spinæ septem pulchro ordine, stellam dimidiatam referentes, exeunt, quarum media cæteris latior & longior, in minuto capitulo rubens, paulo post vero pallens. Flos ex capitulo tarde prumpit, qui elegantis purpuræ & inodorus, cuius foliola fistulæ sunt oblongæ, superius amplo & laciniato rectu præditæ, inferius angustæ, quæ ad exortum coloris albi, sed paulatim versus fastigium in rubrum sese mutante: omnes autem stamina clauata sustinent, claua ex purpureo seu violaceo profus nigricante, in summo alba puncta habente, & staminum pediculis, vbi ex fistula prorumpunt albis existentibus. Semen, Cyani semen refert, oblongum, angustum, & cinereum est. Hanc Centaurii marini nomine, D. Doldius misit.

Eandem sed palmo minorem, folijs paruis, rigidis, parum laciniatis, & per marginem crenis rigidis exasperatis, Cyani marini nomine, à D. Neudoiffero ex Italia habemus.

V. IACEA montana incana aspera capitulis hispidis: radice est lignosa, in longas fibras diuisa & rufescente: cauliculo palmari, rotundo, lanuginoso: folijs asperis, ad radicem pluribus, incanis, hispidis, parum laciniatis, angustis, vncias quatuor longis, reliquis vero, in profundas & rigidas cre-

Iacea montana candidissima.

nas diuisis, basiq; sua caulem amplexantibus, qui aliquando in ramulos diuiditur, quorum singuli capitulum paruum, ex squamis hispidis compositum, sustinent, earum enim cuspides exterius reflexæ, in tenuissima filamenta delinunt: flores vulgari similes, sed multo minores. Monspeffuli in monte Calcaris prouenit.

VI. IACEA montana incana laciniata capitulo hispido: ex radice caulibus palmo maior, rotundis, molli lanugine canescens, exurgit, circa quem folia pediculis oblongis incanis donata, laciniata & subrotunda, tactuq; mollia: capitulum paruum & priori simile, eodemq; in loco proueniens.

VII. IACEA montana candidissima Stæbe folijs: hæc ex radice crassa lignosa, caulem profert palmarem, nonnūquam cubitalem, angulosum, striatum, molli & incana lanugine vestitum: folia habet ad radicem multa per terram sparsa, palmaria, lata,

lata, Stæbes instar laciniata, molli lanugine incana & superiora molli tomento, quasi farina aspersa, mollia & alba sunt: cauliculis summis flores singuli laceæ vulgari similes insident, q̄ ex capitulis squarrosis prodeunt: in montib. prope Capuam puenit.

VIII. IACEA tomentosa capitulo spinoso: tota planta, quasi farina aspersa floret, albescit, & à radice, caulis pede minor, statim in alas plures diuisus, exurgit: folia habet breuia, angusta, in petiolaria, quina, septena, subrotunda diuisa: cauliculis, capitula parua, ex squamis multis in aculeos acutos & rufescentes abeuntibus, composita: flos non fuit conspectus: in Murena Hispaniæ, D. Albinus legit.

IX IACEA Babylonica: ex horto clariss. Contarini, hoc nomine folium accepimus, quod primo intuitu Acanthium aliquod referre videtur: hoc longitudine cubitum æquat: in medio, latitudine palmum superat, nonnihil incanum, tactu asperum, cuius tota circumferentia veluti minimis aculeis exasperatur: ad exortum lacinias acutas trium quartiorve vnciarum longas, obtinet: hinc ex rotunditate sensim angustatur & in apicem abit, cuius summo breuissimus aculeus insidet: per ipsius mediū, costa eleuata, nonnihil hispida fertur, à qua plures nerui in latera excurrūt. Plura non licet.

TRAGOPOGON.

CAPVT XIX.

I. TRAGOPOGON folio sinuato: radice est oblonga, lacteo succo manante, caule gracili, striato, pedalis altitudinis, raris folijs alternatim septo, quæ oblonga, non multum palmo breuiora, at angusta, sinibus breuioribus, & quasi serratis exasperata, pallideq; virentia: caulis summo flos insidet pallide luteus, magnus, Tragopogo vulgari similis, ex calice magno apicibus acutis donato prodiens, quo marcido, semen oblongum, in materia villosa alba latitans, succedit: Monspeßuli legim⁹.

II. TRAGOPOGON tenuissime laciniatum: radice est oblonga, crassiuscula, fibris carente, rufescente & lacte turgente: ad quam folia plura oblonga, angustissima, acuminata, & in plures angustissimas lacinias diuisa: caule est cubito non multum breuiore, rotundo, læui, striato, nonnihil folioso, in alas brachiato: singulis flos vnus, magnus & pallidus insidet, cui semen oblongum, scabrum, cristapilosa in summo præditum & calici oblongo inclusum, succedit. Et hoc Monspeßuli obseruauimus.

PERFOLIATA.

CAPVT XX.

I. PERFOLIATA alpina latifolia minor: radice est vnica, rufescente, paucissimis fibris capillata: cuius caulis gracilis, teres, glaber, cauus, cubito altior, in ramulos, quasi in umbella dispositos distribuitur, quem folia glabra, venosa, sesquiunciam lata, Vaccariæ folijs similia basi lata medium amplectuntur: in cauliculorum fastigijs umbellæ, vna cum foliolis exiguis, flosculis tenuibus subluteis, quibus semen oblongiusculum, nigricans, angulosum, succedit. Hæc in Heluetiorum alpibus reperitur.

II. PERFOLIATA alpina angustifolia maior, siue folio anguloso: radicem habet vnicam, oblongam, rotundam, crassam, nigricante cortice tectam, minime capillatam, ex qua prodeunt folia plura, pallide virentia, glabra, pedem longa, vnciam vel sesquiunciam lata, longis pediculis donata: at folia caulem amplectentia angulosa sunt & acuminata, rarius bina, hederæ modo angulosa ex opposito sita: caulis rotundus est, teres, glaber, cauus, sesquicubitalis, quasi foliorum basin penetrans: cuius summo quina folia, lata, in orbem disposita insident, eo modo quo in Tithymalo, vnde pediculi leni, septeni, longitudine impares prodeunt, quibus vna cum folijs paruis, rotundis, flores parui ex luteo rufescentes insident: Semen nõ vidimus: in Pyrenæis, non longe Narbona, D. Burserus legit.

III. PERFOLIATA alpina angustifolia media: hæc à præcedenti sola magnitudine & foliorum angustia differt, quæ pro Perfoliata longifolia Dalechâpij, in historia Lugdunensi picta videtur, & ex monte Gotthardo habemus.

IV. PERFOLIATA alpina angustifolia minor: hæc radice est rufescente, ad quam folia multa, attrouirentia, graminea, semipalmaria: caulem habet vnum, aliquando geminum, pedalem, rotundum, glabrum, quem folia pauca acuminata, basi sua latiore ambiunt, in cuius summitate veluti umbella, vt in vulgari Perfoliata, ex qua ramuli emergunt, flores rufescentes, cum seminibus sustinentes. Hæc ex Sumano monte, & Valesianorum alpibus, habemus. Verum cum Perfoliata alpina gramineo folio, siue Bupleuro angustifolio alpino, quod in Baldo prouenit, confundi non debet.

V. PERFOLIATA alpina angustifolia minima: plātula

tula est semipalmaris, inter Perfoliatam & Bupleuron media, radice tenui rufescente & serpente, fibris capillaceis terræ affixa: ex qua folia oblonga, angustissima, pluribus locis progerminant: inter quæ cauliculi effertur tenuissimi, glabri, vncias quatuor alti, in ramulos binos & hi in minores quasi ex umbella minima prodeuntes, diuisi, quos folium vnum vel alterum basi latiore cingit, & flosculi exigui flauï insident. In summis Pyrenæorum iugis reperitur.

VI. PERFOLIATA minor ramis inflexis: hæc folijs est vulgari paulo longioribus, breuioribus tamen quam in montana, caulem habet ramosum reclinatam, & velut per terram sparsum, flores luteos: annua est instar vulgaris siue aruensis, in quo ab alpina differt: hanc apud Ioh. Bauhinum fratrem p. m. vidimus, quam ex hortu Stucgardiano habuit.

CENTAVRIVM.

CAPVT XXI.

Centaurium minus spicatum album.

CENTAVRIVM minus spicatum album: ex radice parua, alba, fibrosa, caulis exurgit, mox in duos palmares & semipalmares striatos, hique in alios diuisi: folia sunt parua, pediculis carctia, quorum prima lata, subrotunda, superiora angusta, acuminata, quandoq; bina aduerso situ caulem amplexantia: flores oblongi, albi, ab imo sursum per caulem sparsi, singuli, vt plurimum; ex vna caulis parte sibi inuicem succedentes, ex caliculis foliosis prodeunt, ea forma qua non patentes in figura exprimuntur, patentes enim sculptor non recte expressit: his siliquæ, vt in vulgari, semen minutum continentes, succedunt. In montibus Euganeis Patauinorum, & hinc inde circa Monspelium reperitur, vt in nostro Matthiolo monuimus.

ASCYRON. ET HYPERICVM.

CAPVT XXII.

ASCYRON magno flore: hoc Ascyro vulgari, siue Hyperico dumetorum simile, caule sesquicubitali, rotundo, glabro, rufescente, quem folia pallide virentia & inferne albidiora, vnciam longa, semunciam lata, subrotunda, bina semper situ aduerso cingunt: in caulis summo, flores calice viridi sustentati, pallide lutei, magni, quintuplo vulgari maiores, ex quinque folijs vncialibus compositi, è quorum umbilico staminula plura, flaua, velut puncto notata, exurgunt: siliquas & semina non vidimus. In Pyrenæis D. Bärferus hoc, quemadmodum & subsequens, legit.

HYPERICVM numulariæ folio: radicem habet oblongam, tenuem, paucis fibellis capillatam, ex qua cauliculi tenues, rufescentes, palmares effertur, quos folia parua, rotunda, nummo similia, bina aduerso situ & æquali distantia locata cingunt, quæ superne atrouirentia, inferius alba, aliquando punctis vel maculis rubris notata, conspiciuntur: cauliculorum summis flores pallide lutei satis magni, plurimis staminulis donati, insident.

POLYGONVM.

CAPVT XXIII.

I. POLYGONVM saxatile: huius radix tenuis, lignosa tamen, fibris capillata & alba est: ramulis multis oblongis & crebro geniculatis serpit: circa quos folia subrotunda, vnciam longa, semunciam lata, superne virentia, at inferius albicantia, quasi polline aspersa, quæ sensim minora redduntur: à geniculis flosculi exigui, vt in vulgari, pallide rubentes exeunt, quos semina triangularia sequuntur. Hoc inter saxorum fissuras, ad arcium edicissimarum radices, vt in petris arcis Walden-burgensis Basileensium, & in vicinis, obseruauimus.

II. POLYGONVM Creticum thymi folio: herba est supina, humique procumbens, cauliculis siue viticulis, palmaribus, ramosis, hinc inde sparsis: flosculis paruis albicantibus, pluribus simul quasi in nodo iunctis, quibus foliolum Thymi forma, modo vnum, modo bina, ternave, magnitudine ãmpatia adponuntur: semen pusillum ac copiosum succedit. Hoc Polygoni Cretici nomine, D. Gille-nius misit.

III. POLYGONVM littoreum minus flosculis spadicæo albicantibus: ex radice candicante, tenui, oblongiuscula, prodeunt viticuli plurimi, tenerrimi, per terram sparsi, ramosi & dodrantes, foliolis oblongis, angustis, & albicantibus alternatim cincti, ad radicem vero longioribus & biuncialibus: viticulorum summitatibus flosculi plures minutissimi, intus albi, foris spadiceo insident, quibus semina minutissima & copiosissima, vt singuli colliculi eo turgeant, succedunt: hinc ad Millegranum referri potest. Hoc apud nos, in arenosis ad Wiefam flumen, autumno florens reperitur, quod Polygoni *ποικιλανθῆμος* nomine, Northusio, apud quos in sabulosis reperitur, D. Furerus misit: idem, sed sine nomine, ex inferiore Lusatia, vbi locis arenosis, in ripa fluminis Nissæ prouenit, à D. Franco accepimus.

IV. POLYGONVM minus lentifolium: plantula est tota virens, parua, supina, humiq; procumbens ex cuius radice simplici, in altum descendente, cauliculi plures, impares longitudine, crebris internodijs geniculati, exiguis folijs subrotundis, lenticularibus adnatis, prodeunt: flosculi in cauliculorū

summis minimi, albicantes, vel pallide virentes plures simul iuncti & semen pusillum, obseruatur.

Cum Anthyllide Valentina Clusij, quæ tota subrubens est, longe minoribus folijs, & copiosioribus flosculis ex albo purpurascens, ijq; non solum in cauliculorum summis sitis, confundi nõ debet. Hoc in Hispaniæ montibus prope Escurial D. Albinus inuenit: quod tamen ante annos triginta nouem Monspelluli in incultis, sed aliquantum mius, collegimus.

DE SEDO.

CAPVT XXIV.

I. SEDVM tridactylites alpinum maius: radicem habet tenuem capillaceam, cauliculum semipalmarem, purpurascens, nonnihil pilosum, in ramulos plures tenues & fragiles diuisum: folia ad radicem tenuia & mollia, lata (in ramulis minuta) in tres lacinias primum, & in alias, diuisa: flores in ramulorum summis albi, quinquefolij, totidem staminibus donati, quibus capitula subrotunda, longiuscula, minutissimum semen continentia, succedunt. Hoc ex Baldo habemus, & saxifragæ albæ petreæ nomine, Pona suo Baldo exhibuit, idem præterito anno D. Furerus, nomine Dactyliobotani siue Saxifragæ petreæ semperviretis misit, quod in ea Harcyniæ parte, qua Buda fluius officinas Rubelandicas alluit, totos scopulos obuoluere scribit.

2. Simile, sed folijs latioribus, & in ternas primū profundas lacinias diuisis, & in his in minora & tenuiora segmenta sectis: caulibus pedalibus, floribus pallide luteis, in humidis montium Pyrenæorum natum, habemus.

3. Aliud cauliculo rotundo, semipalmari, pilis leuissimis aspersis, folijs paruis, crassiusculis & eodem modo quo folia Sedi tridactylitidis in tectis prouenientis, incisa sunt, etiam diuisis, totumq; cauliculum alternatim basi sua cingentibus, qui in summitate in ramulos diuiditur, & singuli flosculum candidum, sed minorem, sustinent, capitulaq; vt in præcedenti, succedunt. Sedi dactyli nomine, ex Taurero Austriæ, D. Burserus misit.

II. SEDVM tridactylites alpinum minus: ad radicem parua, repentem & nigricantem, folia plura, exigua, viridia, simul compacta, superne in crenas profundas, binas, communiter ternas, rarius

plures, diuisa: ex quorum medio, cauliculus vnus vel alter, tenuis, aliquando diuisus, paucis & exiguis foliolis cinctus, trium quatuorve vnciarum exurgit, cui flosculi terni, quaternive pallidi, quinquefolij, multis staminibus donati, singuli singulis pedicellis insident: hic calices parui, semen minutum continentes, succedunt. Hoc in monte Lupi & Calcaris, in eorundem rupibus collegimus: ex humidis Gotthardi montis & Pyrenæis quoq; habemus.

III. SEDVM montanum ericoides: ramis est palmaribus, lentis, flexilibus, dense geniculatis, per terram sparsis, quos folia breuia, crassiuscula, Ericæ forma, vestiunt, & hi in plures alios, duarum triumve vnciarum, & etiam breuioribus diuiduntur, hiq; foliola frequentia, sibi fere incumbentia & rotundiora habent: in singulorum summitatibus velut ex squamato calice flos satis magnus purpurascens, ex quatuor, aliquando quinque folijs, & aliquot in medio staminibus compositus, insidet: quid florifera succedat, non constat. Hoc ex horto Dei dicto, habemus: & cum Lobelij Sedo minimo arboris: effente vermiculato, plurimum affinitatis habet.

IV. SEDVM alpinum ericoides cæruleum: ex præruptis iugis, ac faxis humidis propendet, radicem habens oblongam, fibrosam, rufam, ramos plures, foliolis quam in priore breuioribus, crassis, cinereis, velut in Saranunda 2. Clusij, siue Erica Alexandrina compactis, cinctos: singulis cauliculis vncialibus, foliaceis, flos magnus, cæruleus, quadrifolius, aliquot staminibus breuibus donatus, insidet. Hoc, cum ann. 1579. Martio mense, per Rhetia alpes iter faceremus, è rupibus, ob aquam defluentem humidis, instar Cymbalaria, dependens, florensque collegimus, quod florum eleganti colore cæruleo, oculos nostros valde reficiebat.

Idem in Gotthardi summitatibus, & in Valesia ad thermas Leccenses supra Gemme reperitur: quod à priore differt potissimum foliorum exilitate, & colore florum: item & colore & magnitudine.

V. SEDVM saxatile hirsutum purpureum: plantula est triuncialis, radice capillacea, cauliculo tenui, leuiter piloso, cuius summitas in breues ramulos diuiditur, qui singuli florem purpureum sustinent: foliola ad radicem plura, hirsuta, & lente minora. Hoc, vt & subsequens, ex Pyrenæis D. Burserus attulit.

VI. SEDVM saxatile atrorubentibus floribus: hoc, tres quatuorve vncias non excedit, habens ra-

diculam exilem, longiusculam, vnum alterumve cauliculum biunciale, foliolis paucis exiguis, longiusculis, alternatim vestitum, flosculos atrorubentes, quasi in umbella dispositos, sustententem. Hoc etiam in Gotthardo non nihil altius excreuit.

VII. SEDVM saxatile variegato flore: radice est capillacea, cauliculis plurimis, tenuibus, biuncialibus, per terram repentibus & fibellis capillaribus terræ adhaerentibus: foliolis multis, pallide virentibus, subrotundi, lente minoribus, vestiti: ex ramulorum summis, pedicelli plures capillacei, oblongi, exurgunt, singuli florem quadrifolium, varium, album, purpureum & atrorubentem eleganti spectaculo sustentent, cum plantula hæc cespitis musciq; instar saxa exornet. Hoc inter Valesiam & Augustam vallem, in monte Gletsberg dicto, qui toto pene anno niuosus est, copiose provenit.

VIII. SEDVM alpinum foliolis crenatis asperis: radice est capillacea repente, cauliculis tenuissimis, semipalmaribus, etiam breuioribus, rarius palmaribus, in summo in ramulos aliquot sectis: folia habet longiuscula, angusta, acuminata, crenis utrinque exasperata, & parte auersa candicantia; flores quadrifolij, purpurascens & staminibus donati, caliculis sustentantur, quibus capitulum subrotundum, membranaceum, apice donatum, minutulum semen continens, succedit. Hoc Julio mense floret, in ascensu montis S. Bernhardi maioris & Gotthardo. An forte Gesnerus lib. de hortis Germaniæ, hoc intellexit, dum scribit, Sedum quoddam esse, cuius folia marginibus asperis, branchias piscium referunt?

IX. SEDVM aruense flore rubente: radice est lignosa, fibris capillata, cauliculis aliquot palmaribus, rotundis, rugoso rufescente cortice tectis, qui internodios, quandoque plures ramulos (quorum aliqui recuruantur) diuiduntur: hos folia longiuscula, angusta, succulenta, sine ordine ambiunt: ramulis superioribus flores plures, vulgaris Sedi floribus similes, sed rubentes insident, semenque vulgari simile succedit. Hoc non longe ab vrbe, in agris Huningen. autumnum iam exiccatum reperitur: quod etiam in agris argillois ad Pyrenæos, sed minus, reperitur.

DE COTyledone.

CAPVT XXV.

COTyledon minor folijs subrotundis serratis: radix subest tenuis, fibrosa, fusca, circa quæ folia multa, semi vngue minora, non vt in altero oblongis ligulis similia, sed subrotunda, margine crenato, crassiuscula, candicantia & non nihil adstringentia: è quo: in medio caulis semipalmaris, quandoq; palmaris, subasper, minimis & paucis folijs cinctus, affurgit: in cuius summo, pedicelli, flores, multo quæ in secunda minores, ex quinque; quadoq; etiam sex folijs & medijs apicibus cõpositos, sustinentes, qui albi, aliquando rubentibus punctis aspersi, nonnunquam extrinsecus lineis ternis foliola floris percurrentibus, ita vt flores pallide purpurascetes appareant: his capitula exigua, nigrum semen continentia, sequuntur. In Heluetiorum alpibus, ipsis saxi sac scopulis adhæret; Iunio & Iulio floret: at ea quæ flore est pallide purpurascete, apud Monspelienfes, in horto Dei collecta fuit.

DE KALI.

CAPVT XXVI.

KALI minus villosum: radice est oblonga, fibrosa, nigricante, caule pedali, inæquali, ramoso, folijs pluribus, angustioribus, mollibus & villosis, inter quæ vnum, quod cæteris subijcitur, longius est, quemadmodum etiam in Tragio obseruare est: in cauliculis summis, capitula parua, florem minutum continentia: semen non obseruauimus. Hoc, cum figura Kali albi Dodonæi, melius conuenit, quam Kali minus Lobelij. Tota planta salsa est, & non longe Mõspelio à Perault, qua ad mare itur, legimus: quamuis idem, nomine Kali hirsuti folijs Spergulæ, ex Italia, à D. Neudorf. habeamus.

II. KALI folio gramineo: ex radice oblonga, alba, exiguis capillaceis fibris donata, caulis pallide virescens, rotundus, incuruus, pedalis, in varios & plures ramos quadrunciales, tenues & fragiles, inordinate dispositos, brachiatus exurgit: quos folia oblongiuscula, angustissima, alternatim disposita cingunt, quibus singulis, singuli noduli exigui florum & seminum, vt in Kali minore Lobelij, cauli

adhærentes, adponuntur. Ex Salinis Saxonice siccum, D. Iungermannus transmisit: & ad Anthylloidem Thalij accedere videtur.

DE TELEPHIO.

CAPVT XXVII.

TELEPHIVM purpureum minus: hoc à radice nodosa, & aliquot veluti minimis naxis constante, multisq; fibris prædita, cauliculum vnũ vel alterum rotundum, semipalmarem, fragilem ac succulentũ promit: quem folia crassiuscula, succulenta, parua, in ambitu crenata, sine ordine ambiunt: flosculi quinquefolij, purpurei, velut umbellæ insident: quibus capitula pentagona, minutissimum semen scobis instar continentia; succedunt. In editissimo monte Brisfoiæ, Betschen dicto, locis humidis Iulio florens, collectum.

DE TITHYMALLO.

CAPVT XXIX.

TITHYMALLVS incanus hirsutus: caules pedales, rotundos, rufescentes, profert, folijs incanis & hirsutis, Myrsenitis legitimi forma, confuso ordine vestitis, in summitate in virgulas diuisi, quibus, vt in Myrsinite, flores & capitula triangularia, semina continentia, insident. Hunc ex Italia D. Neudorfferus attulit.

II. TITHYMALLVS siue Esula exigua folijs obtusis: radice est exili, oblongiuscula, capillata, cauliculis pluribus ad terram resupinatis, aliquantulum repentibus, biuncialibus, triuncialibus, alijs palmo minoribus, rotundis, lacteo succo turgentibus, qui foliolis oblongis, angustis, sed semper in summo obtusis & velut absectis, inordinate vestiuntur: hic in agris Patauinis & Massiliensibus, reperitur.

III. TITHYMALLVS exiguus saxatilis: radiculam habet capilli modo tenuem, longiusculam, cauliculos tenues, vaciales & biunciales, angustissimis & breuibus foliolis cinctos, flosculos exiguos, rubentes: circa Monspelium locis asperis prouenit.

LIBER OCTAVVS.

DE CONVOLLVLO.

CAPVT I.

I. **CONVOLVVLVS** purpureus folio rotundo: caules prælongos, teneros, viticulosos, paucis pilis exasperatos, vicinis perticis circumvolutos, promit: folia habet longis pediculis subasperis donata, quæ lata sunt, angulis carentia & nonnihil hirsuta, præsertim superiora: flores oblongi, ex calicibus hirsutis instar Campanulæ siue Smilacis læuis ex cæruleo purpurei sunt, quibus succedit semen nigrum, semicirculare & angulosum, capitulo membranaceo inclusum, quod semine Campanulæ cæruleæ multo minus est. Hic sub ætatis finem floret. An ad Nil Auicennæ quoque referri potest?

II. **CONVOLVVLVS** peregrinus cæruleus folio oblongo: radice est singulari, oblonga, rufescente, ex qua caules multi, tenues, pedales, interdum cubitales, flexiles, ramosi, leuissimis pilis pubescentes prodeunt: quos folia oblonga, inferiora quidem, uncias tres, quatuorve longa, vix unciam lata, inordinate vestiunt, quæ sensim minora redduntur, & per marginem leuiter hirsuta sunt: ex omnium fere foliorum sinu, pedicelli tenuissimi, oblongi exurgunt, quibus singulis flos cæruleus ad exortum pallidus, Campanulæ forma, vnico folio constans, & ex caliculo prodiens, insidet: floribus succedunt capitula membranacea parua, quibus semina parua, nigra includuntur. Planta sane ob florum copiam elegantissima, & quæ ob cauliculorum flexibilitatem fulciri debet. Hic in horto meo ex semine, Campanulæ cæruleæ nomine accepto, sæpius creuit.

III. **CONVOLVVLVS** folijs laciniatis, vel quinquefolius: viticulis est tenuibus, geniculatis, læuibus: ex quolibet geniculo folium, longo tenuissimo pedicello donatum, prodir, quod in quinque lacinias angustas longiusculas diuiditur, & quandoque inferior vna alterave bipartitur, & cuiuslibet laciniæ, tenuissimus mollisq; aculeus insidet. Supra folij exortum, pedicellus æque tenuis, dua-

Conuoluulus quinquefolius.

rum triumve unciarum longus & nudus exurgens, florem magnum purpureo cæruleum, aliorum Conuoluulorum forma, sustinet. Semen non conspectum, cum solum huius ramum, Conuoluuli Ægyptiaci nomine, à nobiliss. Cortuso Patauio ante viginti annos accepimus.

DE BRYONIA.

CAPVT II.

BR Y O N I A Cretica maculata: radice est longa, alte descendente, sed ad vulgaris magnitudinem non accedente, fusco cortice tecta; ex qua longa & tenuia sarmenta prodeunt, quæ ambiunt folia aspera (qualis & tota planta) ad similitudinem vitium, aut Bryoniæ vulgaris diuisa, sed minor, viridia, albis strijs per medium discurrentibus, vel maculis albis notata, quibus capreoli vt in vite adduntur. Flores habet pallidos, quinquefolios, striatos, vulgaris Bryoniæ floribus maiores, ex longis pediculis propendentes: cuilibet flori, fructus succedit semicircularis, superne in partes duas diuisus, viridis primum, at per maturitatem ruber, femina duo continens, quare Dicoccos appellari potest. Hæc in Creta frequens est, vnde semen à D. Honorio Belli accepimus & in D. Zuingeri horto (quia tum hortum colere inter miseramus) seruimus.

II. BRYONIA syluestris baccifera: radicem habet magnam, crassam, longam, succo glutinoso plenam: caules vero sarmentorum vitis instar longos, lignosos, angulos, quibus se, (licet capreolis careat) crebris circumvolutionibus vicinis frutibus circumuoluit: folia hederacea, Smilacis læuis similia, magis tamen sinuata, tenuia, splendentia, & neruosa, longissimis pediculis donata: flores albi sunt, muscosi: ad cuiuslibet folij exortum, in viticulis maxime superioribus, pedicellus breuis ex caule exurgit, qui baccam vnicam ceraso minore, virentem primum, at per maturitatem rubentem, sustinet: cui femina satis magna, rotunda, nigraque quaterna, quinque includuntur. Prouenit in syluis circa pagum Huningen, Iunio florens: at bacca: Septembris fine maturæ sunt.

Hæc à communi Bryonia syluestri, quæ Tamus dicitur, potissimum in his differt, quod communis florem minorem habeat, racemosa sit: hæc vero flore sit maiore & baccifera.

III. BRYONIA Mechoacana nigricans: radice est Mechoacæ simili, sed cortice nigricante vestita, interius rufescens, quæ tessulatim incisa rotunda, magnitudine & figura calculo aleatorio respondens, ex India Chelapæ siue Celapæ nomine ante annos vndecim allata fuit. Ab Alexandrinis &

Massiliensibus, Jalapium vel Gelapo vocitatur & à Massiliensibus, Mechoaca nigra vel mas existimatur.

Gusto est non ingrato, & gummoso, & ob copiosam gummositatem, si carbonibus, vel igni admoveatur, flammam concipit. Facultate, vulgarem siue albam Mechoacam, superat: nam ob gummi copiosum, fortius humores serosos purgat, cum imi ventris leui dolore, & præcipue viscera, hepar & ventriculum roborat. Quare drachmæ vnius pondere exhibetur tuto, & sine fastidio opus suum exequitur. Sunt qui ea in dosi, cum aqua Cichoreæ, aut simili stillaticia, seu iure acta frigidis, tribus horis ante prandium, ægris propinent.

DE CLEMATIDE.

CAPVT III.

I. CLEMATIS maritima repens: hæc cauliculos habet sarmentosos, geniculatos & striatos, cubitales, atrouirente cortice vestitos: folia Flammulæ erectæ instar oblonga, acuminata, neruosa, rigida, sed angustiora, quod communiter tria vni pediculo, qui velut in capreolum abit, insident, & quædam per circumferentiam nonnihil crenata, quæ vero in summo caule floribus subijciuntur, angustissima sunt: flores albi sunt, multis staminibus villosis albis, meditullium occupantibus, longis pediculis sustentati: quibus semina plana, subrotunda, rufescentia; vt in Flammula erecta, sed minor, bina, ternave iuncta, singulis capreolo plumoso, veluti in cana crista donatis, succedunt: hæc acra sunt quemadmodum & tota planta. In maris Adriatici littoribus, vt in Venerorum Insula Lio & Litzeulina, suis sarmentis repentem obseruauimus.

II. CLEMATIS alpina Geranifolia: ex radice sarmentosa & perenni, caules plures lenti, lignosi, quandoque rufescente cortice tecti, duos tresve cubitos alti, exurgunt, qui æqualiter bipartiti, in latera diuiduntur: quibus singulis folia, crebris & profundis diuisuris incisa, trigemina, cohærentia, vt in Anemone geranifolia, insident: flores singuli, singulis pediculis longissimis ac tenuissimis insident, qui coloris cærulei albicantis, aut obscure purpurascantis, ex quatuor folijs oblongis, mucronatis, neruosis, crucis in modum dispositis & nonnihil lanuginosis, in cuius medio folia, plura, breuiora, quæ quasi acruulum capillaceorum filamentorum

mentorum alborum ambiunt: semen nõ vidimus. Hanc in altioribus Baldi rupibus enatam, & Cle-
matidem cruciatam à Iungermanno appellatam,
ante annos viginti sex, & ante biennium elegan-
tiorẽ & maiorem, ex Austriæ montibus, ubi fre-
quens est, à D. Bursero accepimus.

DE NUMMULARIA.

CAPVT IV.

Nummularia flore purpurascẽte.

NUMMULARIA flore purpurascẽte: hæc, eo
quo Nummularia vulgaris modo, serpit, radi-
cem habens tenuem, capillaceam, à qua coliculi
multi, tenues, palmo minores emergunt, quos v-
trinq; folia vulgaris forma, propemodum rotunda
sed parua, & plus quam decuplo minora, quorum
nonnulla leuiter sinuata: ex horum sinu pediculi

tenuẽs oblongi, prodeunt, quorum singuli florem
purpurascẽtem, paruũ, oblongũ, quinquefo-
liũ, staminulis in medio breuibũ, sustinent: his
capitulũ paruũ, apice donatũ, minutissimũ
semen continens, succedit. Hæc in humidis
Monspelienũ prope Castelnouũ prouenit.

DE POLYGONATO ET LILIO
convallium.

CAPVT V.

I. POLYGONATVM latifolium minus, flore maio-
re: ex radicis albicantis, subrotundæ & fibrosæ
medio, cauliculus vnicus, fere pedalis, striatus, nec
admodum inflexus exurgit: qui folijs, vt in vulgari
dispositis, firmioribus tamen, vestitur: ex singulis
alarum sinibus, flores singuli, magni, albi, inodori,
breuibũ & quidem si- gulis pediculis insidentes,
ab vna caulis parte propendent, quibus baccæ suc-
cedunt, quæ per maturitatem cæliũ colorem ac-
quirunt, & semen osseũ, durũ continent. Apud
nos in monte Crenzacho copiose prouenit.

II. POLYGONATVM latifolium perfoliatum
Brassilianũ: hoc caule est bicubitali, striato, folia
perfoliatæ modo transeunte: folijs pallide virenti-
bus, tenuibus, neruosis, vncias duas latis, quatuor
longis: flore magno, albo, ex folijs quinque angu-
stis, binas vncias longis composito, qui ex longo
tenuissimo pediculo dependet: fructum non vidi-
mus. Hoc in Brassilia apud Toupinambaultios cre-
uit, & D. Burserus communicauit.

LILIVM CONVALLIVM latifolium: radicibus est
tenuibus, longis, repentibus: caule pedali, folijs
ternis, viridibus, neruosis, subrotundis, læuibus,
palmaribus, vncias quatuor latis, basi sua caulem,
fistulæ modo ambientibus: floribus magnis, albis,
rotundis hiantibus, reflexis, & odoratis, quibus
fructus rotundus, rubeus, semen durũ con-
tinens, succedit. In hortis quibusdam
colitur.

DE CHELIDONIA ROTUNDIFOLIA.

CAPVT VI.

CHELIDONIA rotundifolia maior: huius radix fibrosa est, quibus aliquot oblongi testiculi adherent: folijs est subrotundis, crassis, læuibus, ad foliorum Afari magnitudinem accedentibus, sed non nihil quandoq; sinuatis, pediculis semipalmariibus donatis & humi procumbentibus: cauliculo palmo minore, flos insidet, calice triphylo membranoso sustentatus, qui pallide luteus, magnus, vulgari quadruplo maior, qui ex quinque; vel sex folijs, quorum singuli ad medium fissi sunt, componitur & ad eius umbilicum stamina plura rufescentia, conspiciuntur: capitulum cum semine non vidimus. Monspeffuli locis humidis prouenit.

DE MALVA.

CAPVT VII.

I. MALVA folio ficus: huius folia sunt nigricantia, alpera & crassa, quorum prima, modo intres, modo quinque lacinijs inæquales diuiduntur: quædam in lacinijs quinque profunde lecta, sine ordine sinuata, & per marginem crenata sunt, quorum laciniæ aliquæ palmares existunt, & pediculis longissimis & pilosis donantur. Scapum siue caulem simplicem, aliquot cubitorum habet: flores & semina non vidimus, quia ante tempus, Argentinx in horto Friderici Meyeri, ante annos viginti legimus.

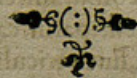
II. MALVA folio vario: radice est alba fibrosa, caule rotundo, cubitali, in plures ramos brachiatto, quem folia cingunt pallide virentia, inferne candicantia, crassiuscula & non nihil lanuginosa, sed figuræ, in eodem ramulo, diuersæ, quorū quædam Bryoniæ forma, quædam acuminata, duabus alis donata, quædam subrotunda, vngue minora, omnia tamen in ambitu serrata: flores quinquefolij purpurascens, staminibus in umbilico pallidis, pedicellis oblongis insident: semen in capitulis foliaceis semicirculari succedit. Argentina D. Saltzmannus misit.

III. MALVA Americana: radicem habet oblongam, albam, fibrosam, caulem angulosum, striatū, lanugine leui obsitum: folia viridia, tenuia, plera-

Malua folio vario.

que semicircularia, uncias duas longa, tres lata, superne angulosa seu sinuata, per ambitum leuiter crenata, pediculis palmaribus, hirsutis donata, flores albi vna cum semine, Maluæ syl. pumilæ similes sunt. Hanc ante annos octodecim in horto D. Saltzmanni, Argentinx collegimus.

DE ALTHEA.

CAPVT VIII.

I. ALTHEA Bryoniae folio: caule est cubite altiore, rotundo, lanuginoso, albo; folijs Bryoniae similibus, in quinas lacinias vt plurimum diuisis, palmaribus & alijs multo minoribus, crassis, neruosis, lanugine nonnihil asperis, parte infera canescentibus & longis pediculis insidentibus: flores habet purpuro-caruleos, quinquefolios, superne semilunatos, staminibus rufescentibus donatos, quibus singulis capitulum foliaceum, planum, semen Althee simile continens, succedit. Hac in horto aluimus, quam tamen prius Althee arborescentis sempervirentis nomine, D. Doldius: dein Althee Americanae, D. Sprengerus, Heidelbergae, misit.

DE GERANIO.

CAPVT IX.

I. GERANIVM malacoides minus: plantula est duarum vnciarum, in terram reclinata, radice longiuscula, exigua, foliolis malacoidi maiori similibus, sed minimis, eleganter incisis & longis pedicellis insidentibus: flosculos paruos caruleos habet, quibus capitulum rostro tenuissimo longiusculo donatum, succedit. In agris circa Rothomagum reperitur.

II. GERANIVM columbinum tenuius laciniarum: radicem habet oblongam, tenuem, fibrosam, rufescentem, ex qua cauliculi plures, palmares, rotundi, hirsutis nonnihil asperi & reclinati prodeunt: folia, quae vnguem vix superant, rotunda sunt, in lacinias quatuor primum, & haec in alias, diuisa, & longis pediculis hirsutis praedita: ad cauliculorum latera, flosculi communiter bini, singuli singulis pedicellis insident, parui, carulei, quibus capitula parua rostrata, siue vtriculi tumentes rostrati succedunt, & vbi semen maturuit, vtrinque cum vtricolorum mucronibus, quasi capreolo insidens, modo geminum, modo ternum, ad rostri apicem, quod adhuc supereminet, reflectitur, quod in alijs quibusdam Geranijs etiam obseruauimus: Hoc Monspeffuli in syluestribus reperitur.

III. GERANIVM cicutae folio aculongissima:

caulibus est bicubitalibus, hirsutis, asperis, angulosis, in varios ramos brachiatis: folijs Geranij moschati siue Cicutae modo diuisis: floribus subpurpureis, vel violaceis, quinquefolijs, cuiuslibet acus, vncias quinq, longa, hirsuta succedit, quae ex vtriculo hirsuto quinquefolio, apicibus donato, semine continente, prodit, quod per maturitatem exilit, & cum vtricolorum mucronibus sursum primum, dein deorsum, alijsq, modo circumuoluitur. Hoc Monspeffuli legimus: in Valesia etiam reperitur.

DE ALCHIMILLA.

CAPVT X.

ALCHIMILLA alpina quinquefolia: radicem habet oblongam, nigricantem, fibras plures de se mittentem, ex qua folia aliquot parua, longis pediculis donata & glabra prodeunt, quae in quinque lacinias ad pediculum, haecq, in profundas crenas diuiduntur, inter quae pediculi bini, ternive, tenues, glabri, trium, quatuorve vnciarum longi, reclinati: quorum summitatibus flosculi vulgari Alchimille forma & colore finies, trifolij, pallidi ac herbacei, singuli singulis minimis pedicellis donati: quasi umbellae insident. In monte S. Bernhardi maioris & Gotthardo locis humidioribus, Augusto florens, reperitur.

DE CANNABINA.

CAPVT XI.

CANNABINAE aquaticae similis capitulis nutantibus: radicibus est fibrosis, Ellebori nigri similibus, caulibus pluribus, cubitalibus, hirsutis, in varios ramos scissis: ad singulos ramos folium vnum longum, latum, quandoque ferratum, pilosum: ramuli iuxta florem pulchre contorquentur, folia plura habet satis longa, stellae instar disposita, in quorum medio flos deorsum nutans, ex multis velut squamis compositus, in cuius medio multi

apices lutei: semen in Cannabina aquatica

Hanc in humidis Michelsfeldensium inuenimus.

DE CARTOPHYLLATA.

CAPVT XII.

CARTOPHYLLATA alpina minor: radicem habet crassam, oblongam, repentem, fibris donatam & cortice purpurascete tectam: folia crassa, hispida in lacinias diuisa, in ambitu serrata: inter quæ caulis vnus vel alter, rotundus, hispidus, paucis folijs vestitus, palmo minor: cuius summitati flos vnicus satis magnus, aureus, cum exiccatur rufescens, quinquefolius, multis staminibus donatus: cui villosa congeries cum semine succedit. Hæc in summitatibus Baldi collecta.

DE PÆONIA.

CAPVT XIII.

PÆONIA flore pallido folio hirsuto: huic ex radice aliarum simili, caules angulosi, læues, exurgunt: folia, quorum pediculi nonnihil pilosi sunt, in ternas lacinias, & harum vna rarius in binas diuisa, mucronata, inferne breui lanugine pubescentia & candicantia, superne virentia quidem, sed non splendentia, multis venis à medio neruo in latera excurrentibus: caules singuli florem vnicum, reliquis minorem pallecentem, ochrice colore, simplici octo foliorum serie constantem, multis staminulis albis præditum, sustinent. In quibusdam hortis obseruauimus.

DE QVINQVEFOLIO.

CAPVT XIV.

I. QVINQVEFOLIUM album maius: radice est crassiuscula, rufa, folijs in quinque lacinias subrotundas vsque ad pediculum diuisis, in ambitu serratis, paucissimis & breuissimis pilis aspersis, longissimis & hirsutis pediculis insidentibus, inter quæ paucis pediculis, angulosus, paucis pilis donatus, folijs vestitus, exurgit, & in ramulos binos, & hi in summo in plures alios diuiduntur: quorum singulis flos albus, satis magnus insidet, qui ex folijs quinque in summo diuisis, compositus est: in cuius medio, veluti paruus pappus, vnde plura sta-

minula rufescentia efferuntur. Hoc in mœnijs vrbis *Ballstatt* Heluetiorum, collectum.

II. QVINQVEFOLIUM album minus: radice est nigricante parua, cauliculis pilosis, erectis, palmo minoribus, in summo diuisis: folijs vnguem latis, in quinque lacinias, extremis oris serratas, diuisis, & breuibus pedicellis insidentibus: floribus est prioris Quinquefolij similibus, sed minoribus. Hoc in saxosis circa *Curiam* Rhætorum reperitur.

III. QVINQVEFOLIUM montanum luteum erectum hirsutum: ex radice nigricante cauliculi & folia exurgunt: cauliculi quidem tenuissimi & sesquipedales, in summo multifidi, & molli lanugine pubescentes: folia inferiora, longissimis pediculis donata, in septem (at quæ in caule in quinque) lacinias profundas, diuersæ longitudinis, per oras serratas, pilisque donatas, diuiduntur: quæ parte inferna, vt in vulgari, rufescunt, tantillum incana sunt, non tamen splendent: flores habet paruos, aureos, quinquefolios, multis breuibus & croceis staminulis donatos, quibus capitulum aliorum more, semen minutum continens, succedit. In montis *Crentzacen*sis ad partem in ascensu, prouenit.

IV. QVINQVEFOLIO similis enneaphyllos hirsuta: radicem habet crassam, nigricantem, in longas fibras abeuntem, à qua cauliculi plures, ad exortum quasi conglobati, per terram sparsi, capillacei, multifidi, tres, quatuorve uncias longi, prodeunt: folijs est oblongis pedicellis donatis, in nouem lacinias angustissimas, per marginem incisas & hirsutæ villosas, diuisis: flosculi parui, aurci, & capitula parua quinquefoliorum modo à pedicellis sustentantur. Ex Heluetiorum alpibus.

DE FRAGARIA.

CAPVT XV.

FRAGARIÆ affinis sericea incana: radice est lignosa, nigricante, ad quam folia plura, Fragariæ syl. similia sed longe minora, vnguem non æquantia, crassa, vtrinque incana, molli & sericea lanugine tecta, in tres lacinias ad pediculum vsque diuisa & superne crenata: ramulos habet breues, reclinatos, flores paruos, luteos, stellatos sustentantes, quibus capitulum, calice quinquefolio sustentatum, minutum semen

continens, succedit. Hanc ante annos circiter quadraginta à Ioan. Bauhino fratre p.m. nomine Leucas aduersariozum: & ante quadriennium, à D. Albino qui eam in saxolis Granadæ collegit, sine nomine accepimus.

DE TRIFOLIO.

CAPVT XVI.

I. TRIFOLIUM montanum purpureum folio acuto crenato: cauliculis est pedibus, firmis, rectis: folijs rarioribus, ternis ab vno exortu prodeuntibus, oblongis, angustis, neruosis, acutis sursumq; spectantibus; in ambitu dentalis, aliquando profundius incisus: in cauliculi summo, flores purpurei, quasi in globo conferti: quod in montosis pratis, Maio; Iunioque florens, reperitur.

II. TRIFOLIUM montanum purpurascens folio obtuso crenato: hoc caule est ramosiore, folijs oblongis, angustis, sed obtusis & superne & vtrinque crenatis, cuius ramuli, frequentioribus & angustissimis folijs, donantur: flores, quam in priore rariores & purpurascens: in pratis montosis. circa Geneuam.

III. TRIFOLIUM montanum lupulinum: hoc ramis est cubitalibus, glabris: folijs rarioribus, paruis, subrotundis, leuissime denticulatis, longissimis pediculis donatis: rami fastigio, capitulum lupuli forma, sed oblongum, ex flosculis spadiceis compositum, insidet: quod in montibus supra Ilfeldam prouenit, vbi D. Furerus collegit & transmisit.

IV. TRIFOLIUM capitulo spumoso læui: radice est alba, oblonga, fibrosa & capillata, cauliculis multis humi sparsis, tres, quatuor, rarius sex vncias longis, foliolis paruis, ternis, oblongo petiolo hærentibus, per marginem acutiuscule crenatis: floribus paruis luteis, quibus capitula incana, veluti ex pluribus vesiculis sibi inuicem insidentibus composita, spumamq; referentia, succedunt, quibus semen paruum, rotundum & planum inclusum est. Hoc circa Neapolim Italorum, in maritimis: circa Monspelium, in agris & luco Gramuntio reperitur.

V. TRIFOLIUM capitulo spumoso aspero maius: radice est oblonga, fibrosa, canibus bicubitalibus, tenuibus, flexibilibus, à vicinis fruticibus sustentatis: folijs rotundis, trifolio vulgaris similibus;

crenatis, prælongis pediculis donatis: inter quæ pediculi nudi, palmares, quandoque pedales effertur, qui singuli capitulum subrotundum, nonnunquam parvæ auellanz magnitudine, ex floribus aureis compositum, sustinent: hos folliculi membranacei sibi inuicem incumbentes, non nihil à quibusdam filamentis exasperati, sequuntur. Hoc in Salicetis Michelfeldæ Huningam versus, ijs se sufficiens, reperitur.

VI. TRIFOLIUM capitulo spumoso aspero minus: huius radix transversim fertur & fibris capillaceis terræ infigitur: ramulis suis per terram repit, à quibus pediculi biunciales & triunciales, nudi eriguntur, qui capitulum paruum, subrotundum, ex rufescentibus floribus compositum, sustinent, quibus capitulum, quasi ex vesiculis pluribus compositum, subasperum & initio virens, minutum semen subrufum continens, succedit: folia parua sunt, rotunda & crenata: hoc apud nos ad Rheni ripam, herbido & arenoso loco, iuxta Barr & circa Monspelium, prouenit.

VII. TRIFOLIUM capitulis Thymi: radice est oblonga, alba, tenui, capillacea: cauliculis semipalmaribus, humi sparsis: foliolis ternis obtusis, vni petiolo in hærentibus, in ambitu serratis, cuius virgulis capitula rotunda, vt in Thymo, flosculorum rufescentium insident, quæ per maturitatem indurantur, minutumque semen subrufum continent. Monspelluli locis siccioribus prouenit.

VIII. TRIFOLIUM capitulo oblongo aspero: hoc radicem habet capillaceam albam, cauliculos plures pedales, læues, rotundos, & quasi articulatos, paucis folijs rotundis vestitos: ex singulis articulis flosculi plures simul iuncti, ijque lutei, prodeunt; his succedunt capitula oblonga, pluribus quasi spinis recuruis donata & per maturitatem exasperata, quibus singulis folium tripartitum subijcitur: & huius, quemadmodum & prædictorum, semen exile est. Patanij, in edito monte prope Arqua, quod longe minus altero, quod Monspellulo habemus, legimus.

IX. TRIFOLIUM cochleatum folio minuto obtuso fructu latiore: radice est oblonga tenui, cauliculis aliquot tenuibus, rotundis, palmaribus, in terram reclinatis: foliolis trifolij, sed minimis lente minoribus, obtusis & tenuissime crenatis: floribus paruis, luteis, oblongis pedicellis insidentibus: fructu lato, compresso, aliquot circumuolutionibus in spiras cochleæ modo contorto, semen planum,

planum, recuruum & rufum, continente. Hoc ætate florens in montibus Euganeis & Monspessuli legitur.

X. TRIFOLIUM cochleatum polycarpon: hoc ramis est pedibus, glabris & striatis: folijs trifolij vulgari similibus, longis pediculis donatis, singulis petiolis vnguem latis, tenuibus, subrotundis, minime crenatis: pediculorum extremis flosculi parui, flauis insident, quibus succedunt fructus plures, quini, seni, quasi conglobati, sed parui; in spiras conuoluti & spinulis mollioribus donati: quod in Italia collegimus.

2. Huic simile est alterum, solum folijs à priore differens, quorum quædam subrotunda, pleraque acuta, omnia tamen per marginem incisa, vel crenata.

XI. TRIFOLIUM cochleatum echinatum minus: ex radice prælonga capillacea, cauliculi plures, tenues, fragiles, repandi, palmares prodeunt: foliolis trifolij, sed paruis, iisque obtusis & crenatis; cincti: flosculis est paruis, aureis, communiter vno (rarius pluribus) oblongo pedicello ca-

pillaceo insidente, cui folliculus cochleæ modo circumuolutus, minimis spinulis exasperatus, plerumque vnus, isque paruus (rarius terni quaterni vno pedicello donati) succedit, semina parua, plana, semilunata, rufa, continens. Ex Italia habemus.

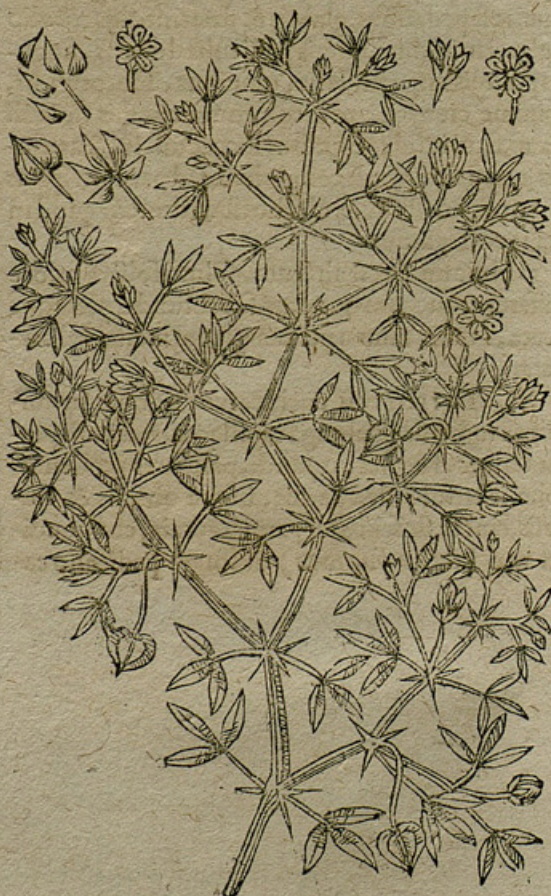
XII. TRIFOLIUM fructu duro, spinis horrido: caulem habet pedalem, recuruum, per terram sparsum, folijs raris, subrotundis & superne crenatis cinctum: florem luteum, fructum Tribuli terrestris instar durum, sed rotundum & maiorem, eumque plerumque geminum, per maturitatem album, multis spinis horridum. Monspessuli legitur.

XIII. TRIFOLIUM folliculis coronæ similibus: radice est capillari, cauliculis aliquot, nonnihil hispida, ramosis, palmo minoribus, folijs trifolij minutis, obtusis & crenatis, cincti: flosculis luteolis, oblongis pedicellis donatis, quos sequuntur folliculi minimi, sibi insidentes & formam coronæ regiæ referentes. Monspessuli provenit.

Trifolium peltatum Creticum.

Trifolium spinosum Creticum.

XIV. TRIFOLIUM peltatum Creticum: ex radice tenui, oblonga, fibrosa, cauliculi exurgunt palmo minores, pede nudi, folijs parvis, tripartito diuisis, parum crenatis, oblongis pediculis donatis, vestiti: cauliculorum summis flosculi quaterni, quiniue ordine succedentes, forma Ornithopodij, luteo-pallidi insident: quibus siliquæ luteæ, planæ, membranæ, quasi semicirculares, in filamentum abeuntes, semen vnum vel alterum paruum compressum continentes, succedunt: quæ dum molles sunt, dulcissimæ, esui aptæ, at vbi indurauerint amarissimæ. Hoc rusticis in Creta, *μαστυρι* dici, D. Honorius Belli auctor est,

qui Trifolij Cretici odorati nomine misit.

XV. TRIFOLIUM spinosum Creticum radicem habet oblongam, capillatam, caules plures, palmares, & sesquipalmares, versus terram reclinatos, angulosos, in frequentes ramulos brachiatos, frequentib. geniculis, ex viridi purpurascens cinctos: ramulos cingunt, vtrinque ex opposito sibi respôdentia, tria folia vni petiolo in hæretia, viridia, oblonga, acuminata, in minimam spinam abeuntia: quemadmodum etiam ad singula genicula, spinæ quatuor parvæ, aduncæ superne binæ, totidem inferne adpositæ sunt: vnde brevis pediculus exurgens, florem singularem, quinquefolium, Campanulæ

nula aruenſis forma & colore (ſiue purpurocaruleum) ſimilem , capitulo viridi inſidentem , ſuſtinet , in cuius medio ſtamina decem , apicibus luteis prædita , capitulo inter ea latente conſpiciuntur : quod capitulum poſtmodum quinque angulis donatur , ſtyloque prominente augetur , & per maturitatem petiolo incuruato ramis ſe recondit , & in ſingulis angulis , ſemen vnicum compreſſum , ruſum , continet . Hoc primum , nomine Trifolij ſpinoli ſempervirentis Ciſti flore , Patauio à Laurentio Roſena ꝯ accepimus , poſtmodum apud fratrem Ioh. Bauhinum p.m. Montembelgardii collegimus , cuius ſemen ὀφείτοχορῶ nomine miſſum fuerat .

XVI. TRIFOLIUM ſtellarum : ex radice alba , tenui , oblongiſcula , capillata , cauliculi prodeunt , modo pauciores . bini . terni . modo plures , quini , ſeni , ſepteni , ſemipalmares , palmares , rarius longiores , rotundi , lanuginofi , incani , quandoque ruſeſcentes , inanes , rariſſime in alas diuiſi : folia habet parua , Trifolij modo diuiſa , mollia , villoſa , in ſummo ſinuata , & ad radicem oblongis pediculis donata , duobus alijs ad pediculi nexum adnatis : cuiſlibet cauliculo , ſpica rotunda , ex floribus oblongis , rubris , rarius luteis , compoſita inſidet : qui vbi delabi incipiunt , ſpica magis orbiculata redditur , quaſi ex pluribus ſtellis ſimul iunctis compoſita foret : etenim flori cuiſlibet capſula (vel vtriculus) oblonga , villoſa , in quina , oblonga , acuminata foliola abiens , ſuccedit , quaſi ſemen vt plurimum vnicum , idque ruſum & planum continet . Hoc Monſpeſſuli , Maio menſe collegimus : at per omnia minus , ex Hiſpania accepimus .

XVII. TRIFOLIUM globoſo flore , vel capitulo Lagopi rotundiore : radicem habet longam , fibroſam , capillaceam , albam : caules plures , tenues , rotundos , palmo minores , quandoque pedales , in ramulos leuiter hirtulos diuiſos : quos folia parua tripartita , non nihil piloſa , per ambitum crenata cingunt , quibus iuxta pediculum communiter duo alia ſubijciuntur : cauliculorum ſummis , flores parui , lutei inſident , quibus capitulum ruſeſcens , ſphæriceum , ex apicibus aſperis compoſitum , ſuccedit : Maio menſe , Monſpeſſuli circa Caſtelnouum copioſe prouenire obſeruauimus .

XVIII. TRIFOLIUM globoſum repens : radiceſt exili , capillacea , ruſeſcente , cauliculis aliquot per terram ſparſis , trium quatuorve vnciarum , mollibus , lanuginofiſ & ruſeſcentibus , foliolis paucis ſuperne ſinuatis : cauliculorum ſummis capitulum globoſum , plurimis apicibus villoſum , inſidet : floſculis enim ruſeſcentibus , vtriculi , pluribus apicibus ruſeſcentibus donati ſuccedunt , quorum ſinguli ſemen minutum includunt . Monſpeſſuli in loco Gramuntio , & iuxta caſtrum Epicoſi , prouenit .

XIX. TRIFOLIUM ſaxatile hirtuſiſſimum : radice lignoſa , tranſuerſim repenti , ruſo cortice teſta , quaſi truncus ex multis plantulis ſimul iunctis , caule carentibus , inſidet , tota planta duas tresve vncias non ſuperante : folia habet Trifolij parua , mollia , incana & velut argentea , ſuperne crenata & pedicellis breuiſſimis inſidentia : inter ipſa folia , capitula parua , rotunda , longiſculis pedicellis donata , in quorum medio , pili breues , molliſſimi , ſuaueſcentes , conſpiciuntur : nec florem nec ſemen vidimus , & in Heluetiorum altiſſimis iugis legimus .

XX. TRIFOLIUM alpinum flore magno radice dulci : radice eſt longa , craſſa , cortice pallescente teſta , medulla candida dulci , multis capillis teſta & fibris aliquot oblongis donata , ex qua cauliculi plures in terram reclinati prodeunt , quos folia trifida , oblonga , anguſta , & glabra , paucis & ad tactum ſenſibilibus crenis , & oblongis pediculis donata : inter quaſi pediculus communiter vnus (quandoque duo) lauis & nudus , trium quatuorve vnciarum , exurgit , cuius ſummitati flores Aſtragalo ſiue Onobrychidi forma ſimiles , purpuraſcentes , magni , octo vel decem , quaſi ſpica orbiculari inſident : qui ſinguli ex calice oblongo , quinque apicibus donato prodeunt , ſingulos pedicellos obtinent .

Hoc primum ex Bernatum alpibus , ante quadraginta annos habuimus : dein , in planitie Horti Dei apud Monſpelienſes , menſe Iunio cum floribus , ſed illo multo maius , legimus . Radix ſapore eſt Glycyrrhizæ , hinc forte Glycyrrhiza Aſtragaloides , vel Aſtragalus dulcis dici poſſet : ex Hiſpania Glycyrrhizæ Hiſpanicæ nomine accepimus .

XXI. TRIFOLIUM corniculatum minus pilosum: radice est capillacea, cauliculis pedibus, tenuissimis, rufescentibus; subtilissimis pilis aspersis, folijs paruis, acutis & hirsutis, in breui pediculo ternis, duobus alijs ad pediculi nexum adnatis, ex quorum alis, pediculi longi capillacei exurgunt, flosculum vnum, vel alterum, coloris ad croceum vergentis, sustinentes: quibus singulis, siliqua oblonga, strictissima, modo vna, modo dua, minutissimum semen continentes, succedunt. Hęc Monspeffuli in syluulis, & pratis inter montem Lupi & Calcaris prouenit.

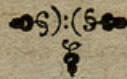
XXII. TRIFOLIUM corniculatum frutescens, tenuissimis folijs: caulibus est tenuibus, viridibus, glabris, pedibus, in plures ramos palmo minores, brachiatis: folijs vt in priori, sed angustissimis, cinctis: cauliculorum summitatibus, quemadmodum & pedicellis, ex foliorum alis, prodeuntibus, flosculi bini, terni, rarius quini in orbem dispositi, lutei coloris, insident: quos siliqua binæ, ternæ breuiore & crassiores, quam in priore, in longam apicem desinentes, in quibus semina exigua, sequuntur. Monspelio habemus, quemadmodum etiam ex Italia: ad hoc minus est, folijs & siliquis paulo latioribus, inque breuiorem apicem desinentibus.

XXIII. TRIFOLIUM angustifolium repens, folliculis rotundis: radicem habet albam oblon-

gam, tenuem, capillaceam, à qua cauliculi plures semipalmares, rarius palmares, per terram sparsi, vtrinque prodeunt: circa quos foliola oblonga tribus petiolis pediculo insidentia, quæ leuia sunt. & per marginem crenata: ex quorum alis pediculi emergunt tenues, oblongi, quibus flores parui, luteoli octo, nouem, decem & quandoque plures alternatim dispositi, affiguntur: his totidem folliculi rugosi, singuli semen vnum continentes, succedunt. Hoc Monspeffuli in aruis, & ad pedem montis Lupi D. Saltzmannus legit.

XXIV. MELILOTVS Hispanica folijs maculatis: ex radice parua, ramuli palmares, aliquando pedales, tenues emergunt, quos ambiunt folia bina hinc inde, ex quorum alis petiolum prodiens, tria folia sustinet, obtusa, atrouirentia. & ob venas candidas per ea discurrentes, maculata: flores parui pallidi. Hęc in montibus Castiliæ frequens

est, vnde D. Albinus ar-
rulit.

LIBER NON VS.

DE RVBIA ET GALLIO.

CAPVT I.

RVBIA montana angustifolia: radicem habet rufescentem, fibrosam, caules cubito altiores, læues, rotundos, striatos, geniculatos: folia ad quodlibet internodium oblonga, angusta, Galij forma sena, septena, in orbem disposita, & rigidiuscula caulem ambiunt: ad internodia, breuissimi ramuli exurgunt, ipse vero caulis in ramulos plures brachiatur, quorum summis, flosculi frequentes, albi quadrifolij insident, quibus semina minuta rotunda, quodlibet suo pedicello donatum, succedunt. Hæc apud nos in asperis collibus legimus: quam & Monspelio, sed folijs subtilioribus, breuioribus, & asperiusculis, quemadmodum quoq; ex Austria, apud quos hinc inde in petris reperitur, habemus. Hanc, Gesnerus in lib. hortorum Germaniæ nomine Rubiæ Syluaticæ longioribus & angustioribus folijs, nulla descriptione addita, forte intellexit.

II. RVBIA pratensis læuis acuto folio: ex radice caulis cubitalis, læuis, quadratus, rufescens, geniculatus, cauis, & communiter vnus exurgit, ex cuius nodis ramuli semipalmares prodeunt, quorum summis flosculi plures quadrifolij, pallidi (semen non conspectum) insident: folia læuia quaterna, vncialia, in acumen abeuntia, ad quemlibet nodum in orbem disposita sunt. Hæc apud Valesianos in pratis ad thermas Leucenses nata, quam etiam in pratis Lipsensibus reperiri, relatum fuit.

III. RVBIA quadrifolia rotunda læuis: ex radice capillacea rufescente, cauliculi tenues quadrati, geniculati, palmo altiores, quorum aliqui in ramos brachiati exurgunt: ad singula genicula folia quatuor rotunda, neruosa, tantillum aspera in orbem disponuntur: extremis cauliculorum, flosculi albi, quadrifolij, pedicellis capillaceis insident, quibus capitulum paruum, geminum, asperiusculum, succedit. In montibus Heluetiorum, vt Gott-

hardo, & ad Eremitanos prouenit: hanc & circa Argentinam crescere dicunt.

IV. RVBIA angustifolia spicata: à radice subrufo, lignosa, & paucis fibris capillata, cauliculi exeunt quadranguli, nodosi, palmares, ramulis ad nodos ex aduerso nascentibus præditi, & nodos, folia plura capillacea, vt in Polygono Knaul dicto, sursum spectantia, in orbem ambiunt: cauliculi in longam tenuemque spicam, ex utriculis paruis acuminatis compactam, abeunt: flores & semina non vidimus, Monspelluli in collibus nascitur.

V. RVBEOLA aruensis cærulea repens: radice est oblonga, tenui, capillacea, rubra, cauliculis in terram reflexis, quadratis, geniculatis, semipalmariis. rarissime pedibus: ad quodlibet geniculum folia habet parua, subrotunda, quina, sena, in orbem disposita, asperiuscula, & in acutissimum apicem definentia: ex geniculis hinc inde prodeunt pedicelli, quibus quina, senaue similiter folia insident: ex his quemadmodum in cauliculorum summis, flores parui cærulei, vel ex cæruleo purpurascetes, quinquefolij insident; quibus semina oblonga, acuminata, sena, octena, binis tamen simul iunctis succedunt. Hæc passim in agris nostris, etiam autumnoflorens occurrit, quam forte Rubiолæ aruensis nomine Camerarius in suo horto, nulla descriptione addita, intellexit.

VI. RVBEOLA saxatilis: plantula est tota incana, semipalmaris, cauliculo tenui, quadrato, geniculato, in vnciales ramulos brachiato: folia parua, aspera, angusta, acuminata, communiter octo, rotæ modo disposita habet: ramulorum summis flosculi plures, exigui, quadrifolij apicibus, & minimis pedicellis donati, luteoli, si recte recorder, insident. In saxosis Gallo prouinciæ.

VII. RVBEOLA maritima aspera: radice est oblonga, tenui, repente & rufescente: cauliculis

T

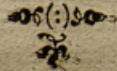
liculis

liculis pluribus geniculatis, biuncialibus, per terram sparsis, & capillaceis fibellis terræ affixis, foliolis pluribus, breuibus, acuminatis, virentibus, & asperis, cauliculos inordinate cingentibus: flosculis minutis, pallidulis. Hæc copiose in littore maris Mediterranci, non longe Monspelio, & etiam Massiliæ occurrit.

VIII. RVBIA cynanchica saxatilis: ex radice alba, oblonga, tenui & fibrosa, cauliculi plurimi, trium, quatuorve unciarum longi, foliolis plurimis, oblongis, angustissimis, & viridibus, vestiti, exurgunt: & inter hos pediculi bini, terni, palmares, graciles, in ramulos diuisi, & paucissimis foliolis vestiti, quibus flores, vt in Cynanchica vulgari, pallide rubescentes, singuli singulis pedicellis donati, insident. Hæc in saxosis vdis circa Valentiam Delphinatus, à D. Bursero collecta fuit.

GALLIUM latifolium glabrum: radice est tenui, repente, geniculata: cauliculis tenellis, quadrangulis, geniculatis, palmo minoribus: folijs è singulis internodijs quaternis, decussatis, glabris, in star plantaginis neruosis, pallide virentibus, & sesquuncialibus: flores habet paruos, cauliculos verticillatim coronæ modo ambientes, luteos, breuibus pediculis donatos. Hoc circa Bononiam.

inter sentes, tota æstate, reperitur.

Thalictrum angustissimo folio.

DE THALICTRO.

CAPVT II.

I. THALICTRUM angustissimo folio: radice est flauescente, ex aliquot fibris, oblongis, crassiusculis, composita: caule bicubitali, læui, rotundo, p̄fundè canaliculato, & geniculato: ex quolibet geniculo folia plura prodeunt, in plures oblongas, & plerasque angustissimas, tandem & ternas lacinias, secta: at caulis, in fastigio in ramulos diuiditur, in quibus flores plures muscosi, pallidi, ad luteum vergentes, velut in oblonga spica dispositi, quos valuulæ tenues, paruæ, minutissimum semen continentis, sequuntur. Hoc in pratis Michelfeldensibus æstiuis mensibus floret, quod Ru-

tam

ram pratensem maiorem quintam Tabernæmontani esse, minus recte suspicari sumus.

II. THALICTRVM minimum foetidissimum: caule est pedali, rotundo, in ramulos diuiso: foliis pluribus in tres lacinas diuisis, anterius duabus incisuris denticulatis, superne atrouirentibus, inferne pallefcentibus: in ramulorum fastigijs flosculi parui, muscosi, ex plurimis staminulis compositi, quibus succedunt exiguae valuulae, oblongae, senae, septenae, striatae, apice incuruo donatae, sibi-que inuicem iunctae, capillaceo oblongo pediculo insidentes, semen exiguum includentes. Tota planta odorem foetidissimum spirat, & in Valesia reperitur.

Simile, sed caule ex puniceo colore purpurafcente, Thaliæti maritimi minimi nomine, D. Gilenius misit.

DE FABA ARBORESCENTE.

CAPVT III.

FABARVM differentia plures dantur, at solum Fabæ arborescentis hoc loco meminisse lubet. Fabæ arborescentis Anglicæ nomine, species sex Amstelrodamo, à D. Iacobo Guilhelmi Hooft anno 1614. vna cum quam plurimis alijs fructibus exoticis accepimus: quarum prima lata, compressa, cordis humani figuram refert: siquidem circa umbilicum veluti ad basim sinum habet semicircularem, & sensim ex rotunditate in obtusum apicem definit, cortice rufo, splendente regitur, cuius interior pars, siue caro subiecta, rufa dura, densaque existit: quo ad magitudinem, vncias tres lata, & quatuor longa est, & in duas partes finditur.

Altera prior minor est, magis compressa, figuraque magis rotunda, & parte superiore non secus, quam prior, profundum umbilicum semicircularem obtinet, & multo quam alijs partibus crassior: cortice est nigro, striato, tenuiore, & carne pauciore.

Tertia, prior adhuc minor, magisque plana, atque compressa, etiam nigro cortice tecta, vncias duas lata, tres longa, & parte superiore umbilico, non vt in duabus prioribus semicirculari cauo, sed oblongo.

Quarta, à proxima solum crassitie, & corticis colore spadiceo, differt.

Quinta, colore quidem, cum quarta conuenit,

sed quadruplo crassior est, & aliquomodo os Scapulae refert: siquidem ad umbilicum, vbi vnciam crassa, sinus pollicis vnguis latitudinem æquans, acetabulum Scapulae refert, vtrinque costas tenues obtinet: nam sensim oblongatur, in fine rotundatur, & ad latera sensim angustior redditur: at per medium linea extuberat.

Sexta, lata est, & compressa humani vnguis similitudine, & magnitudine, nigro cortice tecta, superne umbilicum paruum cauum obtinente.

DE PISO.

CAPVT IV.

PISVM umbellatum: & Pisorum differentias præterire lubet, & solum Pisi umbellati historiam breuem subijcere. Hoc caulibus est longis, striatis, fistulosis, fragilibus, ramosis, & per maturitatem albis: folijs aliquot oblongis, vni costae aduerso situ adnatis, quæ parte extrema, capreolorum modo in clauiculas, quibus se vicinis implicat, definit: flores habet albos, circa umbilicum purpurea nota insignitos, in summitate caulium velut in umbella dispositos: hic succedunt siliquæ duarum vnciarum, in formam umbellæ situatae, in quibus Pisum rotundum, album, communiter vnum, vel duo, rarius tria, vulgaribus maiora continentur. Germanis, apud quos licet rarius, in hortis colitur, *Büschelbisi* / id est, Pisi in fasciculum iuncta, appellantur.

DE CICERE.

CAPVT V.

I. CICER montanum *ἀναυλον*: radice est longa, cin profundum, nisi fissilium lapidum interuentu prohibeatur, descendente, à qua exurgunt pediculi palmates, tenues, hirsuti, vtrinque folijs duodenis, & pluribus subrotundis, sed non nihil, quam in Cicere satiuo longioribus, marginibus hirsutis, modo æqualiter, modo inæqualiter ex aduerso nascentibus, folio tamen extremo impari, vestiti: flosculi ad radicem oblongiusculi, pallidi, forma ad florem Loti tetragonoboli accedentes his succedunt siliquæ prætumidæ, duabus valuulis constantes, semine reniformi, Medicæ in morem flauescente, prægnantes. Vernis mensibus flo-

ret, in montibus Thuringiæ circa Northusam, unde D. Furerus anno 1616. transmisit.

I. CICER montanum lanuginosum erectum: ramis est pedibus, rectis, rotundis, molli lanugine hispida, in ramos semipalmares, etiam multo minores, brachiatis, in quibus folia Viciæ sylvæ forma longa, modo latiora, modo angustiora, mollia, levi lanugine obsita, dena, duodena & totidem ex aduerso eidem costâ in hærentia, extremo semper impari numero faciente: ramulorum apicibus spica florum pallidorum & hirsutorum insidet, quos sequuntur siliquæ oblongæ, lanuginosæ, in exiguum filamentum recuruum desinentes, quæ semen nigrum minutum continent.

Hoc angustioribus folijs, in Valesia ad Thermas Leucenses, Julio florens reperitur: at quod folijs paulo latioribus, Ciceris montani erecti Thuringiani nomine, à D. Furero, & Ciceris astragaloidis erecti Francenhufanorum à D. Iungermanno accepimus, quod in montibus Francenhufanis copiose reperiri scripsere.

DE LUPINO.

CAPVT VI.

LUPINVS cæruleus maior villosus: radice est lignosa rufescente, fibrosa: caule cubitali, firmo, rotundo, striato, molli lanugine obsito (nam in hoc longe maior est hirsuties, quam in alijs Lupinis) in summitate in paucos ramulos diuiso: ramulis quandoque etiam subalaribus, rudimenta floris futuri habentibus, qui raro nostro cælo perficiuntur: folia septena, octona, molli lanugine obsita, & quam in cæteris latiora, stellæ in modum disposita, pediculis villosis, tres, quatuorve uncias longis insident, quæ decidua sunt, maxime vbi semen perfici incipit: flores magni sunt, eleganter cærulei, & inodori (rarius floribus est incarnatis) semper quini in ordine ceu verticillatim dispositi; ita ut quam plurimum quatuor, raro quinque ordines conspiciantur: & quo planta perfectior fit, eo etiam magis à se inuicem distinguuntur, & quintus ordo plerumque perit, dum inferiores semen perficere student: siliquæ sequuntur hirsutæ, vnciam latæ, duas longæ, sed pauca, cum ex quinque ordinibus vix binæ singulo ordine proveniant (quod raritatem & peregrinam plantæ naturam ostendere videtur) quæ semen vulgaribus maius compres-

sum, & rufescens, quandoque strijs variegatum; continent. Huius semen anno 1593. Lupini Indici nomine, D. Doldius Norinberga, ipsam vero plantam Lupini Cretici appellatione, D. Springerus Heidelbergæ misit: quem Lupinum quartum, Clusius in postrema historia facere videtur.

II. LUPINVS minimus: ex radícula oblonga capillacea, cauliculus tenuis, palmaris, quam minimum hirsutus exurgit, circa quem foliola quina, sena, septena, breuia, angustissima, subhirsuta, quæ oblongis pedicellis insident: flores & semina nondum vidimus: plantam Lupini Affricani minimi nomine, ex horto nobiliss. Contareni habemus.

DE LATHYRIDE.

CAPVT VII.

LATHYRIS angustissimo siue capillaceo folio: plures Lathyridis differentias in foliorum latitudine & angustia, floris colore, siliquarum forma, hirsutie, & læuitate hic præterire lubet, & folium meminisse Lathyridis angustissimo folio, quæ radice est exili cauliculis cubitalibus infirmis, quibus hinc inde, & aduerso situbina minima foliola adnascuntur, è quorum sinu bina, nonnunquam terna folia capillacea, trium, quatuorve unciam longa, & surrecta, exiguo pedicello innixa, vna cum pediculo in multifidum capreolum desinente, prodeunt, ex quo etiam pediculus tenuissimus, oblongus & nudus effertur, qui florem vnicum, paruum, subcæruleum, quandoque pallide rubentem sustinet: quo defluxo, siliqua vncialis in apicem falcatum abiens, bina, ternave grana parua rotunda nigricantia, continens succedit.

Montepessuli in collibus, Maio florens, reperitur.

os() 90

DE VICIA.

CAPVT VIII.

VICIA Onobrychidis flore: & Viciarum quamuis differentias plures obseruauerimus, attamen in præsens vnus solum descriptionem subijcere lubet. Hæc caules habet pedales, teretes, striatos, quos foliorum alæ, vt in Vicia vulgari, sed breuiores & angustiores, vni costæ ex aduerso respondentes, ambiunt, capreolis extremum occupantibus: ex foliorum alis superioribus, pediculi semipalmares, nudi exurgunt, quorum summitatibus flores plures oblongi, gastericulati, Onobrychidi 3. Clusij forma similes inferne pallidi, superne violacei coloris insident: floribus succedunt siliquæ planæ, deorsum reclinatæ, semina exigua, sena, septena numero, continentes, Montepessuli prouenit.

DE CAPITE GALLINACEO, ET
onobrychide.

CAPVT IX.

CAPVT Gallinaceum minus: ex radice tenui oblonga, fibris carète, cauliculos aliquot palmares, & semipalmares profert, eosque vt plurimum procumbentes, & in ramulos diuisos: folia vulgari, siue maiori similia, sed breuiora & angustiora: flores habet paucos, paruos, dilute rubentes, breuibus pediculis insidentes: fructus parui, asperi, echinati & subrotundi succedunt. Hoc in maritimis & arenosis Prouinciæ, & iuxta Olbiam, & in montosis iuxta oppidum Vigan, reperitur.

I. **ONOBRYCHIS** clypeata aspera minor: à radice crassa, fibrosa, cauliculi semipalmares, reclinati prodeunt, circa quos foliola multa, breuia & angusta, aduerso situ costæ adhærentia: flosculi elegantiori colore rubentes, parui, Genistæ forma similes, pedicellis insident: sequuntur fructus clypeolis exiguis similes, plani, asperi, semen minutissimum continentes. Montepessuli in planitie Lupi collecta.

II. **ONOBRYCHIS** clypeata læuis: ex radice rufescente, paucissimis fibris donata, caulis vnus (nonnunquam duo) pedalis, nodis distinctus, exurgit: circa quem folia alata, ex senis, septenis v-

trinque fibris oblongis, glabris, vni costæ inhærentibus, vnoque extremam aliam occupante composita: ex alis, tenues, & oblongæ virgulæ, flores purpureocaruleos, velut in spica dispositos, sustinentes, prodeunt, quos sequuntur fructus plani, læues, clypeiformes, communiter terni, sibi inuicem per longum cohærentes, semen minutum includentes. In Heluetiorum alpibus, vt monte Fraëto, & ad Thermas Fabarias prouenit.

III. **ONOBRYCHIS** incana: caulem habet rotundum, ramosum, incanum: folia plura, acuminata, angusta, vni costæ adnexa, incana velut cinere aspera: cauliculi semipalmares, nudi, spicam florum purpurascens, aliorum forma sustinent: quibus succedunt siliquæ oblongæ, incanæ, incuruo mucrone donatæ, duabus valuulis constantes, semen minutum, nigrum, planum, & semicirculare continentes. In Prouincia Gallie reperitur.

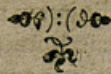
Alteram, non minus incanam, sed minorem, semipalmarem, folijs breuioribus & rotundis, ex Aragoniæ & Castiliæ saxosis, D. Albinus attulit.

DE OROBO.

CAPVT X.

OROBUS alpinus latifolius: ramis est cubitalibus, aut altioribus, angulosis, viridibus: folijs in singulis alis octonis, vni costæ adnatis, & sibi inuicem oppositis, vncias tres longis, duas latis, viridibus, neruosis, & cæteris Oroborum folijs minus acutis: è virgulis ex alarum cauis palmaribus nudis prodeuntibus, flores vnciales, Genistæ forma, pallide lutei, at folijs superiore rufescente, dependent stylo ex illorum medio prominente: lobos & semina non vidimus: ex Pyrenæis & Hel-

uetiorum alpibus habemus.

DE GLAUCE LEGUMINOSA.

CAPVT XI.

GLAUCI Leguminosæ affinis: radicem habet Galbam, oblongam, paucis fibris donatam, ex qua caulis bicubitalis, & altior, satis crassus, rotundus, rubescens, cauus, paucis & breuibus pilis aspersis, prodit, & nisi sustentetur, præcumbit: at frequenter ad cubiti solum altitudinem accedit, nec fulmine opus habet: hic in alios ramos diuiditur: folia habet Glauco leguminosæ similia, duodecim etiam quatuordecim, & pluribus, vtrinque ad costam ordine dispositis, nec in ambitu serratis, & elegantivirore nitentibus: ex foliorum sinubus pe-

diculi prodeunt, flores pallide luteos, modo vnum communiter plures, forma Glauco leguminosæ similes sustinentes: hos sequuntur siliquæ crassæ, coniunctæ, vnciam longæ, triangulares, in breuem apicem abeuntes, semina angulosa, per maturitatem ex viridi flavescentia, continent. Huius semen Araci Boetici nomine, à D. Io. Pona Verona accepimus, & ab annis aliquot in hortulo nostro habuimus: nam licet planta annua sit, attamen ex semine deciduo sese propagat. Tota planta ingrati saporis est: folia commanducata, herbaceum primum & ingratum, dein amarum saporem in faucibus relinquunt.

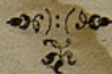
LIBER DECIMVS.

DE OPHIOGLOSSO.

CAPVT I.

I. OPHIOGLOSSVM anguloso folio: ex radice crassa, in fibras crassas abeunte, vnus vel alter pediculus, vncias quatuor longus, post medium dilatatus, effertur, cui folium vnicum, vncias tres longum, sesquiunciam latum, ad exortum vtrinque dilatatum, & angulosum insidet, & stylum sesquiunciam linguam referentem, pediculo donatum obtinet. Helmstadio, D. Sigfridus misit.

II. OPHIOGLOSSVM minus; radiculis est fibrosis, pediculo simplici & breui, cui folium vnicum, subrotundum, vnciam latum, sesquiunciam longum insidet: ad cuius exortum, & veluti è folij sinu, stylus serpentis linguam referens, vnciam longus exit: in humidis circa Monspelium prouenit.

DE ADIANTHO.

CAPVT II.

ADIANTHVM fruticosum Brasilianum: hoc Filicis instar excrefcit, caule tenui, leui, subnigro puniceo colore nitente, qui in alios subdiuiditur, circa quos folia viridia, Adiantho vero aliquantum similia, parua, oblonga, sed obtusa, superne tantum incisuris diuisa, inferiore costa, qua capillaceo insident, integra, alternatim cauliculo, & quidem vtrinque duodecim vsq; ad viginti, petiolis, per pedicellum iunguntur. Apud Tououpinambaultios in Brasilia natum à D. Bursero accepimus.

DE FILICE.

CAPVT III.

I. FLIX palustris maxima: radice est omnium Filicum crassissima, duos pugnos superante nigra, velut ex crassissimis squamis cõpacta, & multis fibris

fibris nigris capillata, vnde exurgunt folia plura a-
trouirentia, tres cubitos superantia, in latus am-
plissime expansa: quorum pediculus rufescens, an-
gulosus, cauus, instar oblongi auriscalpij ex radice
prodit, qui vbi pedalem altitudinem adeptus est
foliosus redditur, ad modum Filicis maris vulgaris:
nam veluti ex plurimis pinnis, secundum margi-
nes crenatis, & ad vnum pediculum cohærenti-
bus componuntur. Verum ad radicem, inter me-
dia folia, plura foliorum rudimenta cubitalia, vel-
uti futurorum principia, conspiciuntur, eo modo;
quo in Filice florida; siue Osmunda dicta, circa
summos ramulos apparent: à qua tamen differt, q̄
Osmunda caules edat, & caulium summis, veluti
flores siue seminum rudimenta adhæreant, & folia
habeat latiora, & haudquaquam per margines fer-
rata. Hanc locis palustribus circa thermas Marchicas
copiose obseruauimus: aliquando in editis & sa-
xosis, sed humidis montibus etiam reperitur, vt
circa Ramstein arcem Basileensem notauimus.

II. FILIX mas aculeata maior: radicem habet ni-
gram, fibrosam, pediculos pedales, foliosos, in
multas alas pinnatas, modò maiores, modò mino-
res, modò minores profundius diuisos pallide vi-
rentes, primis in ambitu dentatis, & in breuem spi-
nulam desinentibus. Hanc in monte Wasserfall le-
gimus.

III. FILIX mas aculeata minor: hæc pinnulis est
breuibus, totis integris, non dentatis, sed in spinu-
lam acutam breuemq; omnibus desinentibus: eod-
em quo prior loco, licet eam postmodum à D.
Furero, ex Harcynia & Stolberga veteri, acceperi-
mus.

DE MUSCO.

CAPVT IV.

I. **M**VS CVS pennatus: hic colore est ex luteo
virescente, lateq; serpit, multis viticulis, sed
breuibus, ramosis, minutis folijs pennam æmulan-
tibus vestitus, qui fibras tenues pro radicibus ha-
bet: in petrosis & syluis reperitur.

Huius altera species, radice rufescente ex co-
piosissimis fibris composita, viticulis ramosiori-
bus, folijs minoribus: in sylua Vilenfi, locis vligi-
nosis prouenit.

II. **M**VS CVS filicinus minor: huius aliquot dif-
ferentias obseruauimus: sed hæc solum de minore
agemus, qui per terram serpit, cauliculis tenuibus,

in summo ramosis, foliolis Filici similibus, sed te-
nuissime dissectis: ex ramulis, pedicelli aliquot cap-
pillares rufescentes, biunciales, efferuntur, quibus
singulis capitulum exiguum, subrotundum, ineur-
uum, in apicem exiguum desinens, insidet. Hunc,
cum alijs D. Iungermannus misit.

III. **M**VS CVS Abietis facie: prædicto non mul-
tunabimilis, viticulis in ramos diuisis, folijs ca-
pillaceis, vtrinq; (vt in Abiete) costæ oblongiuscu-
læ adnatis; multo quam in priore breuioribus, &
viridioribus.

IV. **M**VS CVS ramosus repens, velut spicatus:
hic ad arborum radices, nigris radiculis terræ affi-
gitur, viticulis crassis, & longis serpit, & de se co-
piosas veluti spicas oblongas, ex tenuissimis & le-
uissimis foliolis compactas, ramulorum instar e-
mittit.

Huic similis & alter, foliorum tantum apicibus
candicantibus discrepans: vterq; in monte Cren-
zacho ad arborum radices crescit.

V. **M**VS CVS ramosus erectus maior: hic cespit
instar eleganter & arctissime quasi compactus, ex
radicibus oblongis capillaceis, cauliculum trium
quatuorve vnciarum emittit, qui in binos, ternos,
quaternos, biunciales, etiam triunciales ramulos,
& hi quoque in alios erigitur, qui minimis capilla-
ceis foliolis vestiuntur: inter ipsa foliola, pedicelli
vnciales, nudi, capillacei, capitulum, vt in Adianto
aureo, sustinentes, efferuntur. Hic in Crenzacho
mòre ad arborum radices, alijs Muscis commixtus
conspicitur: at elegantior & viridior, ad sepes circa
Bursam fluuium reperitur.

VI. **M**VS CVS ramosus erectus minor: ex capilla-
cea radice cauliculus ad summum biuncialis var-
rie diuisus foliolis vix conspicuis cinctus, emer-
git: eodem, quo tres priores, loco prouenit.

VII. **M**VS CVS saxatilis ericoides: huic circa ra-
dicem folia multa Musco vulgari similia, inter quæ
viticuli sunt palmares, asperi, foliolis Ericæ cori-
dis folio similibus; inordinate vestiti, aliquando
hinc inde nudi, quorum summo capitulum exi-
guum insidet. Ad Wiesam fluuium super saxa repit.

VIII. **M**VS CVS stellaris roseus: ex fibellis nigris
radicem constituentibus, pedicelli vnciales pro-
deunt, quibus singulis folia plura instar rosæ com-
pacta, pallide virentia, acuminata, in modum stel-
læ disposita, insident. Hic in saxosis Telamontij
prouenit.

IX. **M**VS CVS Cupressiformis: paruus est, ramo-
sifolius,

fas, foliolis cupressi forma, atrouirentibus, inter quæ pedicellus exurgit, qui minimas spicas pallidas & molles sustinet. Ex Hareynia.

X. *Muscus Polytrichoides*; hic triplex est; Primus, viticulis est plurimis, iisque breuibus, & compactis, qui foliolis breuibus capillaceis rigidiusculis cinguntur. Alter, per omnia minor est, cuius folia rigidiuscula non sunt: Tertius, minimus est, & mollis; prior in syluis viginosis reperitur: duo posteriores mutis insident.

XI. *Muscus terrestris coralloides incanus*: muscus hic pedalis est, incanus, ramis pluribus crassioribus erectis, iisque compactis, qui in plurimos ramulos, cornuum ceruinorum instar, eosque acutos diuiduntur: hic ad Wiesam in syluis occurrit.

XII. *Muscus terrestris, coralloides erectus, cornibus rufescentibus*: hic Musco terrestri vulgari eleganti spectaculo innascitur: nam Musco vulgari ex pallido virenti, hic candidus insidet, coralli modo in ramulos rigidiusculos diuisus: qui licet candidus sit, ipsius tamen summitates cornutæ, & rigide rufescunt: hic ad Wiesam fluuium late expansus in arenosis reperitur. Verum hic cum Musco Corallino, siue Corallina montana Tabernæmontani, neququam confundi debet.

XIII. *Muscus ceranoides*: hic duplex est, maior & minor: maior, trium, quatuorve vnciarum est, folijs carens, cauliculis latiusculis in ramos diuisis, hiisque in alios breues, & hi similiter in tenuissima segmenta, trifida, quadrifida, acute scinduntur.

Minor totus incanus, vnciam non excedens, ex plurimis ramulis proxime iunctis compositus, quorum summitas communiter in duo minutissima

& acutissima cornua abit: vterque in Hareynia collectus fuit.

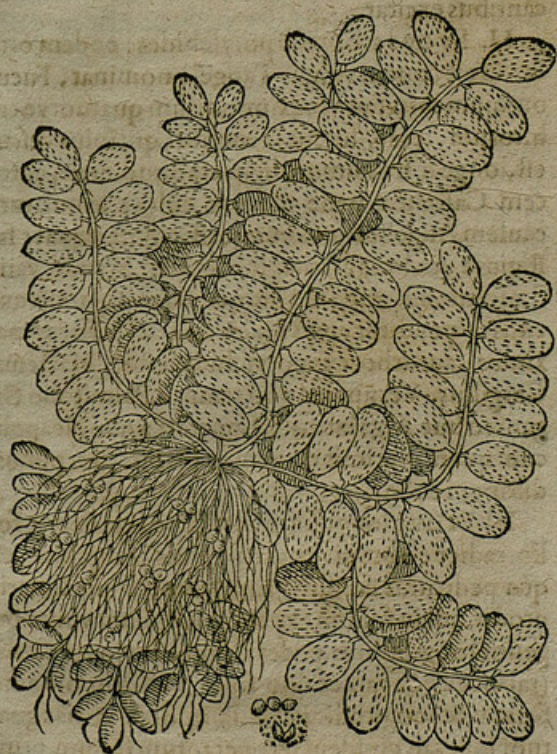
XIV. *Muscus aquaticus folio expanso*: hic ex radice transuersim repente, & nigricante, ramos frequentes, late sparsos & semipalmates emittit, quorum summitates ob foliola compactiora, velut in spicam abeunt: folijs est breuibus, latiusculis primum, dein acutis. Hic apud nos aquæ in riuis innatat, & nonnihil splendet: quamuis eandem ex lacu Gadereschlebiano D. Sigfridus, & D. Iungermannus, Musci maioris lapidum Hareyniæ nomine, miserit.

XV. *Muscus fontanus siue Hepatica aquatica*: hunc triplicem habemus, maiorem & minorem, Hepatiæ nomine à Lobelio, Tabernæmontano & alijs depictum, his tertium addere lubet, ab illis diuersum, quem Muscum fontanum capitulis racemosis vocamus: hic folijs est longe minoribus, squamarum instar iunctis, pallide virentibus, & nonnihil hirsutis, inter quæ quam plurimi pediculi capillacei, biunciales, nudi efferuntur, quorum singuli capitulum paruum instar racemi compactum, & rufescens sustinent, quantum ex sicco, à D. Sigfrido misso, colligere licuit.

XVI. *Muscus pyxioides duplex* est: alter terrestris, tubulis maioribus, & candidioribus constat, à Lobelio nomine Musci terrestris pyxidatos alabastriculos imitantis, propositus: sub quo in Silesia calcem reperiri relatum fuit.

Alter v. saxatilis est, tubulis longe minoribus, copiosioribus, nec ita candidis, qui petris saxifve latissimis innascitur, eaque obteggit, quem admodum in via Telamontium versus, videre est.

Lenticula palustris latifolia.

LENTICVLA PALVSTRIS.

CAPVT V.

LENTICVLA palustris latifolia punctata: Lenticula palustris mihi quadruplex est: vulgatissima, Lentem referens: altera trifolca: tertia quadrifolia: quarta cuius & figuram (in Phytopinace & Matthiolo propositam) & descriptionem adiungere lubet. Hæc ramulis aquis innatant, à quibus filamenta radículas constituentia deorsum feruntur: folijs est copiosis, subrotundis, eleganter virentibus, coniugatim in ramulis digestis, superne punctis minutissimis notatis: his inferne copiosæ lenticulæ, aliquando singulæ, aliquando ternæ, & quaternæ, rugoso præternui cortice donatæ adherent, quibus semen copiosissimum, minutissimum & flauescens includitur: sapore est aqueo; Hanc in fossis Parauinis aquis supernatantem vidimus, & in Silesia circa Vratislaviam reperitur: quam forte Cæsalpinus, pro Stratiote aquatica Dioscoridis

proposuit, quamque scribit fluitare, & cum aqua incidere. Pisis in Auxerri fluuio, qui aquas thermales ex monte S. Iuliani recipit.

CORALLINA.

CAPVT VI.

CORALLINÆ varietates multæ occurrunt; at in præsens de tribus, quas hætenus apud Authores, qui ad manus sunt, non obseruauimus.

I. CORALLINA alba nodosa: caule est pedali, ligno candido, & duro, candido & aspero cortice recto, à quo vtrinque, sed sine ordine, pediculi, trium quatuorve vnciarum erecti, flexiles, prodeunt, quorum aliqui in alios, etiam vncia minores subdividuntur: hos minimum noduli, velut ex duobus semicirculis, iisque vt plurimum pertusis, compositi, vsque ad extremum apicem (triginta, etiam quadraginta in vno pediculo obseruari licet) eleganti spectaculo, ad antiquarum minimarum cæterarum aurearum similitudinem, cingunt. Hanc vna cum sequentibus, D. Rumbaumius, Massilia attulit, ex Barbaria illo deferri, & apud Massilienses plumarum loco supra pileos gestari, affirmavit.

II. CORALLINA cinerea rugosa: hæc duplex est, & vtraque non secus quam sequens, intus lignum habet spadicei coloris, durum, medulla carens, & crusta obductum. Prima, ligno est duriore, quod crusta cinerea, aspera, rugosa, & tuberosa, veluti cortice vestitur, quæ friabilis est, forte ex lino maritimo exiccato creata: hæc in ramos plures recuruos, & hi in minores, veluti tuberculis exasperatos, diuiduntur, & in obtusum rotundiusculum apicem desinunt.

Alteræ, crusta magis albicante, minusque rugosa obducitur, & in ramos pede longiores flexiles, & hi in stylos plerosque palmares, absumuntur. Verum has duas, nec cum Lithophyto marino Gesneri, nec cum Corallina alba, lutea, & rubra Tabernæmontani, nec cum Erica maritima Clusij, confundere oportet, cum omnes has differentias habeamus.

III. CORALLINA pallide flauescens læuis: hæc crusta pallide flauescente, læui ac friabili obducta est: à qua vtrinque modo rami, modo styli læues & flexiles prodeunt.

QUERCUS MARITIMA.

CAPVT VII.

QUERCUS *maritima* triplex mihi est: 1. quæ propter vesicas aut bullas plurimas, quibusdam baccifera dicitur: 2. vesicis quidem caret, sed foliorum extrema crassiora sunt, & inæqualia, quasi rudimentum Cucumeris exigui ostendunt, quam glandiferam vocant: vtraque iam descripta. At tertia, quam Quercum *maritimam* *barbatam* vocamus, pauca quidem folia habet, eaque secunda familia, sed hæc in quam plurima oblonga capillacea filamenta, barbæ instar absumentur.

FUCUS MARITIMVS.

CAPVT VIII.

EX Fucis *maritimis* quam plurimis, in præsens aliquot solum exhibebimus, quorum duos priores anno 1603, D. Cargillus, Abredonia ex Scotia vna cum descriptione transmisit.

I. Fucus *alatus*, siue *phasganoides*: huius admiranda est forma: *saxis* quæ Oceanus lambit, & in æstu quoque mergit, adhæret, lepadum instar mytilis coronata: caule tereti, pennæ anserinæ magnitudine, colore, quem exhibet Pruna *Dama-scena*, inter rubrum & nigrum saturatum, medio; at folia, quæ non nisi caulem adultum ornant, saxo hærentia (in sicca vire scunt) ad luteum magis vergunt, quæ palmæ latitudine supra radicem nascuntur plurima, ligularum instar, cartilaginea, tres, quatuor, sex, aut octo vncias longa: inter quæ caulis eo usque teres, latefcit, porrigiturque interdum ad vlnæ longitudinem infirmus, vt nisi aquis innans sustentetur, humi semper procumbat: huius, si adultior vtrinque ala adnascitur, tantæ, quantæ & ipse caulis est longitudinis, ea verò tota membranæ est, fibris hinc inde venosis à caule conspersa. Notandum autem membranam hanc, pro vt in sagittarum alis est videre, ima parte angustio rem, sensim latiore m reddi, ita vt tres ab ortu pollices transuersos æqualis deinceps tota existat, vnius, duarum, aut trium vnciarum latitudine. Vulgo *Baderlacks* vocant: Fucus *alatus*, aut *phasganoides* esto, caulis enim ancipitem gladium refert: Hic, præsertim in Septembri viget, alio anni tem-

pore inutilis: membranæ abijciuntur, reliquo vescuntur grauidæ, alijsque etiam in cibis cedit: sapore est salso cum modica dulcedine: sitim manducantibus excitat.

II. Fucus *arboreus polyfchides*: eodem ortu & vsu est, quem vulgus *Tangels* nominat; Fucus omnium interdum maximus, trium quatuorve cubitorum, teres, luteus (tenerior, qui solus vescus est, longe infra minimi digiti crassitudinem, corticem Castaneæ bene maturæ colore æmulatur) caulem Angelicæ maximæ crassitudine æquat: fastigium, in latas cartilagineas membranas, varie diuiditur, eo prope modo, quo balthei pars, & qua ensis suspenditur apud Helueticos. Hic Fucus maximus, aut *arboreus polyfchides* esto. Hactenus *Cargillus*. Verum hic postremus à *Palmifolio Giganteo* siue *Alga latifolia Imperati*, à quo Neapoli, cum quam plurimis *maritimis* plantis accepimus, distingui debet.

III. Fucus *longissimo*, latissimo, crassoque folio, radice est breui, ex crassis fibris composita, ex qua pediculus crassus, rotundus, semipalmaris prodit, qui in folium expanditur: folium vnum ingentis longitudinis, pedes aliquot & vlnas excedit (rarius ex vna radice duo folia, eiusdem omnino formæ & longitudinis) & latitudine vncias quatuor superat, eiusdem fere per totum folium, principio excepto, latitudinis, in medio æqualiter planum, ad vtrumque vero latus parum conuolutum tortuosum & sinuosum, obscure virens, crassum, & dum terræ adhuc affixum, tactu forma gelatinæ, viscosum, & madidum: quare, propter nimium madorem vix asseruari potest, licet sæpius Soli exponatur: nam quoties chartæ reponitur, mador iste cum fœtore recrudescit, ita vt à corruptione non nisi post aliquot septimanas, donec plane sicceretur, seruari possit. Hic in Gallijs ad maris litora versus *S. Malo* prouenit, & è natali solo facile eruitur: vnde D. *Satlerus* transmisit.

IV. Fucus *longissimo*, latissimo, tenuique folio: hic priori non multum ab similibus, qui ex radice nigra, fibrosa, pediculum tenuem, triunciale m emittit, qui in folium sesquicubitalis longitudinis, vnciarum quinque vel sex latitudinis, planum, per margines hinc inde conuolutum, absumitur: coloris pallide virentis est, substantiæ tenuissimæ membranæ: hunc cum alijs maris *Mediterranei* purgamentis reiectum, non longe à montis *Cetij* radice, collegimus.

V. **FVEVS** longo, angusto, & crasso folio: radice est rotunda & plana, ex qua bina, ternave folia (siue cauliculi, si mauelis) sesquipalmaria, crassa, coriacea & plana, ligulas referencia prodeunt, quæ in alias velut ligulas, sed rarius, diuiduntur. Hic ad **Ficum maritimum** secundum **Dodonæi** editionis **Belgicæ** referri posse videtur, cuius species altera breuiore & angustiore folio dici poterit. Hunc quoque à **D. Satlero** habemus.

VI. **FVEVS** membranaceus ceranoides: hic instar **Lactucæ marinæ** tenuis, palmum excedens, caule est vnciam & semunciam lato (mire varians) qui in plurimas alas modo latiores, modo angustiores, hæque in breuissimas easque plures cornuum modo subdiuiduntur. Huius species varias esse, scopulis adnasci, **Scotis Dils** dici, eiusque esum contra **Picam** commendari, **D. Cargillus**, planta addita, perscripsit.

VII. **FVEVS** maritimus **Gallopauonis** pennas referens: hic membranaceus est, sese sensim late expandens, qui in plures lacinias semicirculares sibi quandoque incumbentes diuiditur, per quas variæ striæ semicirculares, variegatæ, diuersæque latitudinis, vt in pennis **Gallopauonis** elegantis spectaculo feruntur. Hic scopulis maritimis adnascitur: quamuis etiam ex **Mitulis**, cortex huic **Fuco** similis, eximatur. hunc à **D. Cargillo** ex **Scotia** accepimus.

VIII. **FILVM** maritimum **Germanicum**: hoc exiguo lapillo innascitur, & in plurima bicubitalia, angustissima, nigricantia, lauia, crassiuscula & firma, aliquando inter se complicata fila, absumuntur. Hoc ex mari **Baltico** accepimus, & incolis **Meerfaden**, & **Meerstrang** dici accepimus.

ALGA **bombycina**: **Algam** hanc ex **Scotia** accepimus, quæ instar **Gossypij** siue **bombacis** mollis & compacta, late expansa, aquis dulcibus innatat, superne pallide virês, inferne albicans: hoc **gossypio**, quod ex veteri **thorace**, cui suffultum erat, eximitur, similitimum

est.

CARDVVS.

CAPVT IX.

I. **CARDVVS** mollis latifolius: caule est cubitali, striato, breuibus & mollioribus spinis armato: folijs **Rumecis** forma, tenuibus, lauibus, venosis, palmum longis, vncias quatuor latis, marginibus exiguis spinulis dentatis, caulis summitas in pediculos breues vnciales abit, quorum singuli capitulum **Lappæ vulgaris** forma, eiusque fere magnitudinis sustinent, quod in stamineum purpureum florem expanditur. Hunc **D. Burserus** in **Austriz** monte **Taurero Rastadiensium** legit.

II. **CIRSIVM** angustifolium: ex radice nigra fibrosa, caulis cubito altior effertur, membranosis alis asperiusculis vestitus, in ramos diuisus, quorum singuli in pediculum oblongum, eumque nudum, abeunt, cui capitulum vnicum hispidum insidet, quod in florem stamineum rubentem aperitur, & tandem in lanuginem absumitur. Folia habet ad radicem palmaria, vncia angustiora, atrouirentia, in ambitu raris aculeis prædita: at quæ in caule, breuia sunt, nonnihil laciniata, & aculeis magis exasperata. Hoc in monte **Wasserfall** legimus.

III. **CARDVVS** sphaerocephalus acutus vulgaris: ex radice crassa, caulis cubito altior, statim in ramos brachiatus, effertur, qui crassus, lignosus, membrana alata spinosissima vsque ad summum inuestitur: quem folia pediculo latiore amplectuntur, quæ profunde laciniata, palmaria, duas tresve vncias lata, per ambitum crebris & acutissimis, pallide flauescētibus spinis armata. Caulium summis, capita rotunda, pene sphaericea, acutissimis spinis horrida, insident, quæ in florem stamineum purpurascētem explicantur, & tandem in pappum abeunt, cui semen **Cnico syluestri** simile includitur. Hæc frequens est in dumetis humidis, quamuis etiam secus vias reperitur.

IV. **CARDVVS** lanceatus angustifolius: hic caulibus est bicubitalibus, rotundis, striatis, hispidis & firmis, oblongis, acutis, albicantibus spinis horridus, hinc inde membranea ala donatus, & in summo in ramulos diuisus: circa hunc folia rariora, palmum æquantia, angusta, in lanceam oblongam, eamque latiore, quam in **Cardeolanceato** latifolio, abeuntia, raris & breuibus lacinijs diuisa, subtus incana, superne atrouirentia, spinis longis

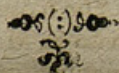
longis donata: cauliculorum summis capitula plura, parua, ex imbricatis squamis composita, insident, quæ in stamina atrorubentia, apicibus diuisis expanduntur, & aliorum more in pappum & lanuginem resoluuntur, semenque exiguum in ea occultatur. Hic & flore albo quandoque reperitur. Hunc in nemore ad pontem Wiefam obseruare licet.

V. *CARDVVS* palustris: radice est simplici; caule tricubitali, foliaceo, erecto, non nihil ramoso, breuibus spinis armato, folijs atrouirentibus, crassis, sinuosis, quandoque etiam laciniatis, semipalmaribus, sesquiunciam latis, per marginem rarioribus spinis cinctis; caulis summo capitula plura, singula, singulis pediculis insident, quæ in florem stamineum purpurascens expanduntur, dein in pappum aliorum more abeunt. Hic ad Wiefam locis arenosis, herbosis, & Michelfeldensibus palustribus, prouenit.

VI. *CARDVVS* polycephalus angustifolius: radicem habet lignosam, fibrosam, caulem cubito altiore, rotundum, striatum, spinis carentem, cuius summitas in plures semipalmares ramulos, & hi quandoque in breuiore, diuiditur: folia sunt pauca, angusta & breuia, spinis oblongis armata: capitula plura, parua, quibus minima subiiciuntur, exiguis spinulis prædita, & flos lacææ similis ex staminibus purpurascens compositus, insidet, qui similiter in lanuginem abit. In pratis Michelfeldensibus frequens occurrit.

VII. *CARDVVS* repens vinearum: ex radice oblonga, nigricante caulis prodit reclinatus, rarius erectus, pedalis, incuruus, striatus, candicans, cuius summum in ramulos paucos, eosque breues assumitur, qui capitula parua lacææ vulgari similia, sustinent: folia ad radicem plura, superne atrouirentia, inferius in canalanugine aspersa, semipalmaria, vnciam lata, leuiter sinuata, spinulis per circumferentiam donata: at quæ caulem ambiunt in profundas lacinas diuiduntur, palmaria, duas tresve vncias lata, existunt. Hic in vineis Mutensibus frequens est.

VIII. *ANONIS* viscosa minor flore pendulo: plantula est semipalmaris, tota que hirsuta: radice alba, oblonga, tenui, parum fibrosa, à qua cauliculi plures, durarum triumve vnciarum, exurgunt, iique tenues, rotundi, foliolis paruis, plerumque ternis ex vno pediculo prodeuntibus, forma & situ vulgaris Anonidis similibus, viscosis: flores parui sunt, lutei, propendentes, quibus minutum semen in exigua siliqua succedit, & nullis spinis donatur. Ex Gallia Narbonensi habemus.

LIBER VNDECIMVS

CYTISVS.

CAPVT I.

CYTISVS Hispanicus siliquis Ornithopodij: hic virgis est rotundis, striatis, duris, tricubitalibus, in varios ramos non nihil lanuginosos brachiatis, quos folia numerosa, terna vni pediculo in herentia, in summis ramulis exigua, dilute virentia; ambiunt: flores parui, lutei, Genistæ similes, quibus siliquæ vnciales, molli hirsutie tectæ, instar siliquarum Ornithopodij, minus tamen profunde sinuatæ, & plures simul iunctæ, ternæ, quaternæ, quinæ vni pedicello in herentes, quibus semina parua, plana, nigricantia inclusa sunt. Hic in Hispania, ad agrorum limites frequens est, non tamen cum Cytiso primo Clusij, cuius pars interior nigricat, & ramuli toti villo obfiti sunt, confundi debet.

COLUTEA.

CAPVT II.

COLUTEA, Scorpioides maritima glauco folio: virgis est pedalis, rarius cubitalibus, lignosis, rotundis, rufescente, rugoso cortice vestitis, in frequentes ramos diuisis: folia alata, septem, aut nouem, vni costæ, binis semper ex aduerso sitis, ad herent, vno impare extremam alam occupante, Coluteæ folijs similia, sed multo minora, obtusa & cordata, glaucique vel cæsi coloris: flores & forma & colore Coluteæ similes, sed minores: pediculis tenuibus siliquæ, tenues, oblongæ vnciales, articulis distinctæ insident, quarum singulis articulis, singula semina parua inclusa sunt. Hæc in maritimis prope Teracinum collecta, quamuis etiam Patauio, ex horto Bembianio habeamus.

GENISTA.

CAPVT III.

GENISTÆ Hispanicæ affinis: suffrutex est cubitum superans, caule tenui, tereti, candicante cortice tecto, qui in plurimas virgas tenuissimas diuiditur, quarum aliquæ palmum superant, aliæ minores sunt: circa quas folia longiuscula, angustissima & rarissima, ita vt virgæ pene nudæ appareant: summis virgis singulis vnicum capitulum rotundum, villosum, molle, insidet, vt in Gramine maritimo siue polyanthemo maiore, ex pluribus floribus, Genistellæ tinctoriæ forma, sed minoribus pallide luteis compositum: nam quilibet flos, ex caliculo villoso, hirsutie albo prodit. In montibus plane saxosis ad aquas Blancas D. Albinus collegit.

GENISTELLA Monspeliaca spinosa: hæc viticulis est palmaribus, in terram reflexis, quorum pars inferior in breuissimos ramulos, ex paruis spinulis constantes diuiditur, à medio vero sursum villosi sunt, quandoque in ramulos brachiati, oblongis viridibus folijs, minoribus sæpe additis, vestiti, spinisque carentes: summitatibus, flores pallide lutei, forma Genistæ spinosæ vulgaris similes, insident. Hanc quidam Monspessuli Corrudam luteam vocabant: quæ etiam in Ventoso monte reperitur.

Similem sed per omnia maiorem, caulibus pedalis, folijs rarioribus, spinis longioribus, minusque pungentibus, floribus maioribus & aureis, quasi in spica dispositis, ex Hispania habemus.

GENISTELLA minor Aspalatioides: suffrutex est pedalem altitudinem superans, stipite rotundo, rufo cortice vestito, lignoso, hinc inde spinis, sed rarioribus, armato, in ramos, qui in minores

subdiuiduntur, brachiato: circa quos foliola rara, parua, quædam subrotunda, quædam oblonga, spinis interiectis, quibus flores lutei, Genistæ prædictæ duplo minores, hinc inde componuntur, nec, vt in priore, ramulorū summis, in aculeum abeuntibus, insident. Hanc, ex Anglia Genistæ spinosæ nomine accepimus: at eandem in asperis, circa Aureliam Gallorum, ramis late se spargentibus, collegimus.

CHAMÆGENISTA Cretica: hæc virgulis est palmo minoribus, humi diffusis, tenuibus, rotundis, subcanis, in ramulos aliquot duarum, trium vnciarum diuisis, foliolis oblongis, angustissimis, binis aut ternis ab eodem exortu, sed altero semper longiore, prodeuntibus, incanis: ex foliorum alis flosculi terni, quaterni, parui, lutei, Genistæ floribus æmuli: siliquas non vidimus. Ex horto nobiliss. Contareni habemus.

SVMACH.

CAPVT IV.

SVMACH angustifolium: hoc potissimum folijs à vulgato differt: huius enim folia vncias quatuor longa, semiunciam lata sunt, in exquisitum apicem desinunt, & per marginem crenata sunt, quorum duodecim vni costæ, vtrinque nimirum sex, adherent, vndecimo imparium numerum, constituyente, quæ luperne atroïrent, inferne pallida sunt, costa elata per longum excurrente. hoc in Brasilia apud Touonpinambaultios collectum & à D. Bursero communicatum.

MELEGVETA.

CAPVT V.

MELEGVETA siue Grana Paradisi: folia crassa sunt, vncias quatuor longa, tres lata, per quorum longitudinem costa elata fertur, à qua fibræ plurimæ per transversum abeunt, vt in Caryophyllorum folijs cum quibus maximam similitudinem habent: fructus satis cognitus, habetur in officinis, vt & Grana exempta: huius folij pediculus, sapore est aromatico, ipsis granis correspondente, non tamen ita acuto & aromatico, vt in folijs Caryophyllorum animaduertitur, quo signo potissimum à se inuicem distingui possunt. Huius folia vna cum

Nucis moschatae folijs, D. Clutius Amstelrodamo misit.

STYRAX LIQUIDA.

CAPVT VI.

STYRACIS liquidæ folia: ex radice rotundo, nigricante, rugoso, striato & quasi articulo cortice tecto, folia terna, etiam quina, oblongis, tenuibus, nigricantibus pediculis donata, ex vno veluti tuberculo prodeunt, quæ vitiginea sunt foliorum Aceris, vel Platani instar, in lacinias ternas, etiam quinas diuisa, neruosa, per circumferentiam crenata, & mucronato cuspe. Hæc ab Honorio Belli accepimus, qui styracis huius magnum ramum se habere percipit.

LIGVSTRVM.

CAPVT VII.

LIGVSTRVM duplex ex Italia accepimus, de vtroque breuiter in præfens, cum solum ramos absque floribus & seminibus accepimus.

I. LIGVSTRVM Myrtifolium: hoc ad Ligustri vulgaris modum excrecere, & in ramos brachiari audio: rami rotundi sunt læues non nihil rufescentes: folia atroïrentia, vulgaris folijs & latiora & longiora. Hoc nomine, Ligustri myrtifolij perpetui, vel Myrti Ligustri folio, Parauio ex horto Pharmacopæi (cuius nomen excidit) ad pontem molin accepimus.

II. LIGVSTRVM folijs laciniatis: & huius ramos pedales habemus, circa quos folia atroïrentia, glabra, inferiora quidem subrotunda, alia vero oblonga: hæcque modo integra, modo Iasmini lutei instar diuisa, quandoque ab altero solum latere, laciniam vnã, quandoque vtrinque vnã, rarius binas, quandoque ternas, quaternas, inordinatas lacinias obtinent. Hoc primum Ligustri nigri nomine, ex horto Ill. Mori Senatoris Veneti, quem in villa di Carbonara colit: dein, pro Syringa laciniatis folijs, ex horto Ill. Contareni Sen. Veneri accepimus: de vtroque plenius in Theatro nostro.

SALIX.

CAPVT VIII.

I. SALIX fragilis: hæc mediocris est altitudinis, caulibus ramosis, rotundis, rubente cortice vestitis: folijs longis, angustis, prona parte incanis, superius atrouirentibus, & tandem pene nigris: iulis quam in cæteris breuioribus. Fragilem appellare lubet, quia non aliarum Salicum instar virgis lentis & vimineis, sed plane fragilibus donatur. Nostris *Brandweiden* / eo quod tandem nigrescat, dicitur: frequens ad Birsam & S. Iacobum.

II. SALIX oblongo incano folio: huius caules, cortice atrorubente vestiti, in breues & plures ramulos diuisi: folijs oblongis, superna parte obscure virentibus, parte prona cinereis & incanis: flores copiosos aliarum salicum modo producit, & semen paruum nigrum, cum albissima lanugine auolat: hæc apud nos frequens, in primis in minore vrbe, ad molendinum ætariū, in sepibus ad aquam.

III. SALIX subrotundo argenteo folio: hæc caulibus est cubito altioribus, rotundis, incanis & ramosis: folijs subrotundis, superne nigricantibus, parte prona incanis, argentei coloris, splendentibus, tactu mollibus, & veluti tenui lanugine pubescentibus, per ambitum raris crenis exasperatis. Hanc sine fructu ex Belgio D. Gallus transmisit.

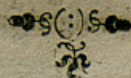
IV. SALIX humilis latifolia erecta: hæc salici, latifolia aquatica acuto folio similis est, sed humilior, cum huius virgæ rotundæ striatæ, vix cubitum superent: folia minora sunt, ex rotunditate oblongata, in acumen desinentia, rugosa,

parte prona lanuginosa, tactu mollia: iuli rotundi, parui, flauis: hæc cum latifolia repente confundi non debet. Michelfeldæ in humidis.

V. SALIX alpina angustifolia repens: ex radice, atrorubente cortice recta, cauliculi palmares humi fusi prodeunt, qui capillaceis radicibus terræ affiguntur, ramulis tamen paucis sursum elatis: foliolis oblongis, latiusculis, breuibuscincti: flores vt in cæteris, quibus absentibus, nullus salicem esse crederet. Hæc in Heluetiorum alpinis & monte Fracto, frequens est.

VI. SALIX alpina Pyrenaica: hæc ad semicubitalem altitudinem vix assurgit, virgis tenuibus, ramosis, folijs oblongis, paruis, per circumferentiam pilosis, tactu holoserici instar, ob minutissimos pilos, mollibus: spicæ florum vnciales, angustæ, molles sunt. In summitatibus Pyrenæi D. Burserus legit.

VII. SALIX saxatilis minima: hæc duas vncias vix superat, quæ ex radice caudicem crassiusculum, vix semiuncialem emittit, qui in binos ternosve vnciales ramulos, terræ incumbentes, diuiditur: folia sunt parua, oblonga, subrotunda, atrouirentia, venosa, quorum medio capitulum paruum subrotundum, veluti ex multis baccis compositum, insidet, quibus maturis apertis, veluti ex triangulari caliculo, mollis, candida & brevis lanugo effertur. In alpium Heluetiorum iugis, saxis insidens, reperitur.

LIBER DVODECIMVS.

S A N A M V N D A.

CAPVT I.

SANAMVND A viridis vel glabra: radice est crassa, lignosa, fibrosa, alba, cortice crasso, pallido, len- to vestita, à qua ramuli plures, tenues, palmares, et- iam minores, iique geniculati prodeunt, foliis ob- longis (rarius subrotundo) Chamæleæ vel potius Polygalæ similibus, sed breuioribus, viridibus & glabris, alternatim circa ramulos dispositis: inter quæ flores oblôgi, luteoli, in quatuor foliola diuisi conspiciuntur: fructum non obseruauimus. Hæc Aprili florens, Monspeßuli in horto Dei collecta fuit.

FRANGVLA.

CAPVT II.

FRANGVLA altera polycarpos: frutex est Fran- gulæ siue Alni nigræ similis, ramosus, cortice candicante vestitus: folijs subrotundis in apicem plerumque abeuntibus, plurimis neruis elatis per ea discurrentibus, quare instar foliorum Vlmi ru- gosis, tenuissime per marginem serratis: Flores ha- bet forma Frangulæ vulgari similes, paruos, stella-

tos, luteolos, copiosos, velut in racemo cohæren- tes, quibus succedunt fructus parui angulosi com- pressi, Spinæ infectoriæ baccis correspondentes, ex minimis pediculis dependentes. Hæc vere flo-rens in quibusdam dumetis, etiam in monte no- stro Muteto, reperitur.

RIBES.

CAPVT III.

RIBES montana oxyacanthæ sapore: duplex Ri- bes in Heluetiorum alpibus reperitur: altera, quæ frutice & folijs, sed minoribus vulgari conue- nit: fructum v. habet rubrum, hortêsi duplo pene maiorem, sapore oxyacanthæ fructui responden- tem; in Valesianorum montibus reperitur. Altera, humilior est, & per omnia minor, baccis vulgari minoribus, minuscq; acidis: in Bernatum montibus prouenit. Et hæc ad gloriam DEI dicta sunt, cui sit laus honor & imperium in sæcula.

FINIS.

INDEX PRODROMI THEA- TRIBOTANICI;

Quo plantæ supra sexcentæ vna cum aliis
continentur.

*Primus numerus paginam,
Secundus pagina segmentum,
Tertius paragraphum denotat.*

A.

*Brotanum Campestre inca-
num, Carlinæ odore, 71.1.
vbi proueniat* *ibid.*
*Absynthium Ponticum Creti-
cum grati odoris, 71.1.1.
Græca lingua quomodo re-
ste vocetur* *ibid.*
*Absynthium alpinum incanū,
71.1.II. vbi nascatur, ibid.*
Absynthium alpinum candidum humile *ibid. III.*
*Absynthium alpinum umbelliferum, 71.2.1V. quando in-
uentum nouum, ibid. quæ eius varietas* *ibid.*
*Acetosa Americana foliis longissimis pediculis donatis, 54.
2.1.*
Acetosa rotundifolia alpina *55.1.II.*
Acetosa scutata repens *55.1.III.*
Acetosa Cretica semine aculeato *ibid. IV. & 2.*
Acetosa lanceolata angustifolia repens *ib. V.*

Adiantum fruticosum Brasilianum, 150.2. vbi nascatur
ibid.
Æthiopis laciniato folio *115.1.*
*Alchimilla alpina quinquesolia, 138.2. quo mense floreat,
& quibus locis reperiatur* *ibid.*
Alga bombycina *155.2.VIII.*
Allium iuncifolium bicorne luteum *27.2.I.*
Allium montanum minus *ibid. II.*
Allium montanum radice oblonga, ibid. III. vbi proueniat
ibid.
*Alpine palustris minor serpillifolia, 118.1.I. quibus locis pro-
ueniat* *ibid.*
*Alpine palustris minor folio oblongo, 118.1.II. alias Fortula-
ca aquatica* *ibid.*
Alpine alpina glabra *ibid. III.*
*Alpine alpina iuncto folio, 118.1.IV. quo anni tempore flo-
reat & vbi nascatur* *ibid.*
Alpine minor Androsaces alterius Matthioli facie. 118.2.V.
*Alpine verna Androsaces capitulis, ibid. VI. cuius soli sit a-
lumna*

I N D E X.

<i>lūma</i>	<i>ibid.</i>	<i>Bellis spinosa folio Agerati</i>	<i>ib.</i>
<i>Alfina alpina minima glabra</i> , 118. 2. VII. vbi reperitur		<i>Bellis spinosa forma bilididis carulea</i>	121. 2. V.
<i>ibid.</i>		<i>Bellis spinosa flore globofo</i>	<i>ibid.</i> VI.
<i>Alfina nodosa Germanica</i> , <i>ib.</i> VIII. alias <i>arenaria</i> & quare sic dicta	<i>ibid.</i>	<i>Bellis hortensis pedicūto foliofo</i>	<i>ibid.</i> VII.
<i>Alfina Spergula facie</i> , siue <i>Spergula minor subcaruleo flosculo</i>	119. IX.	<i>Beta Cretica semine aculeato</i>	57. 1. & 2.
<i>Alibea Bryonia folio</i> , 138. 1. I. alias <i>Alibea arborefcens</i> semper virefcens	<i>ibid.</i>	<i>Bicsem Nāgelin</i>	102. 1. IV.
<i>Anagallis Aquatica angustifolia scutellata</i> , 119. 1. vbi proueniat <i>ibid.</i>		<i>Biforta alpina maxima</i> , 100. 1. in altissimis Silestorum montibus reperitur	<i>ib.</i> 2.
<i>Anemone tenuifolia Cretica albo magno flore</i>	93. 2. I.	<i>Brassica spinosa</i>	54. 1. & 2. II.
<i>Anemone syluestris alba minor</i>	93. 2. II.	<i>Brassica syluestris alpina</i>	54. 2. III.
<i>Anemone alpina alba maior</i>	94. 1. III.	<i>Brandwiden</i>	159. 1. I.
<i>Anemone alpina alba minor</i> , <i>ibid.</i> IV. quo loco proueniat <i>ibid.</i>		<i>Bryonia Cretica maculata</i> , 135. 1. I. vbi frequens sit	<i>ib.</i>
<i>Anethum syluestre minus</i>	76. 2.	<i>Bryonia syluestris baccifera</i> , 135. 1. II. quō tempore floreat, <i>ib.</i> à communi <i>Bryonia syluestri</i> quomodo differat	<i>ib.</i>
<i>Antirrhinum saxatile folio serpilli</i> , 106. 1. vbi enascatur <i>ib.</i>		<i>Bryonia Mechoacana nigricans</i> , 135. 1. III. alias <i>Talapium</i> vel <i>Gelapo</i> , item <i>Mechoaca nigra</i> , vel <i>mat.</i>	<i>ib.</i>
<i>Angelica syluestris hirsuta inodora</i> , 82. 2. quibus locis proueniat, <i>ib.</i>		<i>Bursapastoris maior folio non sinuato</i>	50. 2. I.
<i>Anonis viscosa minor flore pendulo</i> , 156. 2. VIII. vnde habetur	<i>ibid.</i>	<i>Bursapastoris maior loculo oblongo</i> 50. 1. & 2. II. nonnullis <i>Tblaspi Veronica</i> folio nominatur	<i>ib.</i>
<i>Apium hortense maximum</i>	81. 1.	<i>Bursapastoris alpina hirsuta</i>	51. 1. III.
<i>Apium peregrinum foliis subrotundis</i> , 81. 2. vbi reperitur <i>ibid.</i>		<i>Büschelerbs</i>	147. 2.
<i>Aquilegia montana magno flore</i>	75. 1. I.		
<i>Aquilegia montana paruo flore thalictri folio</i>	<i>ib.</i> II.		
<i>Aquilegia hortensis multiplex flore paruo</i>	<i>ib.</i> III.		
<i>Argemone alpina lutea</i>	93. 2. IV.		
<i>Arundo Anglica foliis in summitate dissectis</i>	25. 2. II.		
<i>arundo indica latifolia flore luteo punctato</i> , <i>ibidem</i> III. & 26. 1.			
<i>Ascyron magno flore</i> , 130. 2. hoc <i>ascyro</i> vulgari, siue <i>Hyperico dumetorum</i> simile, <i>ib.</i> vbinam reperitur	<i>ib.</i>		
<i>Aster hirsutus Austriacus caruleus magno flore</i> , 124. 2. vbi reperitur	<i>ibid.</i>		
<i>Atriplex syluestris fructu compresso roseo, vel stellato</i> 58. 1. I.			
<i>Atriplex syluestris, vel Pes anserinus</i>	<i>ibid.</i>		
<i>Atriplex syluestris lappulas habens</i> , 58. 1. & 2. II. alias <i>atriplex syluestris insipida parua erecta</i>	<i>ib.</i>		
<i>Atriplex maritima angustifolia</i> , <i>ib.</i> III. vbi proueniat <i>ibid.</i>			
B.			
<i>Bellis alpina maior rigido folio</i>	120. 2. I.		
<i>Bellis alpina minor</i>	<i>ib.</i> II.		
<i>Bellis montana maior folio acuto</i> , 121. 1. III. vbi nascatur <i>ibid.</i>			
<i>Bellis montana folio ob. uso crenato</i>	121. 1. IV.		
<i>Bellis maritima foliis Agerati</i>	121. 2. V.		
<i>Bellis sinuata quatuplex</i>	<i>ibid.</i>		
		<i>Cacalia tomentosa</i> , 102. 1. vbinam locorum reperiri soleat	102. 2.
		<i>Calamenta vulgaris flore exiguo</i> , 110. 2. vbi proueniat <i>ib.</i>	
		<i>Calamus. Vide Arundo.</i>	
		<i>Calamus aromaticus Syriacus</i>	25. 2. I.
		<i>Camorthis alpina folio gramineo</i>	29. 1. III.
		<i>Campanula alpina latifolia flore pullo</i>	33. 2. III.
		<i>Campanula alpina latifolia carulea</i>	34. 1. IV.
		<i>Campanula alpina rotundifolia minor</i>	<i>ibid.</i>
		<i>Campanula rotundifolia minima</i> , 34. 2. V. quo loco copiosissime proueniat	<i>ibid.</i>
		<i>Campanula Cymbalaria folijs</i>	34. 2. VI.
		<i>Campanula serpillifolia</i>	35. 1. VII.
		<i>Campanula folijs subrotundis</i> , 35. 2. I. hæc à <i>Campanula hortulensi rapunculi radice</i> quomodo differat	36. 1. A.
		<i>Campanula Draba minoris folijs</i>	36. 1. II.
		<i>Campanula folijs Echij floribus villosis</i> , 36. 37. 1. III. minor eius species	<i>ibid.</i>
		<i>Campanula alia folijs Echij, quam Clusius nomine Trachelij Oupocoid. descripsit</i>	<i>ibid.</i>
		<i>Cannabina aquatica similis capitulis nutantibus</i> 138. 2. vbi inueniatur	<i>ibid.</i>
		<i>Caput gallinaceum minus</i> , 149. 1. quibus locis reperitur	<i>ibid.</i>
		<i>Carduus mollis latifolius</i> , 155. 2. I. vbi reperitur <i>ibidem.</i>	

I N D E X.

- Carduus Spherocephalus acutus vulgaris*, ib. III. quibus locis gaudeat ib.
- Carduus lanceatus angustifolius*, ibid. IV. vbi reperitur 156.1.
- Carduus palustris*, 156.1.V. quo loco proueniat ib.
- Carduus polycephalus angustifolius*, 156.1.VI. vbi frequens occurrat ibid.
- Carduus repens vinearum*, ibid. 2.VII. vbi nascatur ibid.
- Carni alpinum* 84.1. & 2.
- Caryophyllata alpina minor*, 139.1. vbi colligitur ibid.
- Caryophyllus arborescens Creticus*, ex radice crassa, 104.1.1.
- Caryophyllus syluestris repens multiflorus*, ibid. II. vbi proueniat ib.
- Caryophyllus syluestris biflorus*, ibid. III. vbinam reperitur ibid.
- Caryophyllus pumilus latifolius* 104.1.IV.
- Caryophyllus holostius alpinus latifolius* ib. V. vbi reperitur 104.2
- Caryophyllus holostius alpinus angustifolius purpurascens*, 104.2.VI.
- Caryophyllus holostius alpinus gramineus*, ib. VII. vbi proueniat ibid.
- Caryophyllus holostius montanus angustifolius albus*, ibid. VIII.
- Caryophyllus holostius tomentosus latifolius*, 104.2. IX. alias *Ocymoides tomentosus*, ibid. vbinam proueniat ibid.
- Caryophyllus holostius tomentosus angustifolius*, 104.2. X. & 105.1.
- Caryophyllus aruenfis glaber minimus* 105.1. quomodo variet 105.2. vbi prouenire consueuerit ibid.
- Caryophyllus saxatilis ericaefolius, umbellatis corymbis*, 105.2. XII. vbi nascatur ibid.
- Caryophyllus saxatilis ericaefolius ramosus repens*, ibi. XIII. ex Hispania qualis ad nos adferatur ibid.
- Caryophyllus saxatilis siliquosus*, 105.2. XIV. in Hircynia promontorij frequens, ibid. alias *Gypsophytum siliquosum* ibid.
- Caucalis nodosa echinato semine*, 80.1. I. alias *caucalis semine ad caulium nodos echinato* ibid. 2.
- Caucalis semine aspero strobilis subrubentibus* 80.1. & 2. I.
- Caucalis tenuifolia montana* 80.2. II.
- Centaurium minus spicatum album*, 130.1. & 2. vbinam reperitur ibid.
- Centaurium maius* 56.2
- Centaurium alpinum luteum* ibid.
- Cichorium spinosum Creticum* 62.1
- Chamaedrys spinosa* 117.1. I.
- Chamaedrys Austriaca folijs tenuissime laciniatis* 117.2. II.
- Chamaedrys Hispanica folijs tenuissime diuisis* 117.2. III.
- Chamaedrys alpina minima hisuta*, ibid. X. vbi reperitur ibid.
- Chamaedrys spuria minor angustifolia* 117.2. V. vbi occurrat ibid.
- Chamamelum leucanthemum Hispanicum magno flore* 70.2. I.
- Chamamelum luteum Hispanicum odoratum* ib. II.
- Chamamelum leucanthemum incanum Hispanicum minus* ib. III.
- Chelidonia rotundifolia maior*, 137.1. quibus locis proueniat ibid.
- Chelidonium maius folijs quernis flore laciniato* 74.2
- Chondrilla viminea viscosa montbeliaca* 68.1. I.
- Chondrilla viscosa humilis* 68.1. & 2. II.
- Chondrilla purpurascens foetida* ib. III.
- Chrysanthemon latifolium Brasilianum* 70.1
- Cicer montanum* ἀκαυλον, 147.2.1. quo anni tempore, & quo loco proueniat 148.1. I.
- Cicer montanum lanuginosum erectum* 148.1. II.
- Cicer astragaloides erectum* ibid.
- Cirsium angustifolium*, 155.2. II. vbinam colligatur ib.
- Clematis maritima repens*, 135. vbinam reperitur ib.
- Clematis alpina Geranifolia*, ib. II. vbi nascatur 136.1
- Crista Galli umbellata* 85.2.1.
- Crista Galli angustifolia montana* 86.1. II.
- Cochlearia minor erecta* 53.2.1.
- Cochlearia Danica repens* ib. II.
- Conuoluulus purpureus folio rotundo*, 134.1. I. quando floreat ibid.
- Conuoluulus peregrinus caruleus folio oblongo*, ibid. II. alias *Campanula carulea* ibid.
- Conuoluulus folijs laciniatis, vel quinquefolius* 134.1. III.
- Colutea, Scorpioides maritima glauco folio*, 157.1. vbinam nascatur ibid.
- Consolida media alpina* 120.
- Consolida regalis latifolia paruo flore* 74.1
- Consolida regalis peregrina paruo flore* ibid.
- Conyza carulea alpina maior*, 124.1. I. vbi proueniat ibid.
- Conyza carulea alpina minor*, ibid. II. vbi reperitur ibid.
- Conyza aquatica Asteris flore aurco*, ibid. III. vbi legatur 124.2
- Corallina alba nodosa*, 153.2. I. vnde ad nos deferatur ibid.
- Corallina cinerea rugosa*, 153.2. II. quotuplex sit ib.
- Corallina pallide flauescens leuis* 153.2. III.
- Coronopus maritimus minimus* 98.2
- Cotyledon minor folijs subrotundis serratis* 133.1
- Cynocrambe Dioscoridis* 59.2
- Cynoglossum semper virens* 119
- Cynosorchis angustifolia hianthe cucullo* 28.1. I.

I N D E X.

D.

Daucus montanus apij folio flore luteo, 77. 1. I. huic al-
ter similis ibid.
 Daucus pratensis apij folio 77. 2. II.
 Daucus Alsaticus ibid. III.
 Daucus pratensis tenuifolius 85. 1. & 2. II.
 Dens Leonis latifolius caulescens 62. 2. I.
 Dens Leonis tenuissimo folio ibid. II.
 Dens Leonis minor foliis radiatis ibid. III.
 Dens Leonis minor aspero folio 63. 1. IV.
 Digitalis angustifolia luteo paruo flore, 115. 2. vbi proueniat ibid.
 Doronicum Helueticum incanum, 97. 1. I. vbi locorum cre-
scat ibid.
 Doronicum Helueticum humile, crassis foliis, ib. II. quo men-
se & loco floreat ib.
 Draba tenuifolia velut spicata 53. 1. I.
 Draba flore ceruleo galeato ibid. II.
 Dracunculus alpinus folio scabioso 39. 1.

E.

Echium Hispanicum flore calcari donato, 119. 1. I. vbi
nascatur ibid.
 Echium Scorpioides minus flosculis luteis 119. 2. II.
 Elleb rus niger Sannicula folio minor, 97. 1. veratrum ni-
gram Dodonci siue Astrantiam nigram Lobelis per om-
nia refert, sola autem magnitudine differt, ibid. vbinam
locorum reperitur 97. 2.
 Equisetum palustre linaria scoparia folio 24. 2. I.
 Equisetum palustre minus polystachion ib. II.
 Equisetum palustre tenuissimis & longissimis setis, ibidem III.
 Equisetum nudum minus variegatum Basileense, ibid. IV. & 25. 1.
 Equisetum foetidum sub aqua repens 25. 1. V.
 Eruca latifolia, 39. 1. I. an Eruca tertia Anglica ib.
 Eruca syluestris minor Bursa pastoris folio 39. 2. II.
 Eruca syluestris minor incana ibid. III.
 Eruca lutea siue Barbarea flore pleno ib. IV.
 Eruca carulea in arenosis crescens, 40. 1. V. prouenit locis a-
renosis ibid.
 Eruca maritima Cretica siliqua articulata 40. 2. VI.
 Eruca maritima Italica siliqua basta cuspidi simili ibid.
 Eruca Monspeliaca siliqua quadrangula echinata, 41. 1. VII.
 Erysimum simile birsuta alba 42. 2.

Erysimum tertium 43. 1.
 Euphrasia lutea radice squamata, III. 2. I. vbi nascatur, ibid.
 Euphrasia purpurea minor, III. 2. II. vbi proueniat ibid.

F.

Faba arborescens 147. 1.
 Fabarum differentia quot ibid.
 Faba arborescens Anglica species quot ibid.
 Festuca graminea glumis vacuis 19. 1. LXIV.
 Festuca graminea effusa iuba 19. 2. LXV.
 Festuca iuncea folio ibid. LXVI.
 Festuca iuncea folio, spica gemina ib. LXVII.
 Festuca pratensis lanuginosa ibid. LXVIII.
 Festuca dumetorum ib. LXIX.
 Festuca dumetorum angustissimis & pilosis foliis, ibidem LXX.
 Filipendula minor 85. 2.
 Filix palustris maxima 150. 2. I.
 Filix mas aculeata maior, 151. 1. II. vbi legatur ibid.
 Filix mas aculeata minor, 151. 2. III. vbi proueniat ibid.
 Eilum maritimum Germanicum, 155. 1. VIII. vbi reperia-
tur ibid.
 Fragaria affinis Sericea incana, 139. 2. alias Leucas aduer-
sarium, ibid. & quibus locis prouenire soleat ib.
 Frangula altera polycarpus, 160. 1. quo anni tempore flo-
reat, & quo loco 160. 2.
 Fucus maritimus 154. 1.
 Fucus alatus siue phasganoides ibid. I.
 Fucus arboreus polychides 154. 2. II.
 Fucus longissimo, latissimo, crassoque folio, ibid. III. vbi repe-
riatur, ib. 155. 1.
 Fucus longissimo, latissimo tenuiq; folio, ibid. IV. vbi colli-
gatur 155. 1.
 Fucus longo, angusto & crasso folio 155. 1. V.
 Fucus membranaceus ceranoides ibid. VI.
 Fucus maritimus Gallopaonis pennas referens, 155. 1. VII.

G.

Gallium latifolium glabrum 146. 1. VIII. vbi reperitur ibid.
 Genista Hispanica affinis, 157. 2. quo loco proueniat ibid.
 Genistella Monspeliaca spinosa, ibid. alias Corruca lutea ibid.
 Genistella minor Aspalatioides 157. 2.
 Gentianella alpina latifolia magno flore, 97. 2. I. quo loco
proueniat ibid.
 Gentianella omnium minima, ibid. II. in summis Alpium ibid.
 Helueticarum iugis reperitur ibid.
 Geranium malacoides minus, 138. 1. I. quib. locis reperitur ibid.

I N D E X.

- ibid.
- Geranium columbinum tenuius laciniatum, ib. II. vbi proueniat ib.
- Geranium cicuta folio aculongissima, 138. 1. III. vbi legatur 138. 2
- Gladiolus angusto gramineo folio, 26. 1. quo loco proueniat ibid.
- Glauci leguminoſe affinis 150. 1.
- Gnaphalium roſeum, 122. 1. quibus locis prouenire ſoleat ibid.
- Gnaphalium roſeum hortenſe 122. 2.
- Gramen caninum vineale, 1. 1. I. eius deſcriptio, ibi. vbinam reperiat. ur ib. 2. I.
- Gramen Caninum ſupinum paniculatum dulce, 1. 2. II. quibusnam locis gaudeat ibid.
- Gramen Caninum maritimum aſperum, 2. 1. III. in quibus locis reperiat. ur, ibid. à Lobelio quomodo vocitetur, ib.
- Gramen Caninum maritimum ſpicatum, 2. 2. IV. vbi proueniat ibid.
- Gramen murorum 2. 2. V. vbi prouenire ſoleat ibid.
- Gramen nodosum ſpica parua 3. 1. VI.
- Gramen nodosum auenacea panicula 3. 2. VI.
- Gramen bulbosum aquaticum, 4. 2. VII. vbi reperiat. ur ibid.
- Gramen bulbosum ex Alepo 4. 1. VIII.
- Gramen tremulum minus panicula parua 4. 2. IX.
- Gramen tremulum maximum, 5. 1. X. quibus locis creſcat ibid.
- Gramen pratense paniculatum molle 5. 1. IX.
- Gramen pratense paniculatum maius anguſtiore folio, 5. 1. X. quomodo ab alio ſimili differat & conueniat, 5. 2. X. quibus locis reperiat. ur ibid.
- Gramen panicula multiplici 6. 1. XI. vbi proueniat ibid.
- Gramen aruenſe panicula criſta 6. 1. XI. à Matthiolo, Lobelio, Dalechampio quibus nominibus deſcribat. ur, ibid.
- Gramen montanum panicula ſpadicea delicatiore, 6. 2. XII. quomodo differat. ib. d.
- Gramen paniculatum odoratum, 7. 1. XIII. Boruſſis vſitatum, & quorſum eo vrantur ibid.
- Gramen ſyluaticum paniculatum altiſſimum, 7. 2. XIV. quid ex eo ruſt ei conſciant. ib.
- Gramen paluſtre panicula ſpicioſa 7. 2. XV.
- Gramen paluſtre paniculatum minus 7. 2. XVI.
- Gramen maritimum ſluitans cornutum 7. 2. XVII.
- Gramen ſpica criſtata leui, vel gramen criſtatum, 8. 1. XVIII.
- Gramen ſpica criſtata ſubhirſutum 8. 2. XIX.
- Gramen ſpicatum anguſtifoſium montanum, 8. 2. XX. à gramine Caryophyllato pratenſi quomodo differat ibid.
- Gramen ſyluaticum anguſtifoſium ſpica alba, 8. 2. XXI. vbi reperiat. ur ibid.
- Gramen ſpicatum folio aſpero, 9. 1. XXI. quo nomine à Dalechampio proponatur, ibid. vbi proueniat ibid.
- Gramen Caryophyllatum nemoroſum ſpica multiplici, 9. 1. XXII.
- Gramen Caryophyllatum montanum ſpica varia, 9. 1. XXIII. vbi reperiat. ur ib. d.
- Gramen ſpicatum foliis & ſpicis hirſutis mollibus, 9. 2. XXIV.
- Gramen typhoides maximum ſpica longiſſima, 10. 1. XXV.
- Gramen Phalaroides minus ſiue Hiſpanicum, 10. 1. & 2. XXVI. Phalaridi quomodo ſimilis & diſſimilis, ibidem. Gillenius quo nomine tranſmiſerit ibid.
- Gramen Phalaroides ſpica molli ſiue Germanicum, 10. 2. XXVII. Vlnenſes quo nomine id indigent, ibidem. vbi prouenire ſoleat ibid.
- Gramen alopecuroides ſpica aſpera, quo nomine apud Lugdunenſem deſcribat. ur 10. 2. XXVII.
- Gramen tomentosum alpinum & minus 10. 2. XXVIII.
- Gramen ſparteum Baſilienſe ſiue capillaceo folio maius 11. 1. XXIX.
- Gramen ſparteum Hollandicum, ſiue capillaceo folio minus 11. 1. XXX.
- Gramen ſparteum Monſpeliacum capillaceo folio minimū 11. 1. XXXI.
- Gramen ſparteum ſetas equinas referens 11. 1. XXXII.
- Gramen ſparteum variegatum 11. 2. XXXIII.
- Gramen foliis iunceaſ breuib. maius, radice nigra 11. 2. XXXIV.
- Gramen paluſtre iunceum racemoſo ſemine 11. 2. XXXV.
- Gramen iunceum folio articulato aquaticum, 12. 1. XXXV.
- Gramen montanum iunceum capite ſquamoſo, 13. 1. XXXVI.
- Gramen iunceum minimum capitulo ſquamoſo, 13. 1. XXXVII.
- Gramen iunceum minimum alterum, 13. 2. XXXVIII. à priore quomodo differat. ibid.
- Gramen iunceum minimum maritimum 13. 2. XXXIX.
- Gramen Cyperoides lat. folium ſpica ſpadiceo viridi maius 13. 2. XL.
- Gramen Cyperoides anguſtifoſium ſpica ſpadiceo-viridi minus 13. 2. XLI.
- Gramen Cyperoides ſpica pendula longiore & anguſtiore 13. 2. XLII.
- Gramen Cyperoides ſpicis minoribus minusq. compactis, 13. 2. XLIII. quoniam eius ſint differentia 14. 1. XLIII.

I N D E X.

Gramen arundinaceum plumosum album 14.1.XEIV.
 Gramen nemorosum paniculis albis capillaceo folio, 14.2.
 XLV.
 Gramen holosteuum alpinum minimum 14.2.XLVI.
 Graminis hirsuti differentia quotnam dentur, 15.1. XLVI.
 Gramen hirsutum latifolium minus iuncea panicula, ibid.
 Gramen hirsutum capitulis psyllij 15.2.XLVI.
 Gramen hirsutum angustifolium maius 16.1.XLVII.
 Gramen spica subrotunda echinata, vel gramen echinato
 capitulo 16.2.XLVIII.
 Gramen spica plana echinata 16.2.XLIX.
 Gramen montanum panicula miliacea sparsa 17.1.L.
 Gramen arundinaceum panicula miliacea 17.1.LI.
 Gramen arundinaceum Sorghi panicula sparsa 17.2.LII.
 Gramen latifolium spica triticea compacta 18.1.LIII.
 Gramen latifolium spica triticea diuisa 18.1.LIV. a priore
 quomodo differat ib.
 Gramen angustifolium spica triticea compacta 18.1.LV.
 Gramen angustifolium spica tritici mutica simili, 18.2.
 LVI.
 Gramen spica secatina, 18.2.LVII. vbinam proueniat
 ibid.
 Gramen spica briza maius, 19.1.LVIII. vbi reperiat
 ibid.
 Gramen spica briza minus, ibi. LIX. vbi locorum proueniat
 ibid.
 Gramen loliaceum latifolium spica angustiore, ib. LX. cui sit
 simile ibid.
 Gramen loliaceum minus spica simplici ibid. LXI.
 Gramen loliaceum minus supinum, spica multiplici, ibid.
 LXII.
 Gramen maritimum panicula loliacea ibid. LXIII.
 Gramen montanum auenaceum locustis rubris, 20.1.
 LXXI.
 Gramen auenaceum lanuginosum glumis rarioribus 20.2.
 LXXII.
 Gramen glumis varijs 21.1.LXXIII.
 Grass Poley 108.2

H.

Halimus minor 59.1
 Hasenbrod 4.2.IX.
 Helichryson Orientale 123.1
 Helychryso syluestri flore oblongo similis 23.2. vbi nascatur
 ibid.
 Hesperis syluestris flore paruo, 103.1. I. vbinam colligatur
 ibid.
 Hesperis syluestris Hieracij foliis hirsuta, 103.1. II. vbi pro-
 ueniat ibid.

Hieracium dentis leonis folio hirsutie asperum minus, 63.1.
 & 2.1.
 Hieracium minus glabrum 63.2.II.
 Hieracium dentis leonis folio obrusum minus ib. III.
 Hieracium dentis leonis folio floribus paruis ibid. IV.
 Hieracium dentis leonis folio bulbosum 63.2.V. &
 64.1
 Hieracium tomentosum Hispanicum 64.1.VI.
 Hieracium maximum asperum Chondrilla folio, 64.1. &
 2.VII.
 Hieracium alpinum angustissimo oblongoque folio, ibidem
 VIII.
 Hieracium alpinum pumilum Chondrilla folio, ibidem
 IX.
 Hieracium intubaceum flore luteo, ibid. X. alias Hieracium
 Aphacoides ib.
 Hieracium intubaceum flore magno albido ibid. XI.
 Hieracium proserum falcatum ibid. XII.
 Hieracium minimum falcatum 65.1. XIII.
 Hieracium montanum rapifolium ib. XIV.
 Hieracium montanum foliis dentatis flore magno, ibidem
 XV.
 Hieracium ramosum magno flore 65.2. XVI.
 Hieracium alpinum non laciniatum flore fusco, ibid. XVII.
 Hieracium hortense non laciniatum floribus atropurpuras-
 centibus ib. XVIII.
 Hipparis locustis, 25.1. V. vbinam locorum proueniat, ibid.
 Hippomarathrum Creticum, 76.1. vbinam locorum repe-
 riatur ibid.
 Holostium siue Leontopodium Creticum 98.2. vbinam pro-
 ueniat ibid.
 Horminum Syriacum, 114.1. I. alias Aman vocatur 114.2
 Horminum angustifolium laciniatum, 114.2. II. vbi proue-
 niat ibid.
 Horminum minus album Betonica facie, 114.2. III. vbi
 nascatur ib.
 Hyacinthus minimus maritimus, 26.1. & 2. vbinam repe-
 riatur ib.
 Hyoscyamus Creticus luteus maior, 92.1. quibus locis pro-
 ueniat ibid.
 Hypericum numularia folio 130.2
 Hyssopus latifolius 107.2. eius species ib.
 Hissopifolia siue Gratiola minor, 108.1. folijs variat, ibid.
 itemq; floribus, ib. vbi nascatur 108.2
 Hyssopoides, ib. alias Halimus aquaticus ibid.

I.

Iacea nigra angustifolia vel Lithospermi aruensis folijs,
 127.1. I. vbi obseruata, ib. altera huic similis ibi.
 Iacea integrifolia humilis, 127.2. I. vbi proueniat, ib. alias.
 Iacea

I N D E X

- Iacea Austriaca repens* ibid.
Iacea capite longis aculeis spinoso, 127.2. III. à *Iacea montana* echinato capite est diuersa 128.1. III.
Iacea laciniato Sonchi folio, siue *Iacea latifolia purpurea* capitulo spinoso, 128.1.1 V. alias *centaurium marinum*, ibid.
Iacea montana incana aspera capitulis hispidis 128.1. V.
Iacea montana candidissima Stabe foliis 128.2. VII.
Iacea montana incana laciniata capitulo hispido, ibid. VI.
Iacea tomentosa capitulo spinoso, 129.1. VIII. vbi colligatur ibid.
Iacea Babylonica ib. IX.
Iacobaea maritima siue Cineraria latifolia 69.1. I.
Iacobaea rotundifolia incana, 69.2. II. vbi reperitur ibid.
Iacobaea alpina foliis rotundis serratis; 70.1. & 2. vbi proueniat ib.
Iunci diff. renite quotnam 21.2
Iuncus acutus maritimus caule triangulo, 22.2.1. vbi reperitur ibid.
Iuncus exiguus montanus mucrone carens, ibid. II. vbi proueniat
Iuncus inutilis siue Chamaechanos; 22.2. III. vbi crescat ibid.
Iuncus acumine reflexo alter ib. IV.
Iuncus acumine reflexo crispus, ibidem V. vbi reperitur
Iuncus alpinus capitulis equiseti fluitans, 23.1. VI. vbi proueniat ibid.
Iuncus alpinus capitulo lanuginoso, 23.2. VII. quo loco reperitur ibid.
Iuncus alpinus bombycinus, ibidem V. II. vbi loci proueniat
Iuncus floridus minor ib. IX.
- K:
- K** *Alminus villosus*, 133.1.1. cum figura kali albi Dodonai quomodo conueniat, ibid. vbi reperitur ibid.
 alias kali hirsutum filijs *Spergula* ibid.
Kali folio grimmes, 133.1. II. vbi nascatur, 133.2. ad *Anthyloid. m. Thalij* accedere videtur ibid.
- L:
- L** *Lactuca folio oblongo acuto*, 60.1. I. cui sit similis ibid.
Lactuca Italica laciniata ib. II.
Lamium peregrinum Scutellaria dictum, 110.2. vbinam ibid.
- copiose proueniat* 111.1
Lapathum maritimum foetidum 56.1
Lappa rosea, 102.2. à *vulgata* quomodo differat, ibid. apud
Lipfenses frequenter reperitur ib.
Lathyrus angustifolius 148.2
Lenticula palustris latifolia punctata 153
Leucoium luteum magno flore, 102.1. à *vulgari*, *Keiri dicto*, quomodo differat, ibidem, quo tempore anni floreat, ibidem.
Leucoium luteum serrato folio ib. II.
Leucoium luteum syluestre hieracifolium, ib. III. vbi reperitur ibid.
Leucoium album odoratissimum folio viridi, 102.2. IV. hoc per aliquot annos durat, si in cella asseruetur ibid.
Leucoium minimum Creticum ib. V.
Leucoium maritimum minimum, 103.1. VI. vbi locorum reperitur ibid.
Leuconarcissus. Vide *Pseudonarcissus*.
Libanotis latifolia, aquilegia folio, 83.2. I. aroma & aristolochiam sapore redoler, ib. alias m. mine Sefeli Aethiopicifolio aquilegiae appellatur 84.1. I.
Libanotis latifolia minor semine crispo, ibid. II. alias Costum amarum semine crispo ibid.
Ligusticum siue Siler montanum angustifolium, 85.2.
Ligustrum myrtifolium 158.2. I.
Ligustrum foliis laciniatis ibid. II.
Lilium conuallium latifolium 136.2. II.
Limonium maritimum minus foliolis cordatis, 99.2. I. quibus locis reperitur ibid.
Limonium maritimum minimum, ib. II. vbinam loci proueniat ibid.
Linaria Americana paruo flore 106.2. II.
Linaria latifolia tryphylla, ib. III. alias Linaria latifolia Valentina ibid.
Linaria capillaceo folio erecta flore odoro, 106.2. IV. quibus locis proueniat, ib. eadem quotuplex ib.
Linaria aruenfis carulea erecta, 107.1. V. duplici flore conspicua, alio in agris *Lusitania*, alio ad montem *Cetium*, ibi.
Lupinus caruleus maior villosus 148.1
Lupinus minimus 148.2
Lychnis auricula vrsifacie, 103.2. I. quibus aliis nominibus vocetur ibid.
Lychnis syluestris minima exiguo flore, ibi. II. vbi reperitur ibid.
Lythamachia hirsuta siliquosa paruo flore 116.1. I.
Lythamachia minor ib. II.
Lythamachia Chamenerion dicta alpina, 116.1. III. vbi proueniat ibid.
Malua

I N D E X.

.M.

MAlua folio ficus 137.1.1.
 Malua folio vario ibid.11.
 Malua Americana 137.1.111.
 Marrubium palustre hirsutum tenuius laciniatum, 110.2.
 I. quo solo gaudeat ibid.
 Marrubium album villosum, 110.2.11. vbi reperitur id.
 Marrubium album crispum ib.111.
 Melampyrum luteum linaria folio, 112.1. quo mense & loco
 floreat 112.2
 Melegueta siue grana Paradisi 158.1.
 Melilotus Hispanica folijs maculatis 144.
 Mentha rotundifolia minor, seu flore globofo, 109.2.1. qui-
 bus locis gaudeat ibid.
 Mentha radice geniculata, 109.2.11. alias Mentha tubero-
 sa, & Nepetha angustifolia odorata ibid.
 Mentha Cattaria minor 110.1.111.
 Mentha Cattaria minor alpina, 110.1.1V. vbi proueniat
 ibid.
 Millefolium maximum umbella alba 72.1.1.
 Millefolium purpureum maius ibid.11.
 Millefolium incanum Creticum, siue Millefolium Dioscori-
 dis, 72.2.111. in Creta quomodo vocetur ibid.
 Millefolium aquaticum pennatum spicatum 73.1.1V.
 Millefolium aquaticum cornutum 73.2.V.
 Moly Africanum umbella purpurascete, 28.1.1. quam ha-
 beat odorem ibid.
 Moly moschatum capillaceo folio 28.2.11.
 Muscus pennatus, 151.1.1. quibus locis reperitur, ibid. eius
 altera species ibid.
 Muscus silicinus minor 151.1.11.
 Muscus abietis facie 151.2.111.
 Muscus amosus repens ibid.1V. huic similis alter ib.
 Muscus ramosus erectus maior, ibid. V. vbinam reperitur
 ibid.
 Muscus ramosus erectus minor ib.1V.
 Muscus saxatilis ericoides ib.1V11.
 Muscus st. llaris roseus, ibid. 1V11. vbinam proueniat ibid.
 Muscus Cupressi formis 152.1.1X.
 Muscus polytrichoides, ibid. X. quotuplex sit, ibid. vbi repe-
 riatur ibid.
 Muscus terrestris Coralloides incanus 152.1.1X1. vbi nascatur
 ibid.
 Muscus terrestris, coralloides, erectus, cornibus rufescentibus
 ibid.1X11.
 Muscus Ceranoides, 152.1.1X11. quotuplex sit ibid.
 Muscus aquaticus folio expanso, 152.2.1X1V. vbi reperitur
 ibid.

Muscus fontanus siue Hepatica aquatica ib XV.
 Muscum fontanum capitulis racemosis 152.2
 Muscus pyxioides quotuplex ib.1XVI.
 Myagrurn scetidum, 51.2.1. cuius dictum ibid.
 Myagrurn monospermon latifolium, 51.2. & 52.1.11. Pseu-
 doisadis ab Alpino vocatum 52.1.11.
 Myagrurn monospermon minus 52.1.11.
 Myagro similis siliqua rotunda 52.1.1V.

.N.

NApobrasica 54.1.1.
 Napus sylvestris Cretica 38.1.
 Narcissus angustifolius albus minor 27.1.1.
 Nardo Celtica similis inodora 88.2.
 Nasturtium hortense quotuplex 44.1. & 2.
 Nasturtium hortense latifolium 43.1.
 Nasturtium hortense crispum angustifolium 45.2
 Nasturtium hortense crispum latifolium 44.1.
 Nasturtium hortense crispum 44.2.1.
 Nasturtium pratense paruo flore ibid.11.
 Nasturtium aquaticum maius & amarum, 45.1.11. in-
 terdum Sisymbri. m. vocatur, & sepe inter Nasturtium
 aquaticum supinum reperitur ibid.
 Nasturtium sylvestre minus 45.1.111.
 Nasturtium alpinum minus Reseda foliis 45.2.1V.
 Nasturtium alpinum capsula Nasturtij hortensis, ibidem.
 V.
 Nasturtium alpinum Bellidis folio maius 46.1.
 VI.
 Nasturtium foliis Barbarea ibid.1V11.
 Nigella latifolia flore maiore simplici caruleo 75.1.1.
 Nigella Cretica 75.2.11.
 Nummularia flore purpurascete, 136.1. vbinam proueniat
 136.2.

.O.

OCimum latifolium maculatum 109.2.
 Onobrychis clypeata aspera minor, 149.2.1. vbi celli-
 gatur ibid.
 Onobrychis clypeata lauis, ibidem 11. vbinam proueniat,
 ibid.
 Onobrychis incana, 149.2.111. vbi locorum reperitur, ib.
 altera huic similis ibid.
 Ophioglossum anguloso folio 150.1.1.
 Ophioglossum minus, ibidem 11. quibus locis proueniat,
 ibid.
 Ophris minima, Ophridium seu Bifolium Broccenbergicum
 minus 31.2.
 Orchis.

I N D E X.

- Orchis*. Vide *Cynorchis*.
Orchis montana Italica flore ferrugineo lingua oblonga 29.
 I.V.
Orchis macrophylla 29.2.V.
Orchis palmata angustifolia minor flore odoratissimo, 30.
 I.VI.
Orchis palmata pratensis angustifolia maior ib. VI.
Orchis palmata flore viridi 30.2.VIII.
Orchis palmata montana maxima 31.1.IX.
Origanum sylvestre humile, 109.1. vbi copiose reperitur,
 109.2.
Orobanchae flore maiore ex caeruleo purpurascens, 31.2.I.
Orobanchae vulgaris, Theoph. Limodoron, & quare ita dicta.
 ibid. II.
Orobanchae Hypocytis, ib. III. quomodo à vulgari differat, ib.
Orobanchae alpinus latifolius, 149.2. vbi proueniat ibid.
 P.
P*aeonia* flore pallido folio hirsuto 139.
Papauer erraticum Pyrenaicum luteo flore 92.2. II.
Papauer spinosum, 93.1. II. qualem odorem referat, ib. quo
 anni tempore floreat, ib. eius semen ex Anglia primo, no-
 mine Figo del inferno, id est, Ficus infernalis, allatum,
 ib. an Glaucium sit Dioscoridis ib.
Perfoliata alpina latifolia minor, 129.2. I. vbi reperitur,
 ibid.
Perfoliata alpina angustifolia maior, siue folio anguloso,
 129.2. II. (ibid.)
Perfoliata alpina angustifolia media, ibid. III. vbi nascatur
Perfoliata alpina angustifolia minor, 129.2. IV. vbi legatur
 ibid.
Perfoliata alpina angustifolia minima, ibid. V. inter Perfo-
 liatam & Bupleuron media, 130.1. vbi reperitur, ibid.
Perfoliata minor ramis inflexis 130.1. VI.
Periscaria angustifolia 43.2.
Pimpinella saxifraga tenuifolia 84.2. I.
Pimpinella sanguisorba inodora, ib. II. alias Pimpinella mi-
 nor Hispanica ib.
Pisum umbellatum 147.2.
Plantago maxima tota glabra, 97.2. I. vbi locorum repe-
 riatur ibid.
Plantago quinqueneruia caulium summitate foliosa, ibid.
 II. à vulgari quomodo differat, ibid. vulgaris vbi reperia-
 tur 98.1.
Plantago trineruia angustissimo folio, 98.1. III. haec ad vias
 maxime ad rudera, reperitur ibid.
Plantago angustifolia paniculis lagopi, 98.1. IV. vbi copiose
 proueniat ib.
Polium latifolium incanum Creticum, 108.2. alias Polium
 platiphyllum Cydoniense ibid.
Polygonatum latifolium minus flore maiore, 116.2. I. vbi
 proueniat ib.
Polygonatum latifolium perfoliatum Brasilianum, ib. II.
Polygonum saxatile 131.1. I.
Polygonum Creticum thymi folio ibid. II.
Polygonum lactoreum minus stocidis spadicis albicantibus,
 131.1. III.
Polygonum 701.1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.
Polygonum minus lentifolium, 131.1. IV. vbi nam reperia-
 tur 131.2. IV.
Potamogeton racemosum angustifolium, 101.1. I. alias tri-
 bulum aquaticum minus ibid.
Potamogeton gramineum ramosum, ib. II. alias Fontilapa-
 thum gramineum ibid.
Potamogeton minimum capillaceo folio, ibid. III. vbi proue-
 niat ib.
Potamogeton capillaceum, capitulis ad a'as trifidis, ib. IV.
 & 101.2.
Pseudonarcissus gramineo folio, siue *Leuconarcissus affinis*,
 127.1. II. (ibid.)
Psyllium Indicum foliis crenatis, 99.1. I. quo tempore floreat
Psyllium minus, ib. II. quo mense floreat, 99.2. alias Gottne
 rubrum & album ibid.
Pulegium foliis nummularia 109.1.
Pulsatilla palustris 94.1. I.
Pulsatilla apij folio vernalis flore maiore, ibi. I. & 94.2. II.
 quo loco proueniat ibid.
Pulsatilla apij folio vernalis flore minore, 94.2. III. & quo
 mense floreat ibid.
Pulsatilla apij folio autumnalis, ib. IV. quo loco, & mense
 floreat ibid.
Pulsatilla folio anemones secunda, vel subrotundo, ib. V. a-
 lias *Pulsatilla latifolia* ibid.
Pyrola Alsines flore maior & minor, Europa & America-
 na, 100.1. & 2. Europaam sub herba trientali Val. Cor-
 dus posuit, ibid. & alij qualiter & quibus sub locis, ibid.
Pyrola Alsines flore Brasiliano, 100.2. vbi nam reperta,
 ibid. & 101.1.
 Q.
Q*ercus maritima* quatuorplex 154.1.
Quinquefolium album minus, 139.1. vbi colligatur,
 139.2. I.
Quinquefolium album minus, 139.2. II. vbi locorum repe-
 riatur ibid.
Quinquefolium montanum luteum erectum hirsutum, ib. II.
Quinquefolium simile enneaphyllos hirsuta, ib. IV. vbi nasci-
 tur R. ibid.
R*anunculus montanus subhirsutus latifolius*, 96.1. VI.
 quibus locis proueniat ibid.
 R
 Ranu-

I N D E X.

Ranunculus montanus lanuginosus foliis ranunculi pratensis repentis. <i>ib.</i> VII. vbinam reperiri soleat	96.2.VI.	Salix saxatilis minima	<i>ib.</i> VII.
Ranunculus saxatilis magno flore,	96.2.VIII. quibus locis crescat	ib.	113.2.I.
Ranunculus saxatilis folijs subrotundis	<i>ibid.</i> IX.	Salvia folio subrotundo	<i>ib.</i> II.
Ranunculus minimus saxatilis hirsutus <i>ib.</i> X. vbi proveniat	<i>ibid.</i>	Salvia lanuginosa angustifolia	113.2.III.
Ranunculus villosissimus Monspeliacus, <i>ib.</i> X. I. quibus locis reperiat	<i>ib.</i>	Sanamunda viridis vel glabra, 160. vbi colligatur	<i>ib.</i>
Ranunculus nemorosus Anemones flore minor, 95. I. I. à vulgato quomodo diff'rat	<i>ibid.</i>	Sanicula montana minor, 115. I. I. quomodo variet, & vbi proveniat	<i>ibid.</i>
Ranunculus rotundifolius repens echinatus <i>ib.</i> II. vbi proveniat	<i>ib.</i>	Sanicula alpina minima pilosa, 115. 2. I. vbi reperiat	<i>ibid.</i>
Ranunculus palustris echinatus <i>ib.</i> III. quibus locis gaudeat	<i>ibid.</i>	Saponaria concava Anglica, 103. I. quo anni tempore, & in qua regione floreat, 103. 2. alias Gentiana concava dicta	<i>ibid.</i>
Ranunculus grumosa radice folio ranunculi bulbosi, 95. 2. IV.		Scabiosa peregrina rubra, 125. 2. I. alias Scabiosa Indica à Clusio dicta	<i>ibid.</i>
Ranunculus geraniij tuberosi folio, <i>ibid.</i> V. alias Batrachium verum	<i>ib.</i>	Scabiosa folio Sinapi sylvestris	<i>ibid.</i> I.
Raphanus Creticus	38.2	Scabiosa prolifera folijs Gingidij	126. I. III.
Raphanus aquaticus folijs in profundas lacinias diuisis	38.2	Scabiosa prolifera quotuplex	<i>ibid.</i>
Raphanus aquaticus alter	38.1.	Scabiosa prolifera folijs in latiores lacinias diuisis, 126. I. III.	
Rapistrum floribus Leucoij marini	37. I. I.	Scabiosa prolifera folijs tenuius incisus	<i>ibid.</i>
Rapistrum monospermon	<i>ibid.</i> II.	Scabiosa montana dentis leonis folio, 126. 2. IV. vbi reperiat	<i>ibid.</i>
Ranunculus spicatus spica alba vel cinericea	33. I.	Seabiosa stellata minima	<i>ibid.</i> V.
Ranunculus alpinus siue pyramidalis minor	<i>ib.</i> I.	Scabiosa argentea angustifolia, 127. I. V. I. vbi proveniat	<i>ibid.</i>
Ranunculus alpinus corniculatus	33. 2. II.	Scandrix Cretica maior	78. I. & 79. I. I.
Reseda linari folijs	42. I.	Scandrix semine rostrato Italica	78. 2.
Reseda minor alba, quam Sesamoidem patiam Salmanticensem Clusius vocat	<i>ibid.</i>	Scandrix Cretica minor, 79. I. II. quanam eius varietas, 79. 2. II.	
Reseda affinis Phyteuma	<i>ib.</i>	Scandrici qua herba maxime quad'et	80. 2. I.
Ribes montana oxyacantha sapore	160. 2.	Scrophularia flore luteo	112. 2. I.
Ribes quotuplex in Heluetiorum alpihus reperiat, <i>ibid.</i> vbi proveniat	<i>ibid.</i>	Scrophularia folijs laciniatis	113. I. II.
Rubia montana angustifolia, 145. I. vbinam progeni, <i>ib.</i>		Secale latifolia	26. 2.
Rubia pratensis lauis acuto folio, 145. I. II. vbi reperiat	<i>ib.</i>	Scorodotis Cretica	113. 2.
Rubia quadrifolia rotunda lauis, <i>ib.</i> III. vbi crescat	<i>ib.</i>	Sedum tridactylites alpinum maius, 131. 2. I. alias saxifraga alta peti ea: <i>ib.</i> id. simile, sed folijs latioribus, & in ternas primum profundas lacinias diuisis <i>ibid.</i> aliud cauliculo rotundo, semipalmari	<i>ibid.</i>
Rubia angustifolia spicata, 155. I. IV. vbi nascatur	<i>ib.</i>	Sedum tridactylites alpinum minus, 131. 2. I. I. vbi reperiat	<i>ibid.</i>
Rubeola aruensis carulea repens	145. 2. V.	Sedum montanum ericoides	<i>ib.</i> III.
Rubeola saxatilis	<i>ib.</i> VI.	Sedum alpinum ericoides caruleum, 152. I. IV. vbi nascatur	<i>ibid.</i>
Rubeola maritima aspera, 146. I. VII. vbi legatur	<i>ib.</i>	Sedum saxatile hirsutum purpureum, <i>ibid.</i> V. vbi proveniat	<i>ibid.</i>
Rubia cynanchica saxatilis, <i>ibid.</i> VIII. vbi proveniat	<i>ib.</i>	Sedum saxatile atrorubentibus floribus, <i>ib.</i> VI. vbi nonnihil alt' us excrescat	132. 2. VI.
S.		Sedum saxatile variegato flore, 132. 2. VII. vbi copiose proveniat	<i>ibid.</i>
Salix alpina Pyrenaica	159. 2. VI.	Sedum	
Salix alpina angustifolia repens	<i>ib.</i> V.		
Salix f. agilis	159. I. I.		
Salix oblongo incano folio	<i>ib.</i> II.		
Salix subrotundo argenteo folio	<i>ib.</i> III.		
Salix humilis latifolia erecta	159. 2. IV.		

I N D E X

<i>Sedum alpinum foliolis crenatis asperis</i>	132.2.VIII.	<i>Thlaspi saxatile rotundifolium</i>	ib.V.
<i>Sedum aruense flore rubente, ib. IX. vbi reperiatur</i>	ib.	<i>Thlaspi alpinum folio paruo crenato, vel Thlaspi alpinum minus capitulo rotundo</i>	48.2.VI.
<i>Serpentaria triphylla Brasiliiana, 101.2. vbinam reperiatur ibid.</i>		<i>Thlaspi alpinum maius capitulis rotundis</i>	49.1.
<i>Serpillum latifolium subhirsutum</i>	108.2.	<i>Thlaspi montanum incanum luteum</i>	49.2.
<i>Seseli montanum Cicutae folio hirsutum</i>	85.1.I.	<i>Thlaspi alpinum repens, 49.1. VII. quomodo variet ratione loci</i>	ibid.
<i>Seseli pratense tenuifolium, siue Daucus pratensis tenuifolius</i>	85.1. & 2.II.	<i>Thlaspi biscutatum villosum flore calcari donata</i>	49.2. VII.
<i>Seseli palustre lactescens</i>	85.2.II.	<i>Thlaspi fruticosum Leucoij folio latifolium</i>	ib IX.
<i>Sideritis folius oblongis glabris</i>	III.1.I.	<i>Thlaspi Alexandrinum</i>	50.1.X.
<i>Sideritis alsine trix. aginis folio, III.2.II. vbi reperiatur, ib.</i>		<i>Thymum inodorum</i>	158.2.
<i>Sinapi paruum siliqua aspera</i>	41.2.I.	<i>Trachelium. Vide Campanula foliis subrotundis.</i>	
<i>Smyonium peregrinum folio oblongo</i>	82.1.	<i>Tragopogon folio sinuato</i>	129.1.I.
<i>Solanum tuberosum esculentum, 89.1.I. in Austria quate habeatur 90.1.I. odorem qualem referat</i>	ib.	<i>Tragopogon tenuissime laciniatum</i>	ib. II.
<i>Solanum somnificum secundum, ib. an veteribus cognitum 90.2. huius radicibus Indi panis loco vtuntur</i>	ib.	<i>Trifolium montanum purpureum folio acuto crenato, 140.1.I. quo anni tempore floreat, ib. & vbinam reperiatur, ib.</i>	
<i>Solanum racemosum cerasorum forma</i>	90.2.II.	<i>Trifolium montanum purpurascens folio obtuso crenato, ib. d. II.</i>	
<i>Solanum triphyllum Brasilianum</i>	91.1.III.	<i>Trifolium montanum lupulinum, 140.1. III. vbi nascatur ibi.</i>	
<i>Solanum Mexiocanum lasminum Indicum dictum flore minore</i>	91.2.IV.	<i>Trifolium capitulo spumoso laui, ib. IV. quib. locis proueniat ibid.</i>	
<i>Sonchus asper laciniatus Creticus</i>	62.2.I.	<i>Trifolium capitulo spumoso aspero maius, 140.1.V. vbi reperiatur</i>	140.2
<i>Sonchus asper subrotundo folio ib. II. qua eius species 61.1.II.</i>		<i>Trifolium capitulo spumoso aspero minus, 140.2. VI. vbi proueniat</i>	ibid.
<i>Sonchus lauis in plurimas tenuissimas lacinias diuisus, ib. III.</i>		<i>Trifolium capitulis Thymi, ib. VII. vbi nascatur</i>	ib.
<i>Sonchus angustifolius maritimus</i>	61.1.IV.	<i>Trifolium capitulo oblongo aspero</i>	140.2.VIII.
<i>Sonchus montanus lauis laciniatus minor</i>	ibid.V.	<i>Trifolium cochleatum folio minuto obtuso fructu latiore ib. IX.</i>	
<i>Sonchus villosus luteus minor, ibid. VI. a quibusdam Hieracium tomentosum dicitur</i>	61.2. VI.	<i>Trifolium cochleatum palycarpon, 141.1. X. huius simile alterum, ib. quomodo ab inuicem differant</i>	ib.
<i>Sparganium minimum</i>	24.2.	<i>Trifolium cochleatum echinatum minus</i>	141.1.XI.
<i>Sphondylium hirsutum foliis angustioribus, 83.1.I. a vulgari quomodo differat</i>	ibid.	<i>Trifolium fructu duro, spinis horrido, 141.2. XII. vbi legatur ibid.</i>	
<i>Sphondylium alpinum paruum</i>	ib. II.	<i>Trifolium folliculis corona similib. ib. XIII. vbi proueniat ib.</i>	
<i>Sphondylium alpinum glabrum</i>	83.1. & 2. III.	<i>Trifolium peltatum Creticum, 142.1. XIV. alias Trifolium Creticum odoratum</i>	ibid.
<i>Styrax liquida</i>	158.2.	<i>Trifolium spinosum Creticum, 142.2. XV. alias Trifolium spinosum semper virens</i>	143.1.
<i>Sumach angustifolium, 158.1. vbinam prouenire soleat, ib. T.</i>		<i>Trifolium stellatum, 143.1. XVI. quo anni tempore & loco colligatur</i>	ibid.
T <i>anacetum alpinum</i>	70.1.	<i>Trifolium globoso flore, vel capitulo Lagopi rotundiore, 143.1. XVII. quo mense & quo loco proueniat</i>	ib.
<i>Telphium purpureum minus, 133.2. vbinam colligatur</i>	ibid.	<i>Trifolium globosum repens</i>	143.2. XVIII.
<i>Teucrium alpinum inodorum magno flore, 116. vbi nascatur ibid.</i>		<i>Trifolium saxatile hirsutissimum, ib. XIX. vbi legatur ibid.</i>	
<i>Thalictrum angustissimo folio</i>	146.2.I.	<i>Trifolium alpinum flore magno radice dulci</i>	143.2. XX.
<i>Thalictrum minimum foetidissimum, 147.1. II. vbi reperiatur, ib. huic simile</i>	ibid.	<i>quib. locis nascatur, ib. eius radix quo sapore sit pradita ib.</i>	
<i>Thlaspi vaccae folio, Bursae pastoris siliquis</i>	47.1.I.	<i>Trifolium corniculatum minus pilosum, 144.1. XXI. vbi proueniat</i>	ibid.
<i>Thlaspi vacariae incano folio minus</i>	47.2.II.		
<i>Thlaspi villosum capillis hirsutis</i>	47.1. & 2. III.		
<i>Thlaspi Creticum flore albo</i>	48.1.IV.		

I N D E X.

Trifolium corniculatum frutescens tenuissimis foliis. *ibid.*
 XXII.
Trifolium angustifolium repens folliculis rotundis. 144.1.
 XXIII.
Tussilago alpina folio oblongo 101.2. *vbi locorum proueniat*
ibid.
Tithymallus incanus hirsutus 133.2.1.
Tithymallus siue Esula exigua foliis obtusis, ibid. II. *vbi repe-*
riatur *ibid.*
Tithymallus exiguus saxatilis 133.2. *vbi proueniat* *ibid.*

V

Valericiana palustris maior profunde laciniata 86.2.1.
in quo cum Valericiana vulgari conueniat. *ibid.*
Valericiana palustris inodora parum laciniata. *ibid.* II.

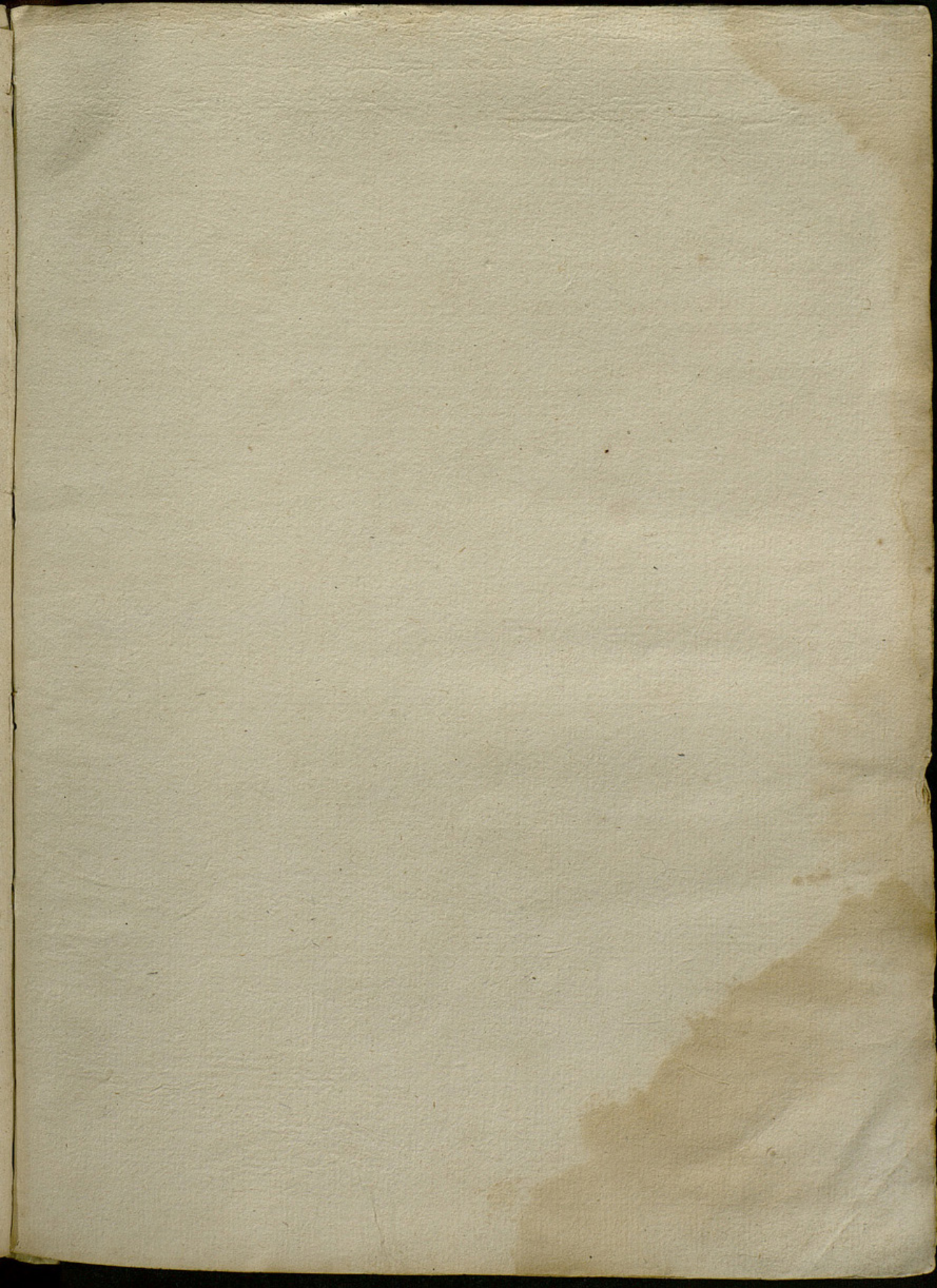
Valericiana alpina prima. *ibid.* III.
Valericiana alpina scrophularia folio. 87.1. IV. *in quo cum*
Valericiana syluestri conueniat. *ibid.*
Valericiana alpina minor. 87.2. V.
Valericiana peregrina purpurea albave. *ibid.* VI. *in quo cum*
Nardo montana conueniat. 88.1. VI. *alias Valericiana*
Sicula. ibid. *item Valericiana Indica Imperati, & Nar-*
dus Cretica, tandemq; Tripolium. *ibid.*
Valericiana rubra angustifolia. 88.2. VII.
Verbascum foliis rotundis flore blattaria. 114.2.
Verbena nodiflora. 125.1
Veronica alpina bellidis folio hirsuta. 116.1. I. *vbi reperia-*
tur. 116.2.
Vicia Onobrychidis flore. 149.1. *vbinam proueniat.* *ibi-*
dem.

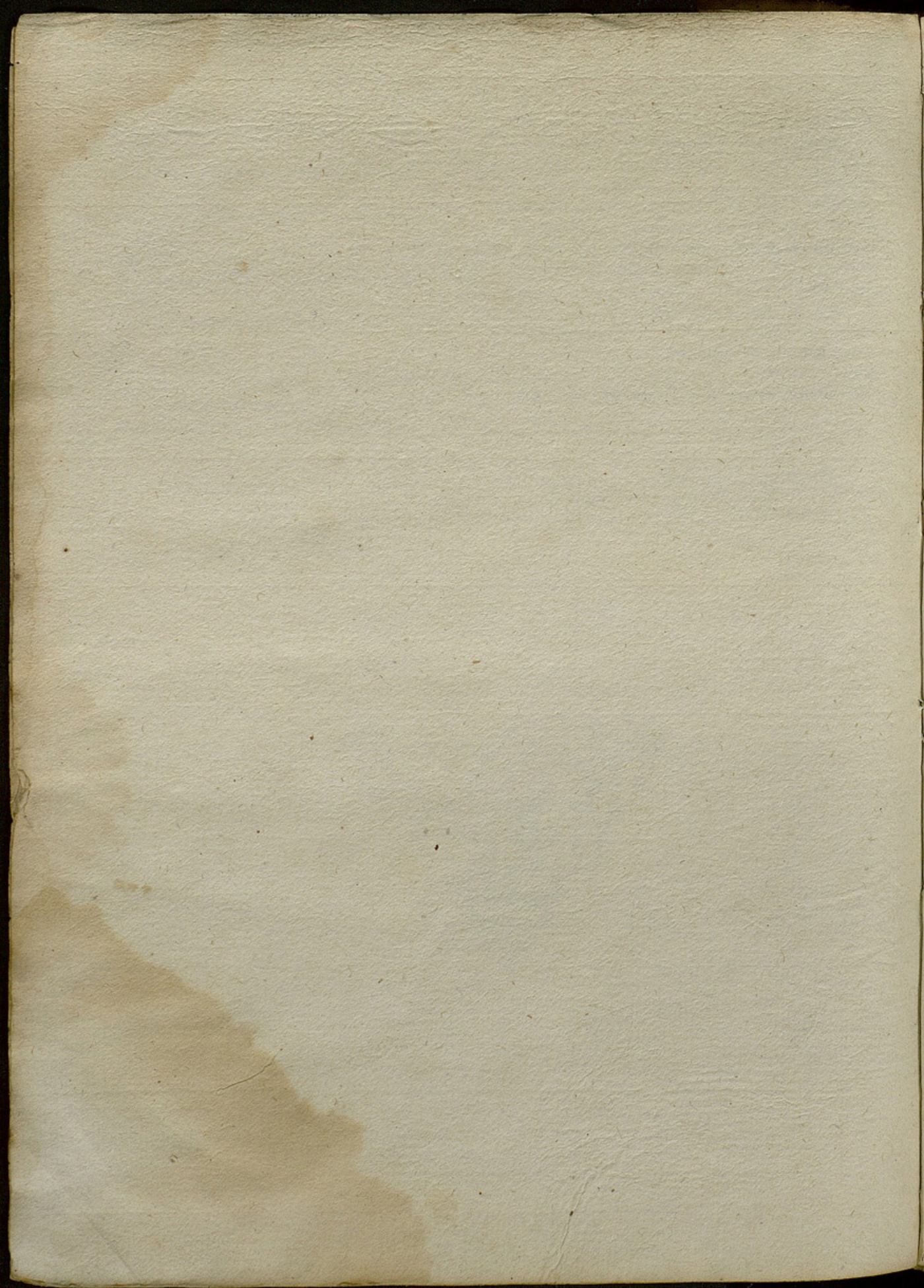
E R R A T A.

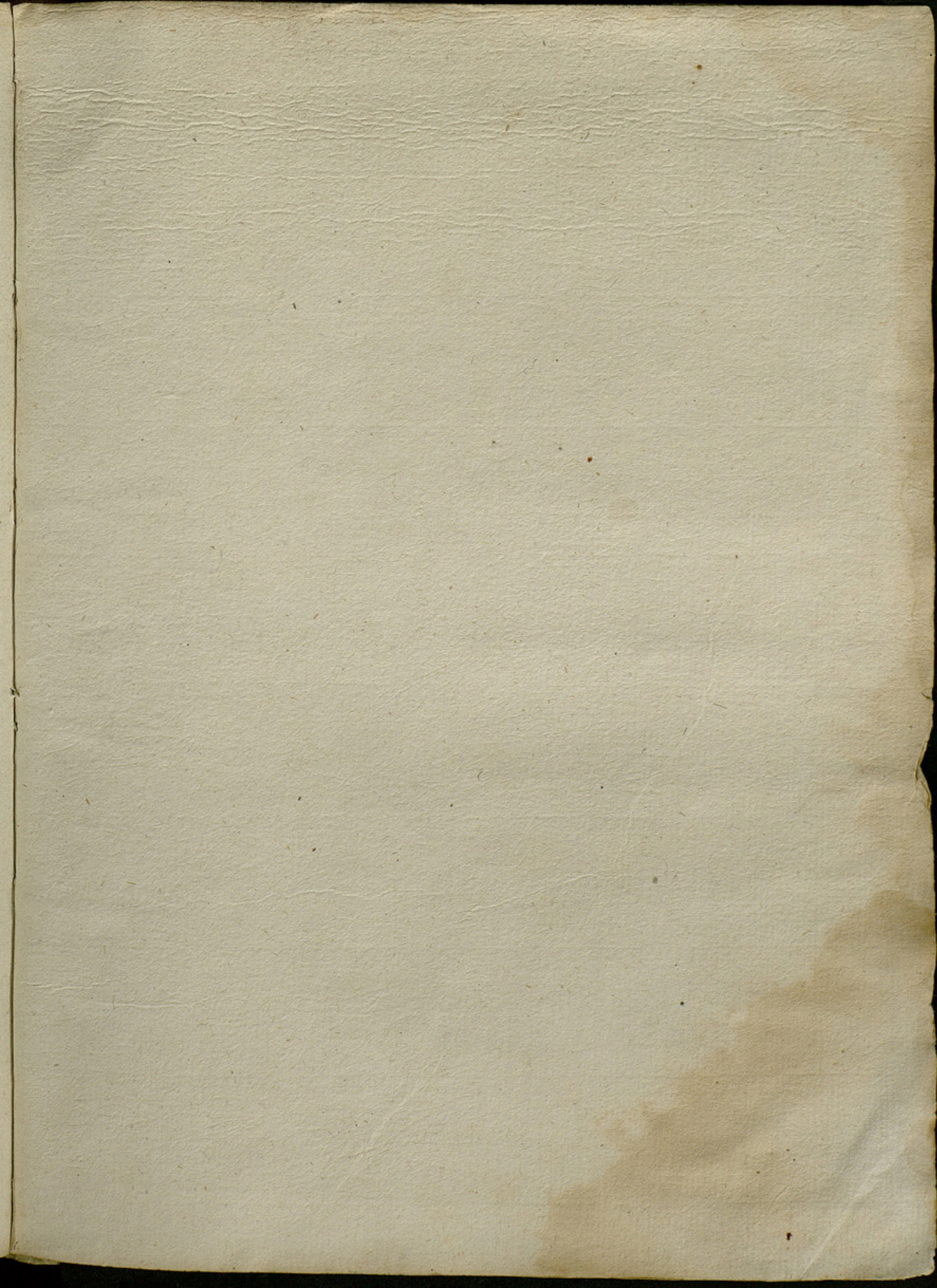
Fol. 18. l. 14. fecalina, ipfi fecali, *ibid.* l. 19. loliacea. fol. 19. l. 11. terna, *ibid.* l. 29. murino. fol. 19. l. 29. asperis.
 fol. 20. l. 12. donatur. fol. 22. l. 2. capillaceum. fol. 43. l. 12. appellauit. fol. 63. l. 6. quandoque. fol. 67. l. 14.
 brachiatos. fol. 69. l. 16. absque. fol. 79. l. 14. sub asperis. fol. 90. l. 36. vernalique. *ibid.* l. vlt. nomine.

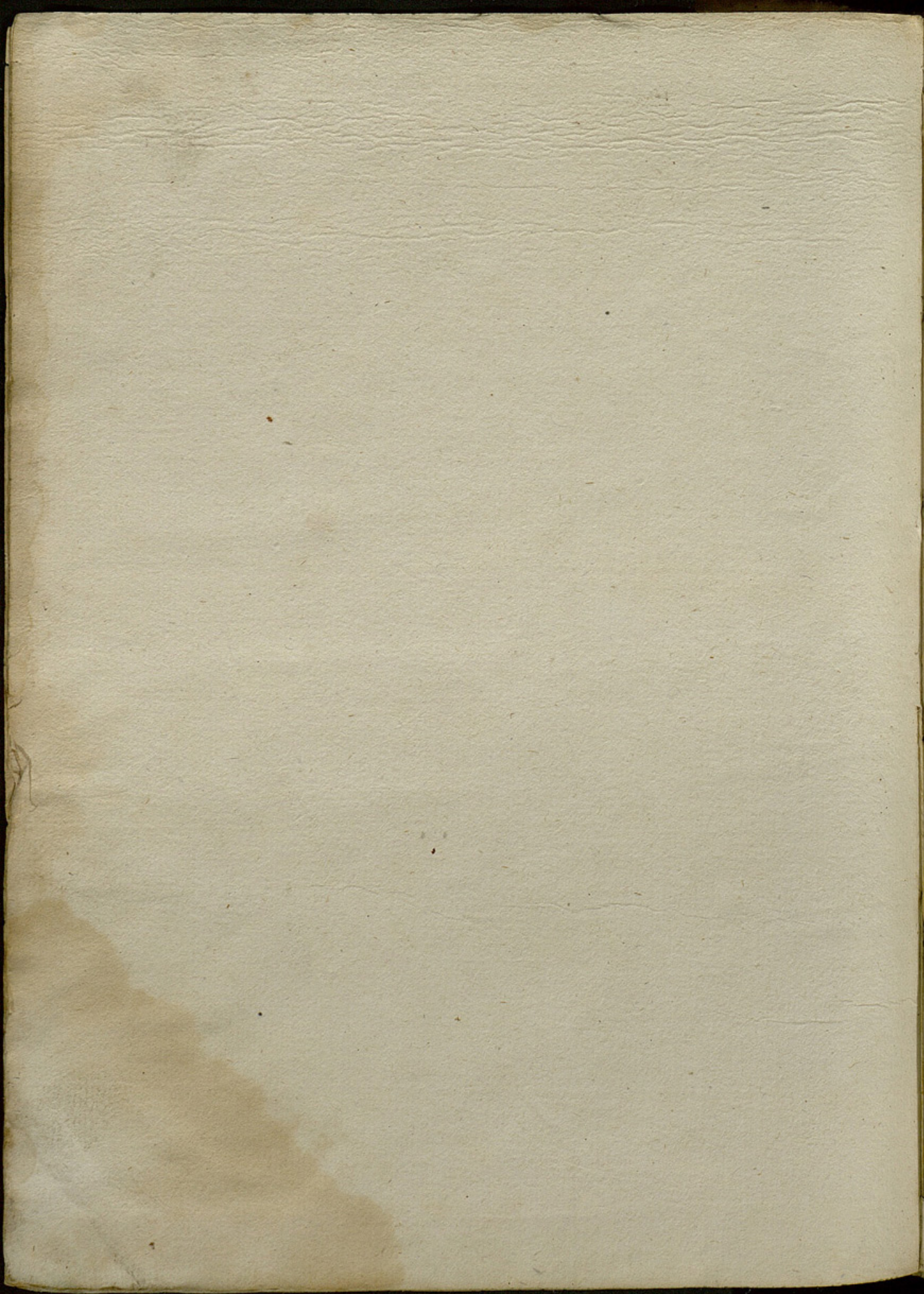
F I N I S.

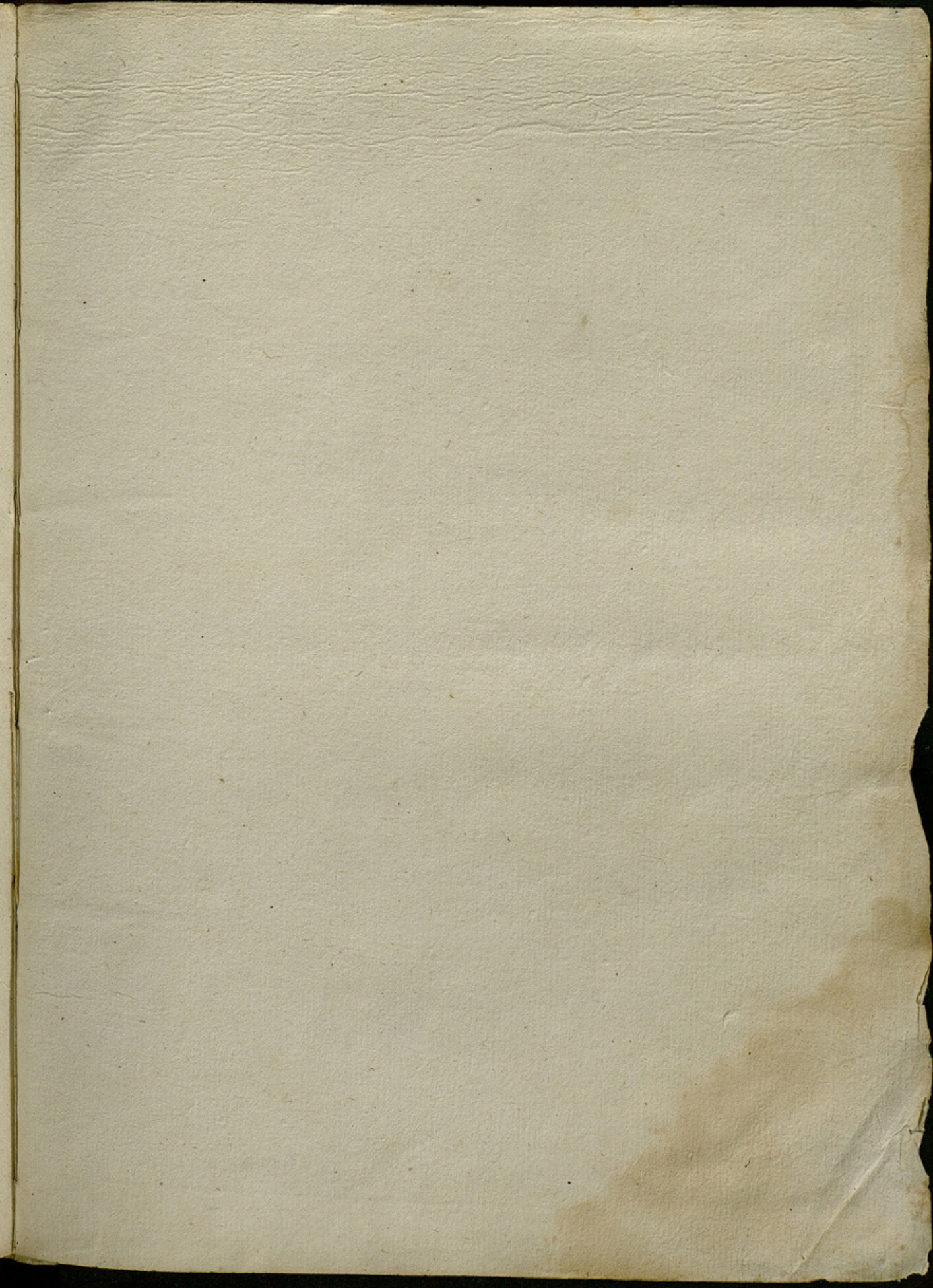

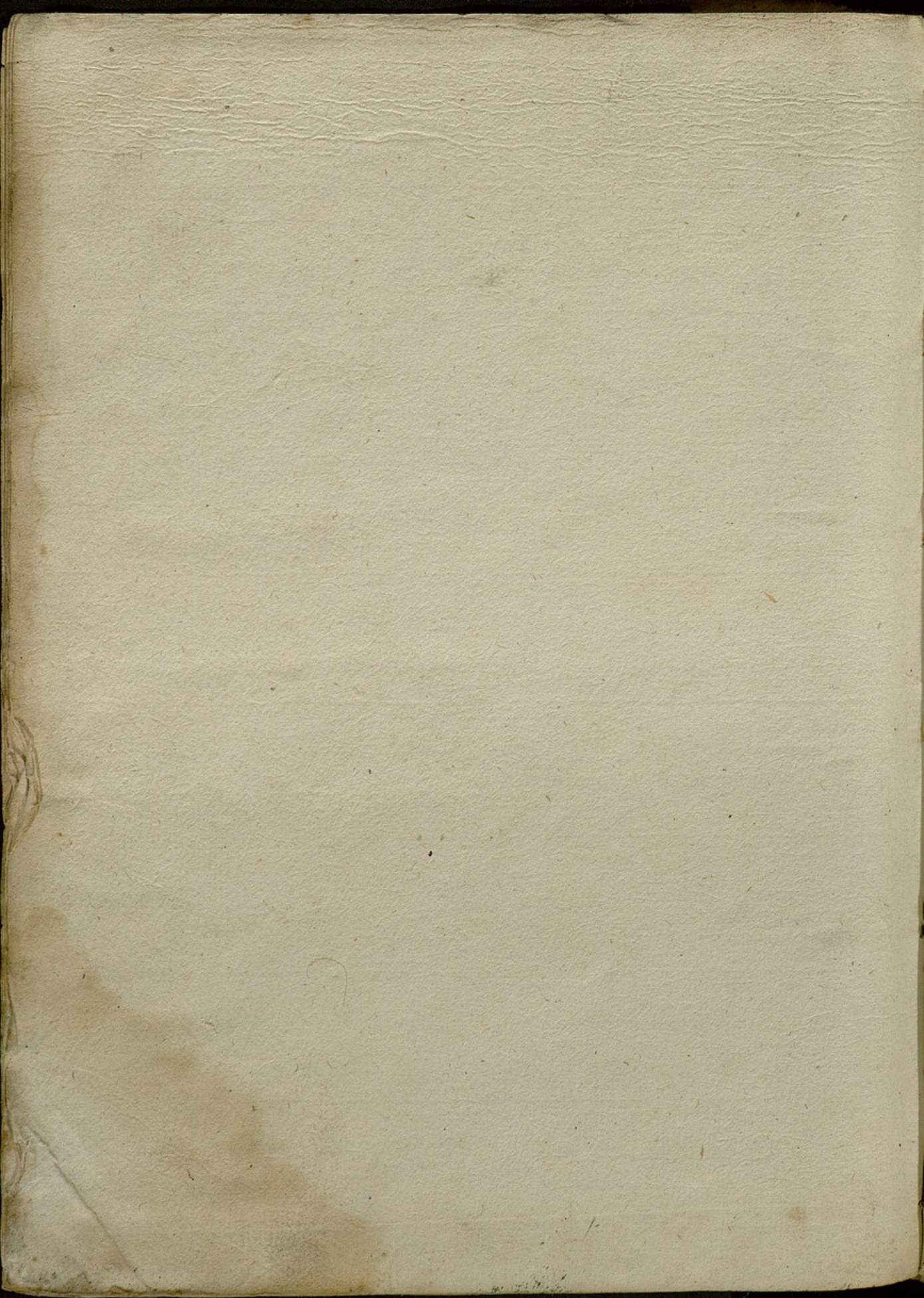

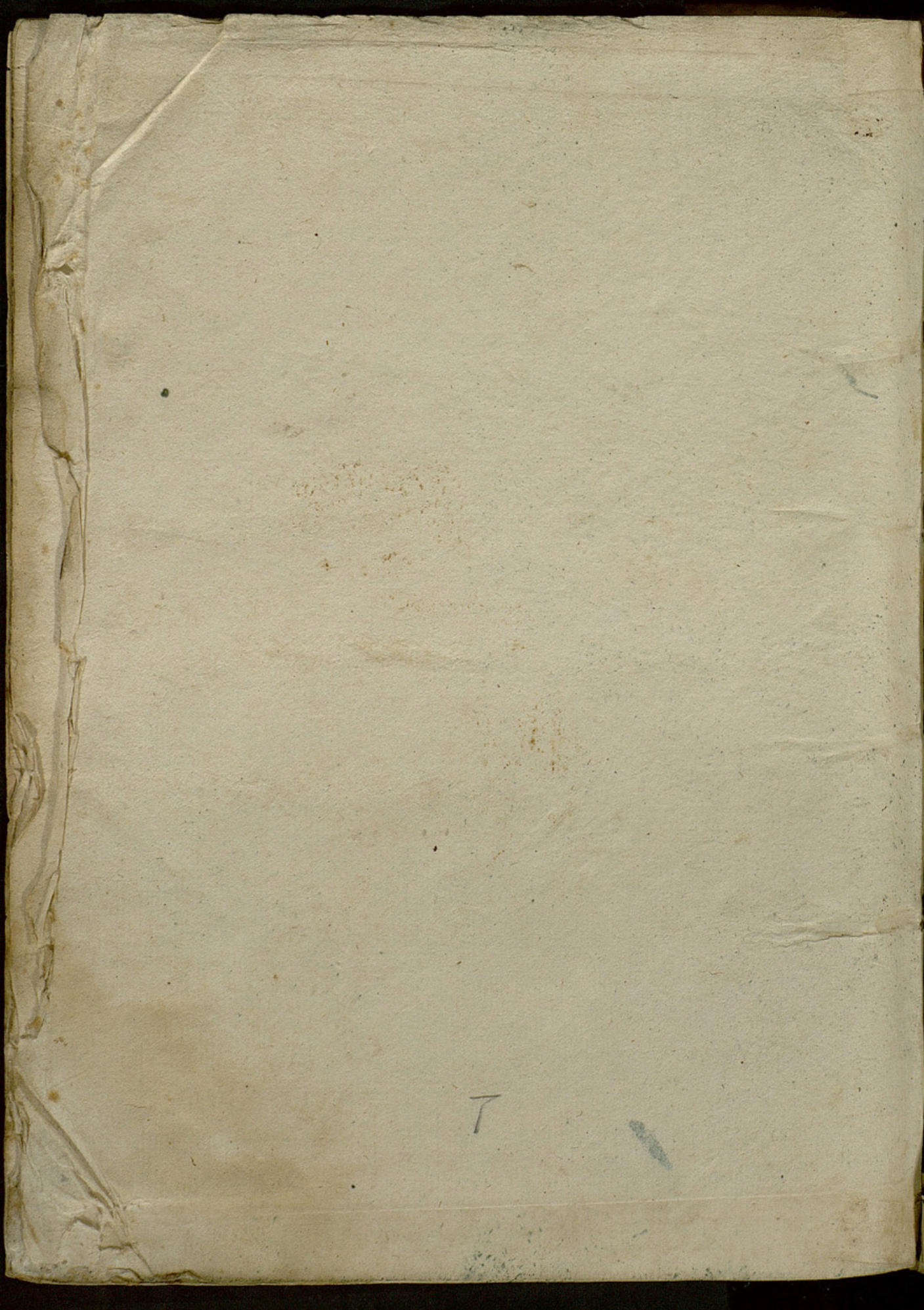

W. N. am

3:00

W

of
the

